

the book is owned by คุณโก้

Borrowed for Our Society by nongnew@ksc.th.com (member # 00171)

Typed to Word Document by คุณโก้

Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

นักกีฬาเอก

เมื่อครบกำหนดลาพักผ่อนราชการแล้ว นายพลโทพระยาปัจฉิมพินาศ ท่านแม่ทัพภาค
กัมพูชา กับนายเรืออากาศตรีทั้งสาม ก็ต้องเดินทางกลับไปรับราชการในหน้าที่ของตนตามเดิม.

เช้าวันนั้น

ที่สถานีรถไฟหัวลำโพง ขบวนรถไฟกรุงเทพฯ-อรัญประเทศ จอดเทียบชานชาลา ๔ เตรียมพร้อม
ที่จะพาผู้โดยสารเดินทางไปยังจุดหมาย.

อีก ๑๕ นาทีรถไฟก็จะออกแล้ว บนชานชาลาใกล้ๆ กับรถโดยสารชั้นที่หนึ่ง เจ้าคุณแม่ทัพ, พล,
นิกร ในเครื่องแบบนายทหาร กำลังยืนอยู่ในท่ามกลางบุตรภรรยา และวงศาคณาญาติ คือ เจ้าคุณและ
คุณหญิงประสิทธิ์นิติศาสตร์ เจ้าคุณวิจิตรบรรณาการ เจ้าคุณนพรัตน์ไมตรีคุณพ่อของดิเรกกับประภา,
ประไพ และนันทา พร้อมด้วยพ่อพันศกับพ่อนพ ซึ่งอุตสาห์มาส่งคุณพ่อของแกด้วย.

นายเรืออากาศตรีกิมหงวนกับนวลละออยังไม่มา เจ้าคุณปัจฉิมฯ บ่นกะปอดกะแปด กลัวว่าอา
เสี่ยจะมาไม่ทันรถ.

พลอุ้มพ่อพันศไว้ไฉนวงแขน เจ้าคุณปัจฉิมฯ อุ้มพ่อนพหลานชายสุดสวาทซาตใจของท่าน ฝ่ายมา
ส่งกับฝ่ายที่จะจากไปกำลังสนทนากันเจี๊ยบๆ เว้นแต่คุณหญิงประสิทธิ์ฯ คนเดียว ยืนทำตาแดงๆ เคี้ยว
หมากจู้บๆ อยู่ข้างหลังนายพัชราภรณ์ ไม่พูดไม่จากับใครเลย ท่านเป็นห่วงลูกชายของท่านมากจนเกินไป
นั่นเอง.

ท่านแม่ทัพมองไปทางประตูชานชาลา แล้วจู้ยปากจู้จ๊ก.

“เอ-อ้ายหงวนนี่มันยังงั้นนะ ไ้อ้เจ้าจริง ปานนี้ ยังไม่ตื่นก็ไม่รู้ นากแล้วไม่ทันรถแน่ๆ”

พลพูดกับท่านอย่างสุภาพ.

“นั่นนะซีครับ แต่ถึงไม่ทันรถเที่ยวนี้ก็คงไม่เป็นไร เพราะรถไฟแปร๊ดยังมีอีกหลายขบวน”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พยักหน้าหงิกๆ ถอดหมวกแก๊ปออกโปกลมต่างพัด แต่แล้วท่านก็สะดุ้งเล็กน้อย
รีบสวมหมวกโดยเร็วเมื่อนึกได้ว่า ศีรษะของท่านเป็นเป้าสายตาของคนอื่นๆ.

ท่านแม่ทัพหันมายกคิ้วกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เพื่อนเกลอของท่าน.

“ยังงั้นเจ้าคุณ ยืนนิ่งอยู่ได้ไม่เห็นคุยอะไรบ้างเลย ผมลาละนะ ที่นี้เห็นจะอีกนานกว่าจะได้พบกัน
อีก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มเล็กน้อย.

“ผมจะไปพบกับเจ้าคุณที่ไซ่ง่อน ปรึกษากับคุณหญิงเขาไว้แล้วว่า ถ้าเราได้อินแดนอินโด
จีนทั้งหมดแล้ว และทางราชการจัดให้มีการฉลองชัยชนะที่ไซ่ง่อน ผมจะพาคุณหญิงไปเที่ยว”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ หัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่คุณหญิงประสิทธิ์ฯ แล้วท่านก็สะดุ้งเล็กน้อย.

“เอ-คุณหญิง นั้นคุณหญิงร้องไห้หรือครับ ?” พุดจบก็ส่งพ่อนพให้ประไพ

คุณหญิงทำปากเบะ สะอื้นเบาๆ.

“ดิฉัน-ดิฉันคิดถึงลูกดิฉันค่ะ”

พลซึกใจไม่ใคร่ดี ส่งลูกชายให้เมียของเขา แล้วพูดปลอบโยนคุณแม่.

“โอ้-คุณแม่ ไม่น่าจะต้องคิดถึงหรือเป็นห่วงผมหรอกครับ ผมไปทำงานตามหน้าที่ของลูกผู้ชาย
คุณแม่ควรจะดีใจเสียด้วยซ้ำ ที่ลูกชายของคุณแม่ ได้มีโอกาสสนองคุณประเทศชาติของเรา”

คุณหญิงน้ำตาไหลริน เปิดกระเป๋ายีบหมากและพู่ใส่ปากเคี้ยวจู้ๆ เงยหน้ามองดูนายพัช
ราภรณ์ลูกชายคนเดียวของท่าน.

“ลูกเอ๋ย-ถึงอย่างไรแม่ก็อดเป็นห่วงเจ้าไม่ได้ดอกลูก เจ้ากรก็เหมือนกัน พล-ลูกรักของแม่
ระมัดระวังตัวให้ดีนะลูกนะ ถ้าพลาดพลั้งถูกฝรั่งเสสมันยิงเข้าละก็ขอให้เจ้าพยายามกลับมาตายที่บ้าน
เราเถอะลูก ไปตายในสนามรบแม่ก็ไม่ได้เห็นใจเจ้านะลูกนะ ถึงแม้มันจะยิงถูกที่สำคัญ เจ้าก็ต้องกัดฟัน
ทนเจ็บไว้ก่อน ยังไงๆ ก็ขอให้มาตายบ้าน”

คณะพรรคหัวเราะครืน.

“ฮึ้ย!” เจ้าคุณวิจิตรฯ ร้องเหมือนม้า แล้วดูน้องสาวของท่าน “คุณหญิงนี่แกจะบ้าหรือไงนะ คน
จะไปรบกลับพูดให้เสียกำลังใจ”

พลพูดเสริมขึ้นทันที.

“เปล่าเลยครับ คุณลุง, ผมมีกำลังใจดีเสมอทุกๆ ลมหายใจของผม ผมต้องการรบเท่านั้นหยุดพัก
รบตั้งนานๆ เช่นนี้ ผมรำคาญเหลือเกินทหารอื่นๆ ก็เหมือนกัน”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ยิ้มแป้น.

“ดีมาก-อ้ายหลานรักของลุง ลุงเชื่อที่เดียวทหารทุกเหล่าและทุกๆ คนไม่อยากจะหยุดรบเลย การ
หยุดรบยอมทำให้ข้าศึกมีโอกาสล่าเหยียงทหาร และอาวุธมาเพิ่มเติม และมีเวลาพักผ่อนให้หายบอบซ้ำ
เพราะเมื่อก่อนหยุดรบ ถูกพวกเราบุกเสียจนอานแล้ว”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ แล้วหันมาทางคุณหญิงประสิทธิ์ฯ.

“มันใจเถอะครับ คุณแม่, กระสุนปืนฝรั่งเสสทำอะไรผมไม่ได้หรอก เลื่อยยนต์หลวงพ่อบาดของผม
มีพระเครื่องกลางชนิดที่ดีเยี่ยมก็มีป้องกันตัว ไม่เชื่อถามอ้ายกรดูซีครับ”

คุณหญิงหันมาทางหลานชายจอมทะเล้นของท่าน.

“จริงหรือ นิกร?”

นายการุณวงศ์อมยิ้ม ปลดมีดพกสปริงออกมาจากพวงกุญแจข้างออก และโดดเข้าแทงถูกทรวง
อกพลดังอีก.

คณะพรรคตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ตกใจเกือบเป็นลม ส่วนนิกรหัวเราะ
ชอบใจ.

“เห็นไหมครับ คุณอา ไม่ได้ระคายผิวหนังเลย”

คุณหญิงค่อยๆ ยิ้มออกมาได้ ท่านร้องตะโกนสุดเสียง.

“ไซโย! แด้ยเลยลูกของแม่” แล้วท่านก็โผล่เข้ากอดนายพัชราภรณ์ “หนึ่งเจ้าเหนียวยังกะเหล็กพล
เอ้ย แม่ไม่ห่วงเจ้าแล้ว วู๊ปี้-ลูกของแม่คือยอดทหารหาญ”

คณะพรรคหัวเราะลั่น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นี่กละอายที่คุณหญิงของท่านทำอะไรมักใจังครึ่มอย่างนี้
แหละ ท่านเดินเข้ามายกมือตบปากคุณหญิง.

“จู้ยี้ๆ คุณหญิง นี่สถานีรถไฟหัวลำโพงนะจ๊ะ”

“ไม่ต้องบอกหรอกค่ะ ดิฉันรู้จัก แหมราวกับว่าดิฉันไถ่มา ไม่รู้จักสถานีหัวลำโพง ถึงกับต้องบอก”
เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้าเหยเกขอบกล.

“ง่า-เชิญ-เชิญ แม่คุณ”

คุณหญิงยิ้มเล็กน้อย หันมาพูดกับนายพัชราภรณ์ต่อไป เจ้าคุณปัจฉิมฯ เดินเข้ามาตบปากเจ้าคุณ
นพรัตน์ฯ ซึ่งยืนแครงขริมอยู่นานแล้ว พลังกล่าวสัพยอก.

“จะส่งอะไรไปถึงเจ้าดิเรกบ้างก็ว่ามา”

เจ้าคุณนพรัตน์ฯ หัวเราะหึๆ.

“ไม่มีอะไรส่งหรอกครับ นอกจากขอให้บอกว่า ผมขอร้องให้มันจงปฏิบัติหน้าที่ของแพทย์ให้ดีที่สุด
แล้วบอกมันด้วยว่า ทางบ้านสุขสบายกันทุกคน นี่เจ้าคุณไปลงรถที่ไหนนี่?”

“หา? ผมนะระอะ ไปลงที่อรัญประเทศนะซี ส่วนเจ้าสามคนเขาไปลงที่แปดริ้ว ขึ้นรถยนต์ไปสัตต
หีบอีกต่อหนึ่ง”

“อ้อ, ยังจ้ะนี่ ผมนี่ก็ว่าเจ้าคุณจะไปสัตตหีบด้วย”

เจ้าคุณแม่ทัพหัวเราะ.

“ไปหาตะหวัทตะบวยอะไรเล่า?”

ทันใดนั้น เจ้าคุณวิจิตรฯ ได้ร้องตะโกนขึ้นดังๆ.

“ฮัลโหล กิมหงวน แม่ไวย วันนี้แต่งตัวเต็มๆที่เซียวไวย บา-สง่าจริงอ้ายหลานชาย”

ทุกๆ คนมองตามสายตาเจ้าคุณวิจิตรฯ แล้วต่างก็แลเห็นอาศัยกับนวลละออ พวกกันเดินตรงเข้ามา
ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม นวลละออแต่งชุดสีตองอ่อนดูสวยเก๋ขึ้นมาก ส่วนกิมหงวนของเรา แต่งเครื่องแบบ
นายทหารอากาศ คาคาสายรัดกุม สวมหมวกหนีบสายแดงที่หน้าอกขวา มองแลเห็นเด่น อาศัยอ้อมอ้ายตีมา
ด้วย นวลละออถือกระเป๋าเดินทางและหอบเข้าของพะรุงพะวัง ซึ่งเป็นสัมภาระของกิมหงวนทั้งนั้น.

เสียงหวนซิดเท้าตรง โยนพอสมนีกลอยละลิวมาให้เจ้าคุณปัจฉิมฯ

“เข้า-รับหลานหน่อยครับ”

ท่านแม่ทัพหน้าตาเหลือก ร้องเสียงหลง รีบกางมือรับอ้ายตีไว้ได้อย่างหวุดหวิด.

“เอ๊ย!” แล้วท่านก็ทำปากย่น “นี่มึงเล่นภาษาอะไรกันไวยอ้ายหงวนแล้วกัน ถ้าข้ารับไม่ทันอ้ายตี
มันไม่คอหักตายรี”

อาเสี่ยยิ้มแป้น.

“ผมรู้ดีหรือครับว่า คุณอาว่องไวยังกะลิง”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กลืนน้ำลายเอือก.

“แหม-เข้าใจเปรียบเทียบจริงนะ อ้ายห้าวร้อย”

กิมหงวนทำคายนหันมาทางนิกร.

“แกเอาไปสองร้อยห้าสิบบ”

กะดิ่งทองทำปากหมุบหมิบ.

“ทะเลาะ ละ พอมาถึงก็หื่นเขียว ไปมุดหัวเสียที่ไหนวะ อีกห้าหกนาที่รถก็จะออกแล้ว ทำอะไร
งุ่มง่ามเสมอ”

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ.

“ตื่นสายไปหน่อยไวย้อ อากาศตอนเช้าเย็นสบายเลยนอนกอดนวลละออเพลินไปหน่อย”

คณะพรรคหัวเราะครื้น นวลละออหน้าแดงกล้า ทั้งกระเป่าและสัมภาระลงบนพื้น ลั่นหมัดสวิง
ขวาถูกชอกคอเปรตเวหา อย่างถนัดใจ.

“นี่แน่ะ บ้า-บ้า คนอะไรก็ไม่รู้”

กิมหงวนสูดปากเบาๆ แล้วตวาดแหว็ด.

“ก็ไม่จริงหรือเล่า พิลึก, เธอจะอยากให้ผิวเป็นคนโกหกอย่างงั้นหรือ หนอยแน่ะ, สัจจเว อมต๋ วาจา
นะจ๊ะนวล”

แม่เสื่อหน้าอเหมือนม้าหมากรุก.

“แล้ว-แล้วเสี่ยมาพูดยังงี้ได้หรือ หา?”

อาเสี่ยเอ็ดตะโรขึ้นบ้าง.

“ก็อ้ายกรรมันต่อว่าข้า ไม่บอกมันยังงี้จะให้เสี่ยบอกอย่างไรล่ะ”

นวลละออขยับหมัด.

“ประเดี๋ยวมแม่ ----”

เสี่ยหงวนขยับขาบ้าง.

“ประเดี๋ยพอ----” แล้วเขาก็กะใจนพรวดเข้าไปยืนกำบังข้างหลังเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เสียงหัวเราะ
อย่างครื้นเครงดังขึ้นอีก กิมหงวนยกคิ้วกับอ้ายตี้ซึ่งอยู่บนบ่าเจ้าคุณ “ตี้เฮี้ย, เตี่ยจะไปรบแล้วลูก อยู่บ้าน
อย่าอ่อนนะลูกนะ แล้วอย่าลืมนัดหมายไปหาพ่อบ้าง”

อ้ายตี้มยิ้ม ยกมือทั้งสองตีลังกลางกะหม่อมเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ดังพับ ด้วยความไร้เดียงสาของแก
ทุกคนพากันหัวเราะก๊าก เจ้าคุณส่งอ้ายตี้คืนให้อาเสี่ยทันที.

“เอ้าๆๆ เอลูกของแกไปที่ ฟูโธ! ทะเลาะเหมือนพ่อไม่มีผิด เห็นกะบานเราเป็นกอลองอเมริกันไปได้”

“เฮ้!” คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ร้องลั่น “มีอย่างหรือคะไปว่าแก ตัวเท่านี้แกจะไปรู้ประสีประสาอะไร
เด็กๆ นะเห็นสีแดงก็ชอบ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ เม้มริมฝีปากแน่น.

“ยังงั้นให้อ้ายตีมันตีหัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ดูบ้างซีครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งโหยง.

“ฮึะ-ผมไม่เกี่ยวน่า พิลึกจริงแฮะเจ้าคุณนี่”

ท่านแม่ทัพยิ้มออกมาได้ ล้วงกระเป๋าหยิบนาฬิกาพก ขนาดเกือบเท่าฝากระป๋องบุหรี่ปูหรือขึ้นมาดูเวลา.

“เอ้อเธอ! เหลือเวลาอีกสามนาที่เท่านั้นเอง”

กิมหงวนชูอ้ายตีขึ้น แล้วจูบเสีหลายฟอด จึงส่งลูกให้เมียของเขา.

“เสีลาก่อนนะนวนนะ อย่าลืมที่เสีสังไว้ล่ะ?”

นันทาทันมาถามนวนลละอออย่างแปลกใจ.

“สิ่งอะไรกันไว้คะ คุณนวน?”

แม่เสียิ้มน่าเอ็นดู.

“เสีสังดิฉันว่า ถ้าหากได้ข่าวแน่นอนว่าเสีตาย ให้ดิฉันซื้อวิสก็ใส่บาตรไปให้วันละขวด”

นันทาทัวเราะคิก มองดูหน้ากิมหงวน.

“มีอย่างหรือคะ พระท่านจะฉันเข้าไปได้รึ?”

อาเสีพยักหน้า.

“ก็เลือกดูพระที่ฉันเหล่าเป็นซีครับ”

นันทาทัวเราะงอหาย เดินเข้ามาเกาะแขนสามี แล้วรับฟอพนัดมาจากเขา.

“มา-มาหาแม่มาลูกมา คุณพ่อจะไปแล้ว”

ฟอหนูน้อยกอดคุณแม่แน่น นัยตาใสแจ๋วจ้องมองดูพล เจ้าคุณปัจจุบันฯ ร้องตะโกนบอกสามเกลอ
ให้ขึ้นรถ คราวนี้ต่างก็รำลาเมียของตนด้วยความรักและอาลัยยิ่ง.

ประไพเย็นแถมให้กะดิงทองโดยดี.

“จูบไฟเสีที่ซีคะ แล้วก็จูบลูกเสีด้วย”

กะดิงทองยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก้มหน้าลงจูบริมฝีปากเมียรักอย่างหนักหน่วง พลังแคะสร้อยเพชรที่
ข้อมือหล่นออกอย่างรวดเร็ว โดยไม่มีใครแลเห็นเลย.

เจ้าคุณปัจจุบันฯ เดินเข้ามา ยกเท้าเตะก้นนิกรดิงพับ.

“พอซีไวย์ เล่นจูบอืดๆ ยังงี้ลูกสาวข้าก็อ้อมแก้มข้าหมัดน่าซี”

อ้ายเสีมือถือกวาขมวดคิ้วนิ่วหน้า.

“แล้วกัน นี่เมียผมนี่หว่า”

เจ้าคุณค้อนควับ.

“เมียบแกก็ลูกขำนี่นา”

“นั่นแน่ ยกให้ผมแล้วยังจะยุ่งอีก”

“เออซีวะ แกขึ้นจวบประไพอีกฉันตะแกจริงๆ”

นิกรหัวเราะงอหาย ยกมือลูบศีรษะลูกชายของเขา แล้วจวบลาพ่อหนุ่มน้อย.

“พ่อไปละลูก อย่าอ่อนนะจ๊ะ เออ-แล้วก็ตามมีโอกาสละก็อ ชโมยอัฐแม่ซ่อนไว้รวบรวมซื้อตุ๋งใส่
เหล้า เป็นของขวัญส่งไปให้พ่อนะลูกนะ”

คณะพรรคหัวเราะลั่น ขณะกิมหงวนกับนวลละออกำลังเล่นเอาจมูกชนแก้มกัน นวลละออร้องวี๊ด
ตบหน้าอาเสี่ยเพียะ.

“มีอย่างรึ จวบไม่จวบเปล่า เล่นกัดจมูกด้วยบ้าจริงเชียวะ”

เสี่ยหงวนยิ้มทะแม่งๆ พุดเสียงอ่อย.

“มันเขี้ยวนี่นา เฮ้-ตี เตี้ยไปนาไว้ย แล้วอย่าเสือกเป็นแนวที่ห้าละ พ่อยิงตายเชียวะ”

พ่อสมนึกหัวเราะแล้วสั่นศีรษะ ยกเท้าขวาชี้ให้คุณเตี้ย.

“อึ-นี่”

กิมหงวนทำคายน ค้อนนวลละออปะหลังปะเหลือก.

“แหม-เข้าใจสอนลูกจริงนะ แม่ทูนหัว”

นวลละออทั้งฉิว และทั้งขัน.

“ใครไปสอน อย่ามาหาเรื่องนะจะบอกให้ เขื่อนะไม่ทิ้งแถวหรอก”

“เออ-จริงซีนะ อ้ายเรามันทะเล่อย่างหมาไม่กิน แล้วทำไมลูกมันจะไม่เอาอย่าง เฮ้อ-ไม่เอาละไว้ย
ที่นี่เลิกทะเล่เด็ดขาดเลย”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะเยาะเย้ย.

“แกนะรึ จะเลิกทะเล่ได้?”

อาเสี่ยยักคิ้วแผล็บ.

“ได้ซีครับ พนันกะผมก็เอา”

“หา? พนันอะไร เออซี เอาอะไรกันล่ะ?”

“เอาลูกมะอึกกันคนละกองก็เอา” กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย แล้ววิ่งจืดแผ่นแผล็บขึ้นไปยืนรออยู่บน
รถ.

เจ้าคุณแม่ทัพทำปากขมุบขมิบ สดุดีอาเสี่ยแต่ในใจ ท่านหันมาทางญาติมิตรที่มาส่ง แล้วยกมือ
วันทยาหัตถ์ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม.

“ลาละครับ ลาก่อนทุกๆ คน”

นิกรวันทยาหัตถ์ตอบ.

“เชิญครับ สวัสดิ์มีชัยครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หยุดยิ้มทันที ท่านมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านด้วยแววตาคมมิ่งทึ่ง.

“โอ้-ทะเล้งพอดพอดเหวี่ยงกับอ้ายหงวนทีเดียว”

อาเสี้ยลอยหน้าลอยตาพูดเสี้ยงแจ้ว.

“คุณพี่ว่าหนูทะเล้งรีคะ ยั้งั้งแหละ ที่หลังอย่าเล่นกะหนูนะจะบอกให้”

เจ้าคุณถอนหายใจใหญ่เฮือก แต่แล้วก็ขี้เกียจต่อล้อต่อเถียง หันมาพูดกับพล, นิกร.

“เฮี้ย-รำล้าผู้หลักผู้ใหญ่เสี้ยให้ทั่วซี้ ระวังตีแล้ว ประเดี๋ยวรอกก็ออก”

สองเกลอดอดหมวกออก ต่างเข้ามากะพุ่มมือไหว้ท่านผู้ใหญ่ทั้งสี่คน คือเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ฯ เจ้าคุณนพรัตน์ฯ และเจ้าคุณวิจิตรฯ ท่านผู้ใหญ่ต่างอวยชัยให้พรตามธรรมเนียม คุณหญิงอดร้องไห้ไม่ได้.

นวลละอองฝากลูกไว้กับประภา ส่งกระเป๋าดูทางเข้าของสัมภาระให้กิมหงวน พวกแม่เสื่อใจคอเหี้ยวแห้งไปตามกัน.

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ เกาะแขนลูกชายของท่านแล้วร้องไห้กะซิกๆ.

“ไปตีมาตีนะลูกนะ ขอให้ลูกของแม่จงกล้าหาญมานะอดทนสู้รบกับข้าศึก ไม่ต้องเป็นห่วงแม่และทางบ้านหรือลูก ประเทศชาติและชัยชนะของชาติสำคัญที่สุด อยากรไ้อะไร หรืออยากกินอะไรก็จัดมาบอกมานะลูกนะ”

พลตื่นตันใจอย่างยิ่ง กะพุ่มมือไหว้ท่านอีกครั้งหนึ่ง.

“เป็นพระเดชพระคุณอย่างยิ่งเชียวครับ โอวาทของคุณแม่ผมจะจำใส่ใจไว้เสมอ อย่าวิตกเลยครับ ลูกของแม่จะต้องกลับมาพร้อมด้วยชัยชนะ”

ขณะนั้น พนักงานรักษาขบวนรถ หรือที่เราเรียกกันว่าการ์ดรถ เดินเข้ามาหยุดยืนข้างคณะพรรคสามเกลอ เขาคลั่งสีแดงยื่นออกมา บอกอาณัติสัญญาณให้พนักงานขับรถทราบว่ายังออกแล่นไม่ได้.

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ผละจากลูกชายเดินเข้าไปหาเจ้าพนักงานรถไฟคนนี้ แล้วท่านก็พูดกับเขา.

“คุณ-คุณก้าดคะ”

ชายหนุ่มในเครื่องแบบกรมรถไฟสะดุ้งโหยง มองดูหน้าคุณหญิงทันที.

“ผมไม่ได้ชื่อก้าดหรือครับ”

คุณหญิงยิ้มแย้ม.

“แต่คุณเป็นก้าดรถไฟไหม?”

“ครับ-ครับถูกแล้ว คุณนำมีธุระอะไรหรือครับ” เขาพูดนอบน้อมตามนิสัยของคนที่มีความเป็นผู้ดี.

“ง่า-คือยั้งั้งคะ ลูกชายดิฉันจะไปรบ อ้ายฉันยังไม่ได้พูดอะไรกับเขาไม่จบเรื่อง อย่าเพิ่งให้รถออกได้ไหมคะ ขอเวลาให้ดิฉันสักครึ่งชั่วโมงเถอะ”

พ.ร.ร. ทำคอย่นหลับตาบ๊.

“ผมก็ถูกไล่ออกเท่านั้นแหละครับคุณนำ”

คุณหญิงเอียงคอกอมยิ้ม.

“ไล่ออกไปทำงานกับดิฉันก็แล้วกัน”

พ.ร.ร. หัวเราะก๊าก.

“ไม่ได้หรอกครับ รถชนกันบรรลัยหมด ต้องออกตามเวลาครับ”

คุณหญิงค้อนควับ.

“แหม-ใจดำจริงเชียว คนไทยด้วยกันแท้ๆ ขอร้องนิดหน่อยก็ไม่ได้” พุดจบคุณหญิงก็ค้อนควับ
เดินตบตีตบป้องเข้ามาหาลูกชายของท่าน.

เสียงระฆังดังกังวานขึ้นอีกครั้งหนึ่ง.

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ โผเข้ากอดและจูบลูกชายของท่าน น้ำมากเลอะแก้มและหน้าผากนายพัชรา
ภรณ์.

“ลูกรักของแม่ สวัสดิ์มีชัยชนะลูกนะ”

เจ้าคุณร้องตะโกนเสียงแจ้ว.

“เอา-ยังจะมัวรำไรอยู่อีก”

พลกะพุ่มมือไหว้ท่านผู้ใหญ่ที่มาส่งอีกครั้งหนึ่ง แล้วเขาก็สวมหมวกหนีบให้เรียบร้อย หันมายกมือ
วันทยาหัตถ์ ประไพ, ประภาและนวลละออ.

“ขอบพระคุณนะครับที่มาส่ง ลาก่อนนะครับ”

คณะพรรคพุดกันแข็งแสร้งจนฟังไม่ได้ศัพท์ ตัวรถจักรเปิดหวูดวี๊ด พ.ร.ร. ขบวนรถกรุงเทพฯ - อยุธยา
ประเทศ ค่อยๆ เคลื่อนออกจากสถานี พวกญาติมิตรของสามเกลอพากันเปล่งเสียงไชโย.

พล, นิกร, กิมหงวนและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยืนหน้ารถโบกมืออำลา คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ใจหาย
ผีนร้องไชโยไปยังนั่นเอง.

“เสื่ออากาศ” ทั้งสามกับเจ้าคุณแม่ทัพ ได้เดินทางไปประจำการตามเดิมแล้ว พล, นิกร, กิม
หงวน หมายถึงนั่นมือที่จะได้รบอีก.

ศาลเพียงตา

ตื่นเต้น, ดุเดือด, แค้นและเร้าใจตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย หนังสือนี้จุหน้ากระดาษราว ๕๐๐ หน้า มีจำหน่ายตามร้านหนังสือทั่วไปแล้ว.

เย็นวันนั้นเอง.

สามเกลอของเราก็มารั้งฝูงบินนาวิกสัตตหีบก่อนเวลา ๐๗.๐๐ น. เล็กน้อย พล, นิกร, กิมหงวนลงรถที่แปดริ้ว ชำมแม่น้ำบางปะกง เซารถยนต์โดยเฉพาะคันหนึ่ง บึ่งมาสัตตหีบโดยไม่หยุดยั้ง.

‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม ถือกะเป่าเดินทางและหอบหิ้วสัมภาระพะรุงพะรังตุงนัง เดินผ่านประตูเข้าไปในกองบินอย่างสง่าผ่าเผย พวกทหารอากาศร้องตะโกนเรียกเสียงแซ่ดไปหมด สามเกลอต้องหยุดพักท่ายกับเพื่อนฝูงเป็นระยะๆ.

พล, นิกร, กิมหงวน คือมิ่งขวัญของนักบินนาวิก เพื่อนนักบินทั้งหมดต่างรักใคร่ และบูชาความกล้าหาญของเขา นับตั้งแต่สามเกลอลาไปเยี่ยมบ้าน ฝูงบินนาวิกเจียบเหงาจนผิดปกติ นักบินบางคนพยายามทำตัวให้เหมือนอย่างกิมหงวน คือทะเล้งกับผู้บังคับบัญชา แต่แล้วก็ถูกส่งเข้าซังเตทันที ในระหว่างที่เสื่ออากาศทั้งสามไม่อยู่ หลวงอีกกะทีกเวหากับนายเรืออากาศเอกเกียรติ ผู้บังคับฝูงบินขับไล่ที่หนึ่งสบายอกสบายใจมาก กินข้าวได้และนอนหลับ มีสุขภาพสมบูรณ์.

สามสหายเลี้ยวขวามือ ผ่านโรงซ่อมเครื่องบินและคลังน้ำมัน ลัดสนามตัดตรงไปที่ตึกกองบัญชาการ เพื่อรายงานตนให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยละเอียด.

ที่สนามฟุตบอลหน้าตึกกองบัญชาการ พล, นิกร, กิมหงวน ต่างแลเห็นนักบินกำลังเล่นฟุตบอลกันอย่างสนุกสนาน มีนายทหารอากาศคนหนึ่งเป็นผู้ตัดสิน และด้านตะวันตกของสนาม นายทหารอากาศหลายคนนั่งรวมกลุ่มอยู่บนเก้าอี้ มองดูการฝึกซ้อม หลวงอีกกะทีกฯ ผู้บังคับฝูงบินกับ ร.อ. เกียรตินั่งอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย.

สามเกลอชักแปลกใจทันที.

“เอ-ทางการคงจัดให้พวกเราไปแข่งขันกับทีมใดทีมหนึ่งเป็นแน่” พลพูดยิ้มๆ “ไปไว้ย - เข้าไปดูใกล้ๆ กันเถอะ ถือโอกาสรายงานตนเองกับผู้บังคับฝูงเลยนิ”

แล้วพล, นิกร, กิมหงวน ก็เดินตรงไปทางด้านตะวันตก.

กิมหงวนจ้องตาเขม็งมองดูการแข่งขัน ระหว่างนักบินนาวิก ซึ่งสวมเสื้อแดงฝ่ายหนึ่ง และเสื้อขาวอีกฝ่ายหนึ่ง.

“บา-ฟาดกันเต็มทีเชียวไว้ยพล ฮะ-ฮะ จำประเสริฐเตะฟางเลยเห็นไหมนั้น?” แล้วกิมหงวนก็เอ็ดตะโรลั่น “เฮ้า! บวกเลย”

นายทหารอากาศที่นั่งดูอยู่ หันมามองดูสามเกลอเป็นตาเดียว ต่างพากันยิ้มแค้นและสั่นศีรษะไปตามกัน สามทหารเสื่อกลับมาแล้ว ฝูงบินนาวิกคงจะครึกครื้นขึ้นอีก แต่หลวงอีกกะทีกฯ คงจะอดทนาระอาใจ.

ร.อ.เกียรติทำหน้าที่ปั้นยากที่สุด เมื่อแลเห็นพล, นิกร, กิมหงวน เขาเอื้อมมือเขียนหลวงอีกกะทีก ๆ ซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าเขา และกำลังเพลินดูฟุตบอล.

“ได้เท่า-ได้เท่าครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ หันมายิ้ม.

“อะไรครับ”

ผู้บังคับฝูงขับไล่ ๑ นุ้ยไปไปทางข้างหลัง.

“เจ้าลิงสามตัวกลับมาแล้วครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ สะดุ้งเฮือก มองตามสายตา ร.อ.เกียรติทันที พอแลเห็น พล, นิกร, กิมหงวน เดินตรงเข้ามา ใบหน้าที่สดชื่นของคุณหลวงก็เปลี่ยนแปลง ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิถอนหายใจเฮือกใหญ่.

“แฮ้อ-แฮ้ออีกแล้วผม เห็นหน้านายเรืออากาศตรีสงวนผมไม่มีความสุขเลย เจ็ดวันดูพล็อบแพล็บเร็วเหลือเกิน”

พล, นิกร, กิมหงวน วางกระเป๋าและสัมภาระลงบนสนาม ยิ้มให้พวกนายทหารอากาศทุก ๆ คนแล้วเดินอ้อมมาข้างหน้า.

ต่างเข้ามาหยุดยืนเป็นแถวหน้ากระดาน ข้างหน้าหลวงอีกกะทีก ๆ ยกมือวันทยาหัตถ์อย่างแข็งแรงพร้อม ๆ กัน.

“พวกเรากลับมารับราชการตามเดิมแล้วครับ” อาเสี่ยพูดนอบน้อม.

ผู้บังคับฝูงบินนาวิถอนหายใจเบา ๆ.

“ดีแล้ว นั่งลงดูฟุตบอลกัน” คุณหลวงพูดอย่างเสียไม่ได้.

สามเกลอทำความเคารพอีกครั้งหนึ่ง แล้วมานั่งที่เก้าอี้ว่างข้างหลังผู้บังคับฝูง มองดูการแข่งขันฟุตบอล ซึ่งกำลังเป็นไปอย่างเผ็ดร้อน ฝ่ายขวามักจะเป็นฝ่ายรับตลอดเวลา.

พลหันมาถาม ร.อ.เกียรติ ผู้บังคับฝูงของเขา.

“ทางการจัดให้ซ้อมหรือครับ?”

ร.อ.เกียรติพยักหน้าช้า ๆ.

“ครับ-เรากำลังคัดเลือกผู้ที่มีฝีมือเยี่ยมในการเล่นฟุตบอล เพื่อส่งไปแข่งขันซึ่งถ้ายท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป ในวันอาทิตย์หน้านี้แหละ”

พล, นิกร, กิมหงวน ได้ยินผู้บังคับบัญชาอธิบายก็ตื่นเต้นไปตามกัน อาเสี่ยรีบลุกขึ้นมานั่งเก้าอี้ตัวที่ใกล้กับ ร.อ.กิติกำจร แล้วพูดเร็วปรือ.

“แข่งขันกับใครครับ?”

ผู้บังคับฝูงขับไล่ ๑ กลืนน้ำลายเอื้อง.

“เบา ๆ หน่อยคุณ” แล้วนุ้ยไปให้ดูหลวงอีกกะทีก ๆ ซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้า.

กิมหงวนเอื้อมมือเขี่ยสะเอวคุณหลวง.

“ได้ทำครับ กรุณาบอกผมหน่อยเถอะครับ ทีมทหารอากาศของเราจะแข่งขันกับใครครับ?”

ผู้บังคับฝูงบินเม้มริมฝีปากแน่น ทำตาปริบๆ.

“แข่งขันกับทหาร ป.ต.อ.” ท่านพูดเสียงกระซอก.

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก.

“วิเศษเลยครับ เหมาะเหลือเกิน ทหารอากาศกับทหาร ป.ต.อ. อ้า-ฝ่ายเสือขาวหรือฝ่ายเสือแดง
ครับ ที่ได้ทำจะส่งแข่งขัน?”

หลวงอีกกะทีกฯ ชักหัวเสี้ย.

“นี่-ไปนั่งให้ห่างฉันหน่อยเถอะไป มันไม่ใช่กองการของแกหรอก แกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

กิมหงวนหน้าจ๋อย.

“ครับผม-ประทานโทษนะครับ ที่กระผมทงใจได้ทำ” พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินหน้าเค้าวไปนั่งข้าง
นิกร.

ท่านผู้บังคับฝูงยืมเล็กน้อย หันมาพูดกับพลเสื่ออากาศที่ท่านรักใคร่ปรารถนาเข้ามา.

“มานั่งนี่ซีพล ใจ-ไปเที่ยวกรุงเทพฯ สนุกไหม?”

นายพัชราภรณ์ยิ้มอ่อนโยน ลูกมานั่งข้างหลังหลวงอีกกะทีกฯ แล้วพูดนอบน้อม.

“กระผมไม่มีใครจะได้ไปเที่ยวไหนหรอกครับ”

หลวงอีกกะทีกฯ อมยิ้ม.

“เจ้าคุณแม่ทัพสั่งอะไรมาถึงฉันบ้างหรือเปล่า?”

“ง่า-สั่งครับผม เป็นข่าวดีสำหรับได้ทำโดยเฉพาะ” พูดจบก็หันมาทางกิมหงวน “เฮี้ย-หงวน
คุณอาสั่งอะไรแกไว้เรียนให้ผู้บังคับฝูง มาเรียนให้ท่านทราบหน่อยซี”

อาเสี้ยสั้นศิริษะ.

“กันจำไม่ได้หรอก ลืมเสียแล้ว” แล้วกิมหงวนก็ทำเป็นโก่พูดกับนิกร “แหมแกดูจ่าแฉล้มซีวะไวยัง
กะกรวด ดูนั่น พลือบ-แพลือบ-พลือบ สำคัญจริงไวย หลุดแบ็กแล้ว ซู้ด-ซู้ด-ซู้ด อ้าว-เลย หกล้มเลย ฮี้ย”

คุณหลวงยิ้มเล็กน้อย ใจเต็นทีกทักอยากจจะรู้ว่าเจ้าคุณปัจฉินึกฯ สั่งอะไรมาถึงท่านบ้าง หลวงอีก
กะทีกฯ จำเป็นต้องทำใจดีต่อกิมหงวน.

“หงวน-หงวนไวย มานั่งทางนี้เถอะน้องชาย”

อาเสี้ยหันมายิ้มกับท่าน.

“ไม่เป็นไรครับ ตรงนี้เห็นถนัดดีแล้ว”

หลวงอีกกะทีกฯ พยักหน้า.

“มานี้เถอะนำ อีวะจะถามอะไรลื้อหน่อย”

“อย่าเลยครับ ผมเป็นเด็กไม่มีใครจะรู้อะไรหรอกครับ ถามเจ้ากรหรือเจ้าพลดีกว่าครับ”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะหึๆ.

“มานั่งนี่ซิ แล้วกัน, อ้าวเลี้ยงตราดำหนึ่งขวด เอ้า นิกรด้วยมานี่แนะ อ้า-คุณเกียรติ กระเถิบไปนั่ง
เก้าอี้ตัวโน้นเถอะครับ”

จอมทะเล้นทั้งสองต่างลุกขึ้น เดินมานั่งข้างหลังผู้บังคับฝูงบินนาวิ หลวงอีกกะทิกๆ ไม่เป็นอันดู
การฝึกซ้อมฟุตบอลแล้ว เพราะตื่นเต้นอยาการู้เรื่องราวที่เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ สั่งมา.

“บอกอ้าวหน่อยเถอะวะ หงวน, เจ้าคุณท่านสั่งให้มาบอกอ้าวว่ากะไร?”

อาเสียมยิ้มแ้มคุ้ม.

“ท่านบอกว่า ง่า-แฮะๆ เอาไว้ฟุตบอลเล็กเสียก่อนเถอะครับผมจะเรียนให้ทราบ”

หลวงอีกกะทิกๆ เผลอตัวยกมือไหว้.

“ไหว้ละวะ พ่อคุณ, บอกกันหน่อยเถอะน่า”

เสียมหงวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก นิกรด้วยเสริมขึ้นทันที.

“ผมเรียนให้ใต้เท้าทราบก็ได้ครับ”

“เออ-เธอดีมาก ท่านสั่งมาว่ากะไรหา?”

“ท่านบอกว่า ใต้เท้าได้นาวาอากาศโทแน่ๆ ครับ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแล้ว อย่างข้าพฟุ้งนี้ก็คง
จะมาถึง”

ผู้บังคับฝูงปิตินดีเหลือที่จะกล่าว ไบหน้าของท่านยิ้มแ้ม และแดงระเรื่อด้วยความอิมเอิบใจ
ท่านหันมาตะโกนพูดกับนายทหารอากาศที่นั่งอยู่ข้างหลัง.

“พวกเรา ผมได้นาวาอากาศโทแล้ว”

บรรดานายทหารยิ้มแ้มกันไปตามกัน ร.อ.เกียรติ กล่าวกับผู้บังคับฝูงบินนาวิ.

“ผมขอแสดงความยินดีในโชคของใต้เท้าครับ”

คุณหลวงหัวเราะ.

“ขอบใจ-ขอบใจมาก เมื่อผมเป็นนายนาวาอากาศโท ผมจะรายงานขอเลื่อนยศให้คุณได้เป็นนาย
นาวาอากาศตรีต่อไป เพราะคุณเป็นผู้ช่วยของผม เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในฝูงบินนาวิ”

“ครับ, ขอบพระคุณครับ”

ท่านผู้บังคับบัญชาฝูงตื่นเต้นยินดีจนออกนอกหน้า ท่านคุยกับสามเกลอเสียงลั่น คุยถึงความ
สามารถของท่านที่ได้ทำใจในการรบคราวนี้ แล้วล้วงกระเป๋าหยิบบุหรี่ออกมาแจกจ่ายให้พล, นิกร, กิมหง
วน คุณหลวงหายเกลียดชังกิมหงวนไปชั่วขณะ.

ท่านชี้มือไปในสนามฟุตบอล แล้วอธิบายให้สามเกลอทราบ.

“ฉันได้รับคำสั่งด่วนจากท่านผู้บังคับบัญชาการทหารทั่วไป ให้รีบจัดการซ้อมฟุตบอล เพื่อคัดเลือก
ผู้เล่นที่เชี่ยวชาญรวมสิบเอ็ดคน ส่งไปแข่งขันกับทีมทหารอากาศแห่งฝูงบินต่างๆ ที่สนามบินดอนเมือง
แล้วก็จะคัดเลือกผู้เล่นที่ดีเยี่ยมจริงๆ จากฝูงบินต่างๆ รวมทั้งฝูงบินนาวิด้วย จัดขึ้นเป็นทีมผสม แข่งขันกับ

ทีมทหาร ป.ต.อ. ซึ่งด้วยท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป ที่สนามกีฬาชาติในวันเสาร์ที่สิบห้าเดือนนี้ ผู้บังคับของ
เราที่ศรีโสภณ ดอนเมือง, จันทบุรีและอื่นๆ กำลังฝึกซ้อมกันอย่างขมุกขมน วันพຸนี้แหละ ทีมของเราจะ
ได้เดินทางไปคัดเลือกที่ดอนเมือง”

พลรัฐก็ใจเต้นทึกทัก นายพัชรารมณ์เคยเป็นนักฟุตบอลล์เฟเวอริตของเทพศิรินทร์มาแล้ว พลชอบ
กีฬาชนิดนี้มากกว่ามวยฝรั่งหรือมวยไทย อ้ายเสือพลของเรา เป็นนักกีฬาที่เชี่ยวชาญคนหนึ่ง.

“กระผมคิดว่าการแข่งขันครั้งนี้ ถ้าจะสนุกมาก ขอรับ” พลพูดนอบน้อม.

คุณหลวงพยักหน้าช้าๆ.

“ถูกแล้ว เพราะกระทรวงกลาโหมเป็นผู้ดำเนินการนี้ร่วมกับกรมพลศึกษา พวกเราที่กำลังฝึกซ้อม
กันอยู่นี้ คงมีไม่ต่ำกว่าสองหรือสามคนที่ได้เข้าแข่งขันจริง จำแล้มคนหนึ่งละ เห็นไหมล่ะเขาเก่งมากที่
เดียว ฝ่ายแดงชนะสามต่อหนึ่งแล้ว จำแล้มชู้ตคนเดียวสองประตู”

“เฮ้อ!” กิมหงวนร้องขึ้นดังๆ “อย่างจำแล้มละก็อ ลูกจ๊อกผมดี”

ผู้บังคับฝูงบินนาวีสะดุ้งโหยง จ้องมองดูหน้าอาเสี้ย แล้วท่านก็หัวเราะก๊าก.

“เธอน่ะรีเล่นฟุตบอลเป็น?”

เสี้ยหงวนหัวเราะในลำคอ.

“โปรดเปลี่ยนคำถามเสี้ยใหม่ครับ”

“หา?” จะให้ถามว่ายังไงล่ะ?”

กิมหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ.

“ถามว่า ผมน่าจะเสี้ยสามารถก็ตัวแล้ว”

ผู้บังคับฝูงบินนาวี กับนายทหารอากาศที่นั่งอยู่ข้างๆ หัวเราะครืน.

“ถ้าเธอบอกฉันว่า เธอกระโดดสูงหรือกระโดดค้ำแก่ง บางทีฉันพอจะเชื่อบ้าง”

อาเสี้ยแหงปากหัวเราะ ล้วงกระเป๋าเสี้ยหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาเปิดออก เทวัตถุชิ้นหนึ่งออก
มาจากกระเป๋า มันคือเหรียญทองชนะเลิศฟุตบอลรุ่นใหญ่ของกระทรวงธรรมการ เสี้ยหงวนส่งเหรียญ ซึ่ง
มีนามของเขาจารึกอยู่ข้างหลังให้ท่านผู้บังคับฝูง.

“ได้เท่าดูคำจารึกบนเหรียญนี้ดีกว่าครับ แล้วได้เท่าจะทราบเองว่าผมเล่นฟุตบอลเก่งไหม?”

หลวงอีกกะทีกๆ ลืมตาโพลง รีบอ่านข้อความในด้านหน้าและด้านหลังของเหรียญทองอันนี้ทันที
ท่านเกือบจะคิดว่าท่านฝันไป กิมหงวนได้รับเหรียญนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๙ ขณะที่เขายังเรียนอยู่ชั้นสุดท้าย
แผนกภาษาอังกฤษของโรงเรียนอัสสัมชัญ.

ผู้บังคับฝูงยิ้มกร้อๆ ยื่นมือให้กิมหงวนจับ.

“ไม่นึกเลยว่าเธอจะเป็นนักฟุตบอลที่สามารถคนหนึ่ง เก่งมากกิมหงวน ฉันจะได้ให้เธอลงสนาม
ซ้อมในวันพຸนี้ เธอแน่ะ คนทะเล่อย่างเธอไม่น่าเล่นฟุตบอลเป็นเลย”

กิมหงวนแฉ็คทำให้สง่าผ่าเผย.

“นั่นแหละครับ ธรรมชาติบ่งชี้ให้เห็นน้ำบ่อเล็กๆ ก็เข้าใจว่ากว้างไพศาลแล้ว ผู้บังคับฝูงชมจำแจล้มนี่ว่าเก่ง แต่ได้เท่านี้ก็หาทราบไม่ว่า จำแจล้มนี่เล่นฟุตบอลอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้เท่านั้น”

หลวงอีกกะทีกๆ ทำปากยี่นัยตาถลน.

“นี่แกดำฉันหรือนี้ คุณเกียรติ! พานายเรืออากาศตรีสงวนไปเข้าห้องซังเตี๋ยวนี้ หนอยแน่ คุณหมื่นผู้บังคับบัญชา”

อาเสี้ยทำคอย่นหลังต่าปี่.

“เตี๋ยวๆๆๆ เตี๋ยวครับได้เท่า ไร่-เข้าใจผิดเสียแล้วละครับ มีอย่างหรือครับกระผมจะกล้าดูถูกได้เท่า ซึ่งกระผมเคารพรักใคร่เหมือนกับพ่อบังเกิดเกล้า”

คุณหลวงเอ็ดตะโรลั่น.

“ดูถูกชีวะ แกว่าฉันเป็นกบ”

“ไร่-ได้เท่า ผมเปรียบเทียบให้ฟังต่างหาก การดูถูกผู้บังคับบัญชา กระผมรู้ดีครับว่า จะต้องติดตามร่าง ถ้าผมจะดูถูกได้เท่าแล้วกระผมว่าได้เท่าเป็นหมูเป็นหมาไม่ดีหรือครับ จะต้องเปรียบเทียบเป็นกบทำไม เพราะไหนๆ ก็จะต้องติดตามร่าง”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิ้นฉิ่ง ส่งเหรียญฟุตบอลให้กิมหงวน แล้วกล่าวถามพล.

“เธอวิจารณ์หนอยเถอะนะ คำพูดของกิมหงวนที่กล่าวเมื่อตะกี้มันนะ ดูถูกฉันหรือเปล่า?”

พลยิ้มอ่อนโยน ถ้าเขาจะบอกท่านว่าดูถูก กิมหงวนก็ต้องถูกพาเข้าซังเตี๋ยวที่ ดั่งนั้น, นายพัชรภรณ์จึงช่วยเพื่อนไว้.

“กระผมไม่เห็นว่าเป็นคำพูดที่คุณหมื่นอะไรนี่ครับ แต่เจ้าหงวนไม่รู้จะใช้คำพูดให้เหมาะสมกับกาลเทศะ เพราะคำพูดเช่นนี้ ควรพูดกับเพื่อนฝูงมากกว่าได้เท่า”

หลวงอีกกะทีกๆ ยิ้มออกได้ แต่คงทำตาเขียวกับกิมหงวน.

“ระวังให้ตึนะแก คราวนี้ยกให้ครั้งหนึ่ง ฉันจะต้องพยายามเอาแกเข้าห้องซังให้ได้ ไปกรุงเทพฯ กลับมา นี่กว่าจะลดความทะลึ่งลงบ้าง แต่กลับหนักยิ่งกว่าเก่า” พูดจบท่านก็หันมาทางพลกับนิกร “เธอสองคนล่ะ เล่นฟุตบอลเป็นไหม?”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่.

“มีขอขวาเลยครับ ผมถนัดกองหน้าครับ เลี้ยงรวดเดี่ยวเซ็นเตอร์ไปชู้ตประตูเลย อย่างพวกที่เล่นกันอยู่นี่ ไม่ได้ชี้กะฝึกผมหรือครับ”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิ้นฉิ่งน้ำลายเอือก.

“แหม-เก่งฉิบหายเลย เธอกับกิมหงวนเห็นจะเก่งพอๆ กัน พลล่ะ, เล่นฟุตบอลได้ไหม?”

นายพัชรภรณ์หัวเราะเบาๆ.

“พอเล่นได้ขอรับ แต่ถ้าเปรียบเทียบกับกิมหงวน, นิกรแล้ว กระผมสู้เขาไม่ได้”

หลวงอีกกะทีกๆ หัวเราะชอบใจ.

“อย่างไรก็ตาม ฉันคิดว่า เธอต้องสามารถกว่าเจ้าสองคนนี้เป็นแน่”

พล อมยิ้ม ไม่พูดว่าอะไร ร.อ.เกียรติ กิติกำจร กล่าวกับหลวงอีกะทิกะ.

“ผมเข้าใจเช่นเดียวกับใต้เท้าเหมือนกันแหละครับ”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะหึๆ มองดูหน้าสามเกลอ.

“ฉันอยากจะดูชิงเลนฟุตบอล ของเธอสามคน ถ้า-ลงสนามครึ่งเวลาหลังนี้เอาไหมล่ะ? รีบไปที่บ้านพักเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วมานี่ ฟุตบอลครึ่งแรกเพิ่งเริ่มลงมือไม่ถึงสิบนาที หรือไงพล?”

“ได้ครับ, กระผมเองก็อยากจะออกกำลังกายเหมือนกัน”

หลวงอีกะทิกะ พยักหน้า.

“ดีแล้ว รีบไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวมาเร็วๆ ครึ่งหลังฉันจะให้ฝ่ายเสือขาวออกสามคน แล้วให้พวกเธอเล่นแทน อ้อ-เธอถนัดหน้าทีอะไรละ กองหน้า กองหลังหรือกองกลาง?”

พลพูดนอบน้อม.

“กองหน้าขอรับ”

ผู้บังคับฝูง หันมาพูดกับผู้บังคับฝูงขัปลั้ที่หนึ่ง.

“อีกสักครู่ใหญ่ๆ พวกเราคงจะได้ดูความสามารถของเสืออากาศทั้งสาม ผมคิดว่าฝ่ายแดงคงแพ้นแน่ๆ ที่เดียว”

กิมหงวนกะแอมดั่งๆ แล้วพูดกับนิกร.

“แกกับข้าสู้ต่อกันคนละสามสิบประตูก็พอ”

คุณหลวงอีกะทิกะ หัวเราะเยาะเย้ย จ้องมองดูหน้าอาเสี้ยด้วยความหมั่นไส้.

“อย่าโม้ให้มากนักเลยนะ แกนะ, ถนัดเล่นหน้าทีอะไร”

เสี้ยหงวนอมยิ้มแก้มตุ่ย.

“ไลน์แมนครับ”

ผู้บังคับฝูงสะดุ้งโหยง.

“ฉันถามถึงคนเล่นจ๊ะ ไม่ใช่คนกำกับเส้น โธ่ฮ้ายเบ๊อก”

ฮ้ายเบ๊อกหัวเราะ.

“ผมถนัดทุกหน้าที่แหละครับ ถ้าให้ผมเป็นประตู ก็เท่ากับว่าประตูฝ่ายนั้นลั่นกลอนอย่างแน่นอน หากถ้าผมเป็นแบ็ก ก็รับรองว่ากองหน้าต้องแหยผมหมด เป็นฮัฟก็ได้อีก ผมดักลูกแจกจ่ายลูกเตะตักนัก หรือถ้าให้ผมเล่นกองหน้ายิ่งหวานใหญ่ เมื่ออยู่โรงเรียน ผมเล่นเบอร์หนึ่ง ใครๆ เขาขนานนามกันว่ารถไฟด่วน ตอนหลังบราเดอร์ให้เล่นเซ็นเตอร์ไฟเว็ด เขาได้ให้สมญาผมใหม่ว่า กิมหงวนพล็อบแพลม ที่เล่ามานี้ไม่ได้โม้เลยครับ ให้ตายโหงตายห้าสิ้อ้า”

ผู้บังคับฝูงจึ๊ปากจึ๊จุก.

“เอาละ พอที, รีบไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเถอะยะ พ่อมหาจำเลย”

“แหม-ผู้บังคับฝูงพูดคำว่า มหา ติดกันเป็นคำเดียวเชียวนะครับ ฟังทะแม่งๆ หูยังงៃชอบกล”

“ไป!” หลวงอีกกะทิกฯ ตวาดแหว.

ขณะนั้น, ฮ้ำฟฝ่ายแดงเตะลูกลอยละลิวพุ่งตรงเข้ามาจะสัมผัสคุณหลวงอีกกะทิกฯ พวกนายทหารอากาศนั่งตะลึง บางคนหลบวูบวาบ คุณหลวงนั่งเฉยไม่รู้ว่าจะหลบไปทางไหน.

อีกประมาณ ๔ เมตร ลูกบอลกับหน้าผู้บังคับฝูงบินนาวิ จะกระทบกระทั่งกันอย่างรุนแรง กิมหงวนรีบผลุดลุกขึ้นยืนยกมือทั้งสอง รับลูกบอลไว้ได้ พวกนายทหารอากาศตบมือตบมือกราว อาเสี่ยขว้างลูกบอลเข้าไปในสนาม แล้วหันมายกคิ้วกับหลวงอีกกะทิกฯ.

“เห็นไหมครับ มือผมอย่างกะตุ๊กแก บราเดอร์ฮีแลเคยบอกว่า ประตุทิมชาติของประเทศไทย อย่างน้อยต้องรับลูกได้แม่นยำอย่างผม มับได้ๆ เชียวครับ ง่า-เมื่อปี พ.ศ. เจ็ดสิบหก ผมเล่นรูนกลางเป็นประตุ วันนั้นจำได้ว่า ถูกยิงเส้นโทษถึงห้าครั้ง”

ผู้บังคับฝูงอ้าปากต่อโดยเร็ว.

“แล้วก็เข้าทุกครั้ง” พูดจบท่านก็หัวเราะ.

“ก็ยังมีนะซีครับ ปู่โธ่-ลูกเส้นโทษนะผมให้ประตุห้าคนก็ต้องเข้า ขึ้นรับก็ต้องเข้าเผือกแขน ม่ายก็หน้าตาแหกหมด”

หลวงอีกกะทิกฯ โบกมือ.

“ไป-ไปที่เถอะไป จันรำคาญแกเต็มทนแล้ว”

อาเสี่ยหัวเราะ.

“นั่นนะซีครับ ผมเองยังรู้สึกอยากเตะตัวผมนี่ครับ มันเกิดมาพูดแท้ๆ แล้วก็ทะเล้งแต่กล้าหาญเด็ดเดี่ยว เฮอะ-เหอ ไปไว้ยพวกเรา ประเดี่ยกันจะแสดงอวดท่านผู้บังคับฝูง” แล้วกิมหงวนก็พูดกับหลวงอีกกะทิกฯ “เตรียมลูกใหม่ๆ ไว้อีกสักโหลเถอะครับ ผมลงสนามวันไหนอย่างน้อยฟุตบอลต้องแตกห้าลูก ฮ้ำ-ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่ง บราเด้อกาลาแมครูฝึกฟุตบอล แก่โกรธผมที่เตะลูกแตกบ่อยๆ แก่เลยเอาลูกมะพร้าวห้ามาให้ผมเล่นแทน มันก็แตกอีกแหละครับ”

หลวงอีกกะทิกฯ พรวดพราดลุกขึ้นยืน.

“แล้วกันไว้ย บอกให้ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว” อาเสี่ยกระโดดตัวลอย เดินตามพล, นิกร พวกนายทหารนักบินหัวเราะกันครืน.

พอสามเกลอเดินผ่านหลวงอีกกะทิกฯ ลูกฟุตบอลก็ลอยละลิวออกมาจากสนามถูกหน้ากิมหงวนอย่างถนัดใจ อาเสี่ยหกล้มก้นกระแทกหูอื้อ นัยตาพว้าพราว ผู้บังคับฝูงบินนาวิตบมือหัวเราะลั่น.

“โง-พอหงวน ฮะ-ฮะ ทำไมไม่รับเอาไว้ล่ะ?”

อาเสี่ยยิ้มแหยๆ ยกมือลูบค้ำใบหน้าสูดปากลั่น แล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืน จ้องมองดูฮ้ำฟฝ่ายแดงซึ่งวิ่งมาเก็บลูก.

“ใคร-ใครเตะยัดหน้าอ้วไว้ย?”

จ.อ.สมบุญ หัวเราะหึๆ.

“ผมเองครับ ไม่ได้แก้งเลยครับ ขอโทษทีอาเสี่ย”

เสี่ยหงวนกัดฟันกรอด.

“เออ-ดีละนา ครึ่งหลังกันลงซ้อมฝ่ายขาว ระวังตัวให้ดีก็แล้วกัน” พุดจบเขาก็ค้อนปะหลังปะ เหลือก เดินตามพล, นิกรไปยังที่ซึ่งวางกระเป๋าเดินทางและสัมภาระไว้ แล้วสามเกลอก็หอบหิ้วกระเป๋าวิ่ง เดินไปบ้านพัก.

การฝึกซ้อมฟุตบอลครั้งแรกสิ้นสุดลงแล้วเป็นเวลา ๓๕ นาที ผู้เล่นฝ่ายแดงและฝ่ายขาวนั่งพักผ่อน จับกลุ่มคุยกันอยู่บริเวณสนาม ผลของการฝึกซ้อมปรากฏว่าฝ่ายเสื้อแดงชนะ ๔ - ๑.

หลวงอีกกะที่กฯ สั่งให้ ร.อ.เกียรติ เรียกนักฟุตบอลฝ่ายขาวออกจากสนาม ๓ คน คือ เบอร์ ๒ เบอร์ ๓ และเบอร์ ๔ คุณหลวงได้ชี้แจงให้นักบินทั้งสามทราบว่า ท่านจะให้ พล, นิกร, กิมหงวน ลงซ้อม ดูบ้าง เมื่อนักฟุตบอลทหารอากาศรู้ว่าสามเกลอจะลงสนาม ก็พากันดีใจดีใจไปตามกัน ทุกคนรู้แล้วว่า พล, นิกร, กิมหงวน พึ่งมาจากกรุงเทพฯ แต่ไม่มีใครกล้าออกมาทักทาย เพราะกำลังเล่นฟุตบอลอยู่.

ขณะนี้จนถึงเวลาฝึกซ้อมครึ่งหลัง พล, นิกร, กิมหงวน เดินมาตามถนนข้างโรงอาหารอย่างสง่าผ่าเผย สามเกลอนั่งกางเกงขาสั้นสีขาวย สวมเสื้อเชิ้ตขาวแขนสั้น พล, นิกร สวมสปอร์ต สีเขียวเหลือง และ รองเท้าคอนซังเก่า ซึ่งขอยืมมาจากเพื่อนนักบิน อาเสี่ยแต่งเครื่องพร้อม สวมปลอกเข้าทั้งสองข้าง สวมถุงเท้า เอ.ซี ขาวแดง รองเท้าหลวมโพลก ขอยืมมาจากคนอื่นเหมือนกัน.

พอแลเห็น ‘เสื้ออากาศ’ ทั้งสาม นักฟุตบอลและคนดูก็ไชโยโห่ร้องต้อนรับ อาเสี่ยยิ้มแฉ่งยกมือทั้งสองขึ้นประสานกัน เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอเข้ามาหาหลวงอีกกะที่กฯ.

ทั้งสามซิดเท้าตรง ท่านผู้บังคับฝูงยิ้มเล็กน้อย มองดูกิมหงวนตลอดปลายเท้า.

“แม่ไวย ฉันมองดูสารรูปของแกแล้วไม่ผิดอะไรกับหมาบ้าหอบฟาง ใส่ปลอกเข้าเข้าไปทำไมกันตั้งสี่อันหา?”

กิมหงวนยิ้มแหยๆ.

“กันสตาร์ทนะซีครับ ปู่โง่-ฉีกเข้าให้ละก็เป็นที่ได้เลือดทุกที”

ผู้บังคับฝูงบินนาวีสีน้สีระชะๆ แล้วพุดสัพยอกพล.

“เออ-ดูทะมัดทะแมงมากเชียพล ถ้าเธอมีความสามารถดีกว่าคนอื่น ฉันจะส่งเธอไปคัดเลือกที่ดอนเมืองในวันพุธนี้ เล่นให้เต็มฝีมือนา”

พลยิ้มอ่อนโยน.

“ครับผม แต่ที่กำลังเห็นจะแย่น้อยครับ”

“อ้อ-ไม่เป็นไร สำคัญขั้นเชิงของการเล่น กำลังพิตเอาได้มีเวลาอีกตั้งหลายวัน เข้าและเย็นออกวิ่งสองสามครั้งก็อยู่ตัว”

อาเสี่ยถามขึ้นเบาๆ.

“ถ้าผมเตะลูกแตก เอาใช้ไหมครับ?”

ผู้บังคับฝูงทำหน้าที่ทำหน้าที่เหมือนกับเส้นโลหิตในสมองจะระเบิด.

“ถ้าไม่แตกฉันขึงแกเอาไหมล่ะ?”

“เอาซีครับ ถ้าแตกผมขึงได้เท่านั้น?”

หลวงอีกกะทีกๆ กัดฟันกรอดๆ ซี่มือเข้าไปในสนาม.

“ไป-ไปอยู่ในสนามนั้น โธ่-ประเดี๋ยวพ่อยอมถูกถอดเลยให้ตายซี”

เสียงหวนยิ้มแห่งๆ พักพืดกับพล, นิกร แล้วสามเกลอก็พากันเดินเข้าไปในสนาม นักฟุตบอลทั้งสองฝ่ายต่างเฮโรเข้ามาหา ทักทายเสื่ออากาศทั้งสามแฮดไปหมด.

กิมหงวนปรีเข้ามาออกด จ.อ.ตัว ผู้เป็นประตุฝ่ายเสื่อแดง อาเสื่อกำลังเดินลูกไม้ลึกซึ้ง.

“ผมไปอยู่กรุงเทพฯ นึกถึงคุณตลอดเวลา ขอโทษนะครับวันนั้นไม่ทันได้ช่วยเหลือคุณตามที่คุณปรีปาก เอาไว้เลิกฟุตบอลเสียก่อนผมจะให้คุณ”

จ.อ.ตัว ยิ้มแป้น ลากแขนกิมหงวนไปให้ห่างพวก แล้วพูดเบาๆ.

“คุณจะคิดดอกผมเท่าไร?”

กิมหงวนหัวเราะ.

“ให้คุณเปล่าๆ เลย ทั้งร้อยบาท ต้นไม้เอา ดอกไม้เอา”

จ.อ.ตัว อ้าปากค้าง.

“คุณพระช่วย เป็นความจริงหรือครับนี่?” เขาพูดเร็วปรือ เสียงสั้นเครือ.

อาเสื่อยิ้มแป้น.

“อย่าแปลกใจเลยนะ คุณตัว คุณกับผมต่างก็เป็นเพื่อนร่วมตายด้วยกัน เมื่อคุณมีทุกข์ผมก็ต้องช่วยเหลือตามสมควร คนเราจะอยู่ในโลกแต่ลำพังอย่างไรได้ ข้ายคนที่เห็นแก่ตัวนะ มีแต่พวกยิวเท่านั้น แต่ก็ถูกเยอรมันไล่กระที่บึงหนีออกจากประเทศหมดแล้ว คุณไม่ต้องเกรงใจผม เอาสักสองร้อยบาทก็ได้ ผมให้ ผมไปกรุงเทพฯ คราวนี้เอาเงินมาตั้งห้าหกพัน”

จ.อ.ตัว มองดูเสื่อยหงวนด้วยความขอบคุณยิ่ง.

“คุณ-ช่างกรุณาผมมาก ผมไม่รู้จะพูดอย่างไรจึงจะสมกับที่คุณกรุณาผม”

กิมหงวนยกมือตบ่าเพื่อนนักบินเบาๆ.

“นี่คุณ เลิกฟุตบอลแล้วไปเอาเงินก็แล้วกันนะ อ้า-คุณตัว ผมอยากขอรับรองคุณให้ช่วยเหลืออะไร ผมสักหน่อยได้ไหม?”

ตัว ขมวดคิ้วเล็กน้อย.

“อ้อ-ได้ซีครับ ทำไมครับ คุณจะให้ผมเตะปากหรือฟันกะบานใครโปรดบอกผมเถอะ”

อาเสื่อยหัวเราะ มองดูรอบๆ จนแน่ใจว่าไม่มีใครได้ยินคำพูดเขา จึงกระซิบกระซาบกับ จ.อ.ตัว.

“ง่ายนิดเดียว คือยังงี้ ผมสามคนอยากจะเข้าแข่งขันฟุตบอลทีมทหารอากาศ คุณช่วยให้คุณหลวง อีกระทีกะ ท่านเห็นว่าพวกผมสามารถกว่าคนอื่น ๆ ได้ไหมครับ?”

ผู้รักษาประตูฝ่ายแดงทำหน้าต๋นๆ.

“เอ๊ย-ผมยังไม่เข้าใจความประสงค์ของคุณเลย”

กิมหงวนจู้ปาก.

“ปู้ไธ่ ง่ายนิดเดียว เวลาที่ผมหรือเจ้าพล เจ้ากร ชู๊ตประตู คุณปล่อยลูกให้เข้าโกเท่านั้นแหละ เข้าใจไหมครับ”

จ.อ.ตั้ว หัวเราะก๊าก.

“ฮะ-ฮะ ได้ซีคุณ ท่านนี้หรือครับที่คุณขอให้ผมช่วย จะเป็นอะไรไปละครับ ทำไมผมจะทำไม่ได้”

อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่.

“ขอบคุณมากครับ เอละ ท่านนั้นแหละประเดี๋ยวกคุณเขาจะเกิดสงสัยขึ้น ไปรวมกลุ่มกับเขา เถอะครับ วันนี้ผมจะต้องพยายามแสดงให้เต็มที่ม่ายงั้นผู้บังคับฝูงท่านจะสะแควีผมออก”

จ.อ.ตั้ว ยิ้มอายๆ.

“ง่า-แล้วอาเสี้ยมอย่าลืมที่พูดนะครับ”

“อ้อ-ไม่ลืมหรอกครับ แล้วกันโตจนหมาเลียตุตไม่ถึงแล้ว จะมาโกหกกันทำไม”

ทันใดนั้นเสียงนกหวีดเป่าตืดๆ กัน เป็นอาวณัติสัญญาณลงมือฝึกซ้อมในครึ่งหลัง นักฟุตบอลทั้งสอง ฝ่ายต่างเข้าประจำที่ และเปลี่ยนด้านกัน ฝ่ายเสื้อแดงกลับไปอยู่ทางเหนือ ฝ่ายเสื้อขาวอยู่ทางด้านใต้.

พล, นิกร, กิมหงวน ยื่นเข้าประจำที่ของตน นายพัชราภรณ์เป็นกัปตัน นิกรในซ้าย อาเสี้ยมในขวา สองเกลอยยืนขวาข้างพล ซึ่งกำลังจะเขี่ยลูกบอลให้.

รอบๆ สนาม พวกนักบินและช่างอากาศแห่งฝูงบินนาวิกโยธินจำนวนร้อย ยืนส่งเสียงอื้อฉาว หนุน ฝ่ายเสื้อขาวเป็นส่วนมาก ทุกๆ คนต่างกระหายจะใคร่ดูเชิงเล่นฟุตบอลของสามเกลอ ถึงกับวิจารณ์กัน ต่างๆ นานา.

เมื่อตรงเวลา ร.อ.เฉลิม ผู้ตัดสินก็เป่านกหวีดปรืด.

พลเขี่ยลูกส่งให้กิมหงวน อาเสี้ยมทำหน้าที่เล็กล็กก้มลงจับลูกบอลขึ้นมาดู คนดูฮาครีน ผู้ตัดสินเป่านกหวีดปรืด บอกให้ฝ่ายแดงเตะบอลกินเปล่า ในฐานที่กิมหงวนเอามือจับลูกบอล.

กิมหงวนมองดูผู้ตัดสินอย่างเคืองๆ.

“เป่านกหวีดทำไมครับ?”

ร.อ.เฉลิม หัวเราะ.

“ก็แฮนด์บอลนี่นา”

“อะไรแฮนด์บอล” อาเสี้ยมเถียง “จู้บโผล่ออกมาตั้งอันเห็นใหม่ละครับ ผมตั้งใจจะยัดหัวจู้บให้เรียบ ร้อย ฮี้-ยังงี้เตะเข้าไปยังงี้แล้ว”

เฉลิมศักดิ์จิ๋ว.

“ก็ผมเป่านกหวีดเริ่มการแข่งขันแล้วนี่นา โปรดอย่าเถียงผม เอ้า-ฝ่ายแดงเตะลูกแฮนด์บอล”
อาเสียค้อนปะหลับปะหล็อก.

“ตาย-ไม่แปลก” เขาพูดยานคราง วิ่งเหยาะๆ ตามพล, นิกกรไปทางประตู.

แล้วผู้ตัดสินก็เป่านกหวีดปรืด เบอร์ ๗ ฝ่ายแดงเตะลูกบอลไปทางฝ่ายขาว จ่าอากาศแฉล้ม สตี
อบลูกหยุดหนึ่งที่เท้าของเขา แล้วพาลูกหลบหลีกเซ็นเตอร์ฮัฟฝ่ายขาว เลี้ยงตรงไปยังประตู เคะระห์ดีที่นั่น
เบอร์ ๙ ฝ่ายขาวตัดลูกไว้ได้ เขาเตะส่งขึ้นมาให้กองหน้า.

เสียงหวนของเราได้ลูกแล้ว เขาวิ่งโยกเขยกเหมือนม้าเทศ รีบพาร์ทไปให้นายพัชราภรณ์ คราวนี้
ความตื่นตาตื่นใจของผู้เล่นทั้งสองฝ่าย ตลอดจนผู้บังคับบัญชา และนักบินกับช่างอากาศทั้งหลายที่อยู่
รอบสนามบังเกิดขึ้น.

พล, พัชราภรณ์ เสือเก่าของเทพศิรินทร์ปราดเบรียกว่าทุกๆ คนในสนามนี้ เขาพาลูกหลบหลีก
ฝ่ายแดงไปอย่างรวดเร็ว ขึ้นเชิงในการเล่นฟุตบอลเหนือกว่า ๒๑ คนที่อยู่ในสนามมากนัก ลูกบอลซึ่งอยู่
กับพล หลบหลีกเซ็นเตอร์ฮัฟและแบ็กหน้าเข้าล็อกไปให้นิกกร กะดิงทองของเราเคยเล่นคู่ขากับพลมาตั้งแต่
ครั้งอยู่โรงเรียน จึงพาลูกบุกเข้าไปเหมือนการบุกของเยอรมันที่ทำให้ฝรั่งเศส ต้องเป็นขี้อายอย่างรวดเร็ว.

หลวงอีกกะที่กฯ อ้าปากหวอ แฉลงวัน ๒ ตัว บินเข้าไปเล่นเอาเถิดอยู่ในปากตั้งเป็นนานยังไม่รู้สึก
ร.อ.เกียรติ ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ ตลอดจนนายทหารอากาศทุกๆ คนที่นั่งดูอยู่ พิศวงงงวยในความสามารถ
ของพล พัชราภรณ์ไปตามกัน.

อ้ายเสือมือขาว ถูกกองกลางฝ่ายแดงซึ่งวิ่งตามมากระแทกบังเข้าให้ หกล้มกลิ้งโคลโโลไม่เป็นท่า
แต่ถึงกระนั้นก็แสดงท่าเย็ดหยุ่นหกกลับ ใช้เท้าขวาปิดเท้าผู้ที่กระแทกเขาหกล้มเช่นเดียวกัน กิมหงวนปราด
เข้าไปเข้าล็อกหลบหนีเบอร์ ๑๐ ฝ่ายแดงอย่างหวุดหวิด แล้วเขาก็สตีอบพับตั้งป้อมยิงประตูด้วยหัวรองเท้า.

ลูกบอลแหวกอากาศตรงมาที่ จ.อ.ตัว ผู้รักษาประตูฝ่ายแดง ความจริงอาเสียซู้ตไม่แรงนัก และซู้ต
ตรงตัว จ.อ.ตัว เสียด้วย แต่ จ.อ.ตัวแกลังทำเป็นรับผิดชอบ ปล่อยให้ลูกบอลเข้าไปตุงตาข่าย.

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว เสียงตบมือและไชโยโห่ร้องของพวกนักบินดังสนั่นหวั่นไหว ฝ่ายขาวตีตื่น
ขึ้นมาเป็น ๒ - ๔ แล้ว.

ผู้บังคับฝูงบินนาวียกมือเกาศีระชะแกร์ๆ ประหลาดใจในความสามารถของสามเกลออย่างที่สุด
ท่านหันมาพูดกับผู้บังคับฝูงขับไล่หนึ่ง.

“ผมเกือบนึกว่าฝันไปคุณเกียรติ นายเรืออากาศตรีพลทำไมถึงเก่งอย่างนี้ เก่งกว่าพวกเราทุกคน
แกมีหวังอย่างแน่นอนที่จะได้เข้าทีมผสมทหารอากาศ ซึ่งชัยกับ ป.ต.อ. ในวันเสาร์หน้า”

ร.อ.กิติกำจร ยิ้มอ่อนโยน.

“ครับ-แต่นิกกรกับกิมหงวนก็ไม่เลวนะครับ”

หลวงอีกกะที่กฯ หัวเราะ.

“ถูกแล้ว ไม่เลว นิกรแกปราคาเปรี้ยวพอใช้ แต่เจ้าหงวนว่า-ผมไม่อยากจะเชื่อเลยแฮะ ว่าคน ทะลึ่งขนาดสี่ดาวอย่างนายเรืออากาศตรีгимหงวน จะเล่นฟุตบอลได้ดีอย่างนี้ จำตัวแกคงจะงงวย ถึง ปล่อยลูกเข้าประตู ฮะ-ฮะ เจ้าสามคนนี่ไม่ใช่เล่น ลูกน้องคุณไม่เลวเลยคุณเกียรติ ผมชักบูชาอีตาพลเสีย แล้วละ”

ร.อ.เกียรติ ยิ้มอย่างขบขัน.

“แต่ผมชอบгимหงวนครับ เวลาแกเลี้ยงลูกวิ่งกระโดดกระเดกอย่างไรชอบกล ทำให้ผมอดหัวเราะ ไม่ได้”

การสนทนายุติลงเพียงเท่านี้ เพราะฟุตบอลเริ่มต่อไปอีกแล้ว ฝ่ายแดงพยายามบุกอย่างดุเดือด จำแฉล้มมานะอย่างที่สุด เกรงว่าพลจะลบเหลี่ยมเขา แต่กองกลางและกองหลังฝ่ายขาวมีขวัญดีขึ้นมาก จึงปะทะไว้ได้ทุกครั้งทีกองหน้าฝ่ายแดงบุกเข้าไป คนดูตะโกนหนุนฝ่ายขาวอื้ออึงไปหมด แม้กระทั่งผู้ บังคับฝูงนาวีก็ยิ่งเอาใจช่วยฝ่ายขาว เสียงเรียกเสียงหวงดังไม่ขาดระยะ.

ท่านผู้อ่านย่อมทราบดีแล้วว่า กิมหงวนของเราบ้ายออย่างที่สุด ถ้าถูกใครยอแล้วเป็นลื้มตัวที่เดียว เมื่อถูกเรียกชื่อและถูกหนุน อาเสี่ยก็วิ่งพลาบไล่ดักลูก ทั้ๆ ที่เหนียวหอบซีไครงพะเยิบๆ เพราะนานๆ ลง สนามที เสี่ยหงวนเริ่มแสดงนิสัยเคาบอย ตะคาบลูกคาบดอก มีการเหวี่ยงศอกกลับบ้าง ตะแล้วยกเท้า ไขว่ขวาย บ้าง ต้องถูกฟรีคิกบ่อยๆ.

ครั้งหนึ่ง กะดิงทองจับลูกได้เหนือเซ็นเตอร์เล็กน้อย เขาฟาร์ทลูกส่งไปให้ปีกขวา จ.ท. สำราญ เสือเก่าสวนกุหลาบพาลูกวิ่งได้เส้นไปราวกับลมพัด พล, นิกร, กิมหงวนตามไปคอยรับหน้าประตู กองหน้ากับกองกลางฝ่ายแดงลงไปช่วยไม่ทัน มีแต่แบ็ก ๒ คนกับเซ็นเตอร์ฮัฟเท่านั้น ที่ต้องต่อสู้กับกอง หน้าฝ่ายขาวถึง ๕ คน.

จ.ท.สำราญ หยุดลูก และเลี้ยงกลับมาชนิดหนึ่งอย่างรวดเร็ว เบอร์ ๙ ฝ่ายแดงที่ไล่กวดมา ยั้งตัว ไม่ทันวิ่งถลาออกไปนอกเส้น เขาส่งลูกลอยมาหน้าประตูอย่างเหมาะเจาะ.

เบอร์ ๑๐ ฝ่ายแดงวิ่งเข้ามาจะเตะลูก แต่เข้าไปไม่ถึงครึ่งนาที พลใช้ศีระชะวิดลูกบอลเข้าไปกล้ง อยู่ในตาข่าย ลูกนี้ถึงแม้ จ.อ.ตัว ผู้รักษาประตูจะไม่สมยอม เขาก็คงรับไม่ได้อยู่นั่นเอง.

“เป็นไง คุณเกียรติ?” คุณหลวงพูดเอ็ดตะโร “เห็นหรือยังว่าจำแฉล้มที่เราชมกันว่าเก่งนัก เก่งหนา แพ้อีตาพลอย่างหลดลู่ย”

ผู้บังคับฝูง ๑ ยิ้มแป้น.

“ครับ-เก่งอย่างผิดคาดเชียวครับ สามสี่แล้ว อีกประเดี๋ยวกงเสมอกัน”

หลวงอีกกะทิกฯ พยักหน้า มองดูการแข่งขันฟุตบอลต่อไป.

ผู้เล่นฝ่ายแดงหมดกำลังใจแล้ว เซ็นเตอร์ฮัฟถึงกับสิ้นศีระชะ นึกชมความสามารถของนายพัชรา ภรณ์ การแข่งขันได้ลงมือต่อไปอีก โดยเบอร์ ๓ ฝ่ายแดงคือจำแฉล้มเขี่ยลูกก่อน.

คราวนี้ พล, นิกร, กิมหงวน เล่นลูกเข้าหากันยิ่งขึ้น ฝ่ายแดงตกเป็นฝ่ายรับบ้างแล้ว ลูกบ้วนเปี่ยน อยู่แถวหน้าประตูบ่อยๆ แต่เบอร์ ๑๐ มานะกัดฟันต้านทานไว้ได้ อย่างไรก็ตาม พล, นิกร, กิมหงวน ก็คงมีโอกาสได้ชู้ตลูกคนละหลายครั้ง แต่ลูกบอลพลาดที่หมายข้ามประตูไปบ้าง ออกข้างๆ บ้างอย่างหวุดหวิด บางทีก็ถูกเสาประตู ทำความตื่นเต้นให้กับคนดูมาก.

จ.อ.โต้ง นำเบอร์ ๙ ฝ่ายแดงเป็นนักบินที่มีนิสัยเล็ดร่อนมาก วันเดือนปีเกิดของเขาตรงกับธาตุน้ำ มันเบนซิน เขารู้สึกเดือดดาลพลที่ว่องไวเกินไป ทำให้เขาเตะอากาศและถูกคนดูฮาบ่อยๆ จ่าโต้งเห็นว่า ถ้าเขาเล่นอย่างนักกีฬาต่อไป ฝ่ายแดงก็จะต้องแพ้อย่างไม่มีปัญหา ดังนั้นจึงตกลงใจอย่างเด็ดว่า เขาจะต้องเก็บนายพัชราภรณ์ให้ได้ เพื่อตัดกำลังสำคัญของฝ่ายขาว.

จ่าโต้งรูปร่างสูงใหญ่กว่ากิมหงวนเล็กน้อย ความอายทำให้เขาลืมสติของทำนนักปราชญ์คนหนึ่งของเราที่กล่าวไว้ว่า กีฬา-กีฬาเป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน.

เขาถลกซากางเกงทั้งสองข้างขึ้น เมื่อแลเห็นพลพาลูกหลบหลีกเซ็นเตอร์ฮีฟเข้ามา แล้วยืนตั้งมั่นในลักษณะเตรียมพร้อม คล้ายๆ กับเขาอยู่บนเครื่องบิน และกำลังจะพันตูกับเครื่องบินฝรั่งเศส.

พลส่งลูกมาให้กิมหงวน เบอร์ ๘ ฝ่ายแดงตรงเข้าสกัดกั้นอาเสียไว้.

กิมหงวนหยุดลูกยกคิ้วแฉับ ทำเป็นลูกผิดหมุนตัวกลับแล้วส่งลูกไปให้นายพัชราภรณ์.

จ่าโต้งวิ่งเข้าไปปะทะพลทันที เขาเตะรวบทั้งลูกทั้งคน พลล้มกลิ้งหลายทอด ข้อเท้าแพลงนอนเหยียดยาวอยู่ในสนาม แต่แล้วก็ค่อยๆ พุงกายลุกขึ้น ผู้ตัดสินเป่านกหวีดปรืดๆ วิ่งเข้ามาหา จ.อ.โต้งด้วยสีหน้าแสดงความไม่พอใจ คนดูส่งเสียงอับมวงคลอเคลียเบอร์ ๙ ฝ่ายแดงแซ่ดไปหมด หลวงอึกกะทิกขโกรธหัวพัดหัวเหวี่ยง.

ร.อ.เฉลิม ผู้ตัดสินยกมือชี้หน้า จ.อ.โต้ง.

“ทำไมเธอเล่นสกปรกอย่างนี้ หา?”

แบ็กฝ่ายแดงยิ้มแหยๆ.

“ผมไม่ได้มีเจตนาครับ”

“ไม่เจตนา สะ-เลวมายังจะเถียงอีก เธอเข้าใจคำว่า ‘สปอร์ต’ ไหม?”

กิมหงวนยื่นเท้าสะเอวอยู่ข้างๆ ด้วยใบหน้าถมึงทึง พุดเสริมขึ้นทันที.

“เอส.พี.โอ.อาร์.ที. สปอร์ต รู้จักไหมไว้อ้าย?” แล้วกิมหงวนก็ปราดเข้าค้ำคอ จ.อ.โต้ง เซแซ่ดๆ “มึงเตะเพื่อนกู---”

ร.อ.เฉลิม รีบวิ่งเข้าไปยึดมือกิมหงวนไว้.

“ไม่ตีน่า คุณสงวน เราต่างก็เป็นนักกีฬาด้วยกัน และถึงแม้เลิกจากการแข่งขัน เราทุกคนก็เป็นเพื่อนร่วมตายด้วยกันทั้งนั้น” แล้วเขาก็หันมาทางน้ำมันเบนซิน “อย่าไวไฟนักซีน่า แล้วกันประเดี๋ยวเอาเข้าข้างเตเสียหอก”

จำได้ทั้งทำหน้าที่กระเรียนกระวาดขอบกล ต่อจากนั้นผู้ตัดสินก็บอกให้ฝ่ายขาวเตะกินเปล่า นิกรบอกให้ พลเตะ.

นายพัชราภรณ์มองดูจำอากาศได้ง แล้วยิ้มเล็กน้อย ยกมือขึ้นโบกแสดงว่าเขาไม่ถือโกรธเคือง เขาตั้งลูกให้เหมาะเจาะ ลูกนั้นออกเส้นแบ็กนิดหน่อยเท่านั้น.

พวกคนดูให้ลั่น.

“ชู้ต-ชู้ต-ชู้ต ---”

ร.อ.เฉลิม เป่านกหวีดปรืด.

พลวิ่งเข้าเตะลูกด้วยเท้าขวาเต็มแรง และเตะด้วยหัวรองเท้า ลูกบอลวิ่งหมุนเป็นสกรูตรงไปยังมุม ซ้ายประตูฝ่ายแดง แล้วลอดมุมพลบุกเข้าไปตาข่าย ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว.

๔ - ๔ เสมอกันแล้ว.

คนดูให้ร้องลั่นสนาม กิมหงวนกระโดดโลดเต้นเหมือนอินเดียดง ยกเท้าเหวี่ยงลูกแป ถูกกั้นจำ ได้ดังพับ แล้ววิ่งปูเลงๆ ไปกลางสนาม.

หลวงอี๊กกะทิกข์ ยิ้มแป้น กล่าวคำชมเชยนายพัชราภรณ์ไม่หยุดปาก เขายังลูกได้แม่นยำมาก คน เดียวทำ ๒ ประตูแล้ว เหลือเวลาอีกตั้ง ๑๐ นาทีอีก อย่างไรเสีย พล, นิกร, กิมหงวน ก็คงทำประตูได้.

แล้วการแข่งขันระหว่างทีมเสื้อขาว-เสื้อแดง แห่งฟุ้งบินนาวีก็ดำเนินต่อไป ผู้ดูได้รับความสนุก สนามมาก ต่างตะโกนหนุน พล, นิกร, กิมหงวน ลั่นสนาม ฝ่ายแดงมานะพยายามพาลูกลวงล้ำเข้าไปใน แดนข้าศึกตั้งหลายครั้ง แต่ไม่มีโอกาสยิงประตู เพราะแบ็กทั้งสองตั้งป้อมรับไว้ได้ทุกครั้ง การบุกอย่างพายุ บุกแคมจึงไร้ประโยชน์ ถึงกระนั้นก็ตามจำอากาศแจ่ม ยังอุตุสำหรับหลบหลีกแบ็กเข้าไปยิงประตูอย่างไม่สู้ ถนัดนัก.

ลูกบอลกระทบเสาประตูซ้ายเต็มแรง กระเด็นมาทางหน้าประตูทางเส้นแบ็ก คราวนี้เกิดซุลมุนไม่รู้ ว่าใครเป็นใคร เซ็นเตอร์ฮัฟขวาคัดขวักออกมาได้ เตะไปกลางสนาม นิกรวิ่งเข้ารับลูก แล้วสามเกลอก็โถย อ้าวเป็นแถวหน้ากระดาน ท่านกลางเสียงโห่ร้องของพวกคนดู.

กะดิงทองทรูลูกไปให้พล แต่พลรับลูกพลาด กิมหงวนจึงวิ่งล้ำพลเลยขึ้นไปรับไว้ได้ เบอร์ ๘ ฝ่าย แดงก้าวสะกิดขา กิมหงวน อาเสี่ยโมโหขึ้นมากก็เตะผางเข้าให้.

ลูกบอลลอยละลือออกจากสนาม เข้าไปทางหมู่ นายทหารอากาศ แล้วกระทบหน้าคุณหลวงอี๊กกะ ทิกข์ อย่างถนัดใจ ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวีผงะหงายหลังหล่นจากเก้าอี้ ร.อ.เกียรติ รีบประคองท่านให้ลุก ขึ้น.

พวกนายทหารนักบินพยายามกลั่นหัวเราะแทบแย้ หลวงอี๊กกะทิกข์ ทำปากยี่นัยตาถลน ตะโกน ต่ำกิมหงวนเสียงลั่นสนาม.

“เฮ้ย-เตะภาษาอะไรกันไว้ย ฉิบหาย!”

กิมหงวนตะโกนตอบมา.

“ไม่ได้แกลั้งครับ ลูกกำลังติดพัน เจ็บไหมครับ?”

หลวงอีกะทีกฯ ทำปากหมุบหมิบ สูดปากเบาๆ แล้วทรุดตัวนั่งทำตาบ้องแป้ว มองดูการแข่งขันฟุตบอลต่อไป.

ฝ่ายแดงตกเป็นฝ่ายรับอีก กิมหงวนพาลูกบอลเลี้ยงแก้ง่างไปทางประตู จำได้งไม่ชอบหน้ากิมหงวนมานานแล้ว พอกิมหงวนหลบฮ้ำพวาพาลูกตรงเข้ามา จำได้งก็ยิ้มแค้นๆ วิ่งปราดเข้าหากิมหงวนอย่างรวดเร็ว แทนที่จะเตะลูก กลับยกเท้าถีบหน้าอกกิมหงวนดังอ๊ก อ่าเสี่ยเซแซ่ดๆ ไปหลายก้าวกับลงกันกระแทกเต็มแรง.

“ปรี๊ดๆๆๆ” ร.อ.เฉลิม เป่านกหวีดเสียงลั่น.

กิมหงวนผลุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ยกมือชี้หน้าแบ็กฝ่ายเสื้อแดง.

“อ้ายได้ง! มึง-ตาย!”

แล้วเปรตเวหา ก็วิ่งเข้ามาตะลุมบอนกับจำอากาศเอกได้ง เสียหงวนซกซ่ายปายขวาอุดลุด จำได้งถูกชกอย่างถนัดใจหนึ่งครั้ง เขาออกวิ่งหนีอย่างดี๊อๆ ไม่ได้คิดสู้อ่าเสี่ยเลย กิมหงวนไล่กวอดต๊ตๆ ไป ผู้ตัดสินตะโกนเสียงจ่นเสียงหลงก็ไม่ยอมกลับ การแข่งขันต้องหยุดชะงักชั่วขณะ.

กิมหงวนไล่กวอดจำได้งเข้าไปในหมู่นายทหารอากาศ หลวงอีกะทีกฯ ยืนแก๊ๆ กังๆ เข้าขวางหน้าอ่าเสี่ย.

“อย่า-ขอทีน้องชาย”

เสี่ยหงวนโบกมือแล้วตวาดแว๊ด.

“อย่าห้ามเลยครับ ผมยอมติดตาราง”

พูดจบ กิมหงวนก็ผลักผู้บังคับฝูงเซไปปะทะ ร.อ.เกียรติ แล้วเขาก็ไล่กวอดจำได้งกระชั้นชิดเข้าไป.

นายเล็อดร่อนก็วิ่งตูดแป้นตรงไปทางโรงอาหาร วิ่งไปได้ประมาณ ๒๐๐ เมตร ก็เหนื่อยแทบจะขาดใจ เห็นเหนื่อยหนักๆ เข้าซักโมโห แล้วจำได้งก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดพกสปริงออกมาจ้างออก หมุนตัวกลับมาทางอ่าเสี่ย.

“มา-เข้ามา อ้ายหงวน”

อ่าเสี่ยสะดุ้งเฮือก.

“เฮ้ย-เล่นมิดเชียวหรือไวย?”

“เออซีวะ” ได้งพูดเสียงกร้าว ถลกแขนเสื้อเดินอย่างสามซุมเข้ามาหาอ่าเสี่ย.

“เหวอเออ!” กิมหงวนร้องสุดเสียง ย่อตัวลงต่ำแล้วกระโดดตัวลอยวิ่งหนีตูดแป้น.

คราวนี้ จ.อ.ได้ง เป็นฝ่ายไล่บ่าง อ่าเสี่ยวิ่งเข้ามาทางหมู่นายทหารอากาศร้องตะโกนเรียก หลวงอีกะทีกฯ ให้ช่วยเขา.

“โอยได้งทำครับ ช่วยด้วย อ้ายได้งจะฆ่าผมครับ ช่วยด้วย---”

หลวงอีกกะทีกะ มีกิริยาละล่ำละลัก สั่งให้พวกนายทหารชุดขาวจ่าตั้งไว้ เพราะเกรงว่ากิมหงวน จะถูกแทงตาย กิมหงวนใส่ตีนหมาโดยอ้าวเข้าไปในสนามฟุตบอล เห็นอัยตบขาดใจตาย เหลียวหลังมา ดูแลเห็นได้งัดไล่ตืดๆ มาถึงเสียขวัญ.

แล้วความบ้าดีเดือดก็บังเกิดแก่เสียหงวนทันที เขานึกขึ้นได้ว่า เขาก็มีเม็ดพดประิงเหมือนกัน และ คนอย่างจ่าอากาศเอกตั้ง ก็มีได้กินเหล็กกินไหลมาจากไหน จึงสมควรที่จะต่อสู้ เพื่อเกียรติยศลูกผู้ชาย.

ครั้นแล้ว เสียหงวนก็ห้ามล้อพรีดหมุนตัวกลับ ปลดเม็ดพดประิงที่ติดไว้กับพวงกุญแจเข็มขัดออก มาจ่างออก แล้วกวักมือเรียกจ่าอากาศเอกตั้ง.

“มา-อ้ายตั้ง, ไม่มีก็ถูกระวะต้องมองเท่งกันไปข้างหนึ่ง”

จ่าตั้งแยกเขี้ยวทำคายนหลับตาปี โยนเม็ดทิ้ง หมุนตัววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต อาเสียเป็นฝ่ายไล่ กวดอีก แต่แล้วพลก็วิ่งตามกิมหงวนมาทันจิกศีรษะอาเสียไว้ได้.

“จะบ้าหรือไวย้อ อ้ายหงวน?”

กิมหงวนเอ็ดตะโร.

“ปล่อย! ปล่อยกู, กูจะเชือดลูกกะเดือกอ้ายตั้งเอามาแกล้มเหล่า ปล่อยซีไวย้อ, ไม่ปล่อยพ่อแทง ตายห่านา”

พลหัวเราะ คำว่าข้อมือขวาเสียหงวนบิดเต็มแรง อาเสียร้องลั่น ต้องก้มหน้าลงเพราะความเจ็บปวด นายพัชราภรณ์ยกเข่ากระแทกหน้ากิมหงวนจึงเข้าไป เขาปล่อยเม็ดพดประิงหลุดจากมือทันที.

หลวงอีกกะทีกะเวหา วิ่งอกตั้งเข้ามาหากิมหงวน และในเวลาเดียวกัน ร.อ.เกียรติ กิติกำจร ก็พา จ.อ.ตั้ง เดินตามเข้ามาด้วย.

ผู้บังคับฝูงบินนาวีทำหน้าที่บันยากที่สุด ท่านจ้องมองดูกิมหงวนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วหัน มาพบจ่าตั้งพอดี.

“อ้อ มานี่ๆ เลว-เลวมาก แกลสองคนเลวที่สุด ทำไมถึงคิดฆ่าแกงกัน หา? บอกฉันหน่อยเถอะน่า”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก.

“ก็จ่าตั้งถีบผมก่อนนี่ครับ ใต้เท้าก็คงเห็นแล้ว”

คุณหลวงเขี้ยวเคี้ยวฟัน เปลี่ยนสายตามาที่เบอร์ ๘ ฝ่ายแดง.

“ทำไมแกลเล่นบ้าๆ อย่างนั้น นักกีฬาณะเขาต้องแข่งขันด้วยหัวใจของลูกผู้ชายเสมอ แกล-ฉัน จะต้องเอาแกลเข้าห้องขังคืนนี้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น.

“ดีแล้วครับ ชังเสียให้เข็ด”

หลวงอีกกะทีกะ ทวาดแว๊ด.

“แกลด้วย”

กิมหงวนอ้าปากหวน.

“เฮ้-ทำไมถึงจะขังผมละครับ?”

“แกไม่ต้องถามหรอก คือนั่นนอนในห้องขังก็แล้วกัน โอ้ - ช่างไม่นึกจะอายใจบ้าง กินข้าวหม้อเดียวกันแท้ๆ”

“คนละครับ” อาเสี่ยพูดเสียงอ่อย “จำได้งากินข้าวที่โรงเลี้ยง ส่วนผมรับทานที่สโมสร”
ผู้บังคับฝูงทำตาโตเท่าไข่ห่าน.

“ฉันหมายความว่า เราต่างก็เป็นนักบินด้วยกัน”

“อ้าว-ได้เท่าไรพูดยังงี้เสียตั้งแต่แรกนี่ครับ ง่า-ประธานโทษ ได้เท่าจะขังผมจริงๆ หรือครับนี่!”

“อ้อ-แน่นอน”

“เฮ้อ-อย่ามาหลอกผมให้ใจเสียนะครับ ถ้าล้อเล่นกับออกมาตามตรง”

หลวงอีกกะที่กฯ จุ้ยปากจิกจิก หันมาพูดกับ ร.อ.กิตติกำจร.

“แหม-ผมอยากเตะอ้ายเปรตนี่เหลือเกิน ให้ตายซี” แล้วท่านก็พูดกับนักต่อสู้ทั้งสอง “ไป - เข้าไปเล่นฟุตบอลต่อไป ถ้าแกทั้งสองขึ้นเล่นผิวดิวิชั่นนักกีฬา ฉันจะรายงานแกเป็นพลทหาร”

กิมหงวนหันมายิ้มกับจำอากาศเอกโต้ง.

“เฮ้ย-ทีนี้ล้ออย่าถีบอ้วนา แหม-ตะกีนี่ล้อถีบเอามดลูกแทบหลุด อ้วมันคนเลือดร้อนเสียด้วย เตี่ยอ้วแท้ๆ อ้วยังเคยไล่เตะนี่หว่า ตีกันไว้ย, ถ้าล้อยังไม่หายโกรธ เตะอ้วเสียสองทีก็แล้วกัน”

จำโต้งหัวเราะ โผเข้ากอดกิมหงวน.

“อ้วเองเป็นฝ่ายผิด ขอบใจลို့้มมากที่ลို့้มไม่โกรธอ้ว”

อาเสี่ยตบศีรษะเพื่อนนักบินเบาๆ.

“ไม่เป็นไร โต้ง, ลื้นกับพันมันยังรู้จักกระทบกันนี่หว่า ไปเถอะ, เสียเวลาเล่นของเรา”

ผู้บังคับฝูงยิ้มแป้น.

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งไป”

อาเสี่ยโบกมือ.

“อย่ามาพูดอะไรกับผมอีกเลยครับ กระผมไม่ต้องการพูดกับได้เท่า เพราะได้เท่าเป็นผู้บังคับบัญชา พูดไปพูดมา ก็ขังผมเข้าให้อีกหรอก”

หลวงอีกกะที่กฯ หัวเราะก๊าก.

“ฟังนี่, กิมหงวนกับจำโต้ง ฉันรู้สึกพอใจมากที่เธอทั้งสองอภัยให้แก่กัน ยังงี้ขึ้นมาถึงจะเรียกว่าใจทหาร เอาเถอะ, ที่ฉันบอกว่าจะขังเธอทั้งสองคนคือนวันนี้ เป็นอันว่า ฉันยกโทษให้ครั้งหนึ่ง”

กิมหงวนแหกปากหัวเราะ.

“อย่าเลยครับ ได้เท่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว เมื่อลื้นวาจาออกมา ก็ควรจะต้องรักษาคำพูด”

ผู้บังคับฝูงหยุดยิ้มทันที.

“อ้อ-ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นคืนนี้แกไปเข้าห้องขังคนเดียว”

เสียงหวนทำคายน.

“มันก็ไม่ใช่ยุติธรรมนะซีครับ”

“อ้าว-ก็แกบอกว่าจะให้ฉันรักษาคำพูด”

“ว่า” อาเสียงครางเสียงยาว “คือยังี่ต่างหากครับ เมื่อได้ทำสิ่งซึ่งผม และได้ทำเปลี่ยนความคิดให้อภัยโทษให้ ได้เท่าที่ควรจะขังตัวเอง จริงไหมละครับ”

หลวงอีกกะทีกฯ ขบกรามแน่น ยกที่อบปฐิตเตะหน้าแข่งกิมหวนดังกึก อาเสียงร้องเสียงหลง สุดปากลิ้น.

“ไป-ไปเล่นฟุตบอลต่อไป”

เสียงหวนกับจำโด่ง พร้อมกับนักฟุตบอลทั้งหมดต่างพากันเข้าไปในสนาม ประจำหน้าที่ของตนเองตามเดิม เป็นอันว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตะกี้นี้ ท่านผู้ตัดสินได้ตกลงทุ่มกลาง เปิดการแข่งขันต่อไป.

พอ ร.อ.เฉลิม ทุ่มลูกบอลลงบนพื้นดิน กระดอนขึ้น จ.อ.โด่ง ก็เตะลูกบอลเต็มแรงเกิด เท้าของเขาเฉียดหน้ากิมหวนไปนิดเดียวดังวี๊ด.

“นั่นแน่!” อาเสียงร้องลิ้น ยกมือชี้หน้าแบ็กฝ้ายแดง.

จำโด่งยกมือไหว้ปะหลกๆ.

“ที่นั่นไม่ได้แกลังเลยวะให้ตายซี”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอ้อก.

“เออ-ไม่ได้แกลังก็ไม่มีไร” พุดจบเขาก็หมุนตัวกลับวิ่งอ้าวไปกลางสนาม ร้องตะโกนเรียกพลเสียงลิ้น “ไว้ว-ส่งมาทางนี้ไว้ว เร็วข้างหลังบวกละชีวะ”

พลเตะด้วยหัวรองเท้า ส่งลูกบอลมาให้กิมหวน อาเสียงโหม่งข้ามศีรษะเซ็นเตอร์ฮัฟฝ้ายแดงไปให้นิกร อ้ายเสือมือขาวเลี้ยงลูกไปอย่างรวดเร็ว จำโด่งวิ่งมาสกัดกั้น นิกรหลบแพล็บอย่างน่าดู ลูกผ่านไปให้พล ซึ่งวิ่งปราดขึ้นไปคอยอยู่แล้ว นายพัชราภรณ์หลอกล่อหลบแบ็กหลังไปได้ เสียงคนดูร้องซู้ตลิ้นสนาม พลพยายามพาลูกบุกเข้าไปจนกระทั่งได้ระยะยิงอย่างี่เรียกว่าเผาชน แล้วนายพัชราภรณ์ก็ซู้ตกดลูกสูงจากพื้นดินคืบกว่าๆ ลูกบอลเสียดเสาโกเข้าไปนอนนิ่งอยู่ก้นตาข่าย.

ร.อ.เฉลิมเป่านกหวีดยาว เป็นสัญญาณให้รู้ว่าฟุตบอลเข้าประตู โดยถูกต้องตามกติกา.

พวกนักบินและช่างอากาศกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงเจี๊วจ้าวลิ้นไปหมด ฝ้ายแดงที่ทำประตูไว้มากในตอนแรก กลับเป็นฝ้ายปราชัย ๕ - ๔ เพราะความสามารถของ*เสืออากาศทั้งสาม*

อาเสียดินรำป้อกลับมาเซ็นเตอร์ แล้วโบกมือให้คุณหลวงอีกกะทีกฯ.

“เห็นหรือยังครับ ว่าพวกผมเก่งอย่างนี้ ไชโยให้ผมหน่อยซีครับได้เท่า อ้าว-ทำปากหมุบหมิบเลยไว้ว - ไชโย! ชนแล้วไว้ว”

ร.อ.เฉลิม ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมการ จู๊ย์ปากดูกิมหวน.

“แหกปากออกมาทำไมนะคุณสงวน?”

อาเสี้ยซักฉิว และเดือดดาลทันที.

“อูวะ ผมเอาปากคุณมาแหกเมื่อไหร่ อย่าหน่อยเลยนะ”

ร.อ.เฉลิม หัวเราะ.

“ผมเตือนคุณด้วยความหวังดีหรอก”

เสี้ยหงวนตวาดแหว็ด.

“ไม่ต้องมาหวังดีต่อผม คุณไม่ใช่ลูกผม แล้วผมก็ไม่ใช่เตี้ยคุณ คุณมีหน้าที่แต่เพียงเป่านกหวีดเท่านั้น”

ร.อ.เฉลิม หน้าแดง ความจริงถึงแม้เขาไม่ได้เป็นผู้บังคับบัญชาของกิมหงวน แต่เขาก็มีอาวุโสสูงกว่า.

“ครับ-ครับ ประธานโทษนะครับ ที่หลังผมจะไม่พูดอะไรอีกเลย” พูดจบเขาก็เป่านกหวีดปรี๊ด.

ฝ่ายแดงเป็นฝ่ายเซี่ยลูก จำแจล้มส่งให้นัมเบอร์ ๒ ทันใดนั้น นิกรก็ดักลูกเอาไว้ได้ รีบส่งให้นายพัชราภรณ์ทันที พลพาลูกบอลรูดหน้าเข้าไปอีก พอนายพัชราภรณ์ได้ลูก เสี่ยงให้ร้องของคนดูก็ดังลั่น กิมหงวนกับนิกรวิ่งโง่งๆ ขนาบข้างพล สามเกลอส่งกันไปส่งกันมา ลูกบอลผ่านแบ็กหน้าไปได้อีก แต่แล้วแบ็กหลังก็กู้ภาราไว้ได้.

เขาตะฮ้ออย่างห้าวหาญ”บีม! บีก!”

ลูกบอลถูกห้องน้อยเสี้ยหงวนอย่างถนัดใจ อาเสี้ยงอซึกล้องเหมือนกิ่งกือถูกเอาไม้เซี้ย ล้มฮวบลงนอกเส้นแบ็กเล็กน้อย ผู้ตัดสินเป่านกหวีดหยุดการแข่งขันชั่วคราว.

พล, นิกรกับนายทหารอีกหลายคนช่วยกันผายปอดให้กิมหงวน ไบหน้าอาเสี้ยงขาวซีดเหมือนกระดาษ.

ในราว ๓ - ๔ นาที •เปอร์ทเวหา• ก็รู้สึกตัวลืมตาขึ้น พลประคองเขาให้ลุกขึ้นนั่ง แล้วกล่าวสัพพอก.

“เป็นยังไงบ้างเสี้ย?”

อาเสี้ยง็อศอกเหมือนจะถองพล.

“จุกแฉ็ดๆ มองแลเห็น แล้วยังเสือกถามอีก อี้ - แหมไวย ถ้าถูกต่ำกว่าห้องน้อยอีกนิดเดียวเห็นจะซึกแน่”

นักฟุตบอลหัวเราะครืน กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน ยกแขนทำท่าหายใจยาวหลายครั้ง คนดูตบมือกราว หลวงอีกกะทิกๆ หัวเราะชอบอกชอบใจ.

ผู้ตัดสินหยิบลูกมาทุ้มกลางอีก เปิดการแข่งขันต่อไป อีก ๒ นาที เท่านั้นก็จะหมดเวลาแล้ว ฝ่ายแดงมานะพยายามที่จะตีเสมอ แต่ฝ่ายขาวป้องกันอย่างเต็มที่ จำแจล้มนัมเบอร์ ๓ ฝ่ายแดงต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยมาก เขามีโอกาสพาลูกเข้าไปยิงประตูได้ ๑ ครั้ง แต่เบาไป ผู้รักษาประตูฝ่ายขาวรับไว้ได้ ตะส่งมาให้กองหน้า.

กิมหงวนวิ่งปุลงๆ เข้าไปแย่งลูกจากฝ่ายแดงคนหนึ่ง เขามีรูปร่างใหญ่กว่านักบินคนนั้น จึงได้เปรียบเวลาปะทะกัน เสียหวนพาลูกบุกไปยังฝ่ายปรปักษ์เตะบีมส่งไปให้พล.

นายพัชราภรณ์ได้ลูกอีกแล้ว คนดูโห่ร้องเสียงลั่นไปหมด ฝ่ายแดง ๒ - ๓ คนเข้าสกัดกัน แต่พลหลบหลีกอย่างแคล่วคล่องว่องไว พาร์ทส่งไปยังเพื่อนเกลอของเรา อ้ายเสือมือกาเวี้ยงลูกโกยอ้าว พอหลุดแบ็กหน้า ก็ส่งย้อนกลับไปให้กิมหงวน ‘เปรตเวหา’ จับลูกได้อีก วิ่งโยกเขยกเหมือนม้าเทศ.

“ฮู้ต-ฮู้ต!” เสียงคนดูตะโกนร้องลั่นสนาม.

ตะเข็บของลูกบอลตอนหนึ่ง ปรีอกเล็กน้อย ยางในสีแดงแลบออกมา พออาเสี้ยมตั้งป้อมฮู้ตบึงลูกบอลที่อิมปรีฟก็แตก.

“บีม! โพลี!”

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดสั้นยาว เลิกการแข่งขันพอดี พวกคนดูตบมือโห่ร้องลั่น นักฟุตบอลทั้งสองฝ่ายเป็นคู่แข่งกันในเวลาเล่น เมื่อเลิกแข่งขันกันแล้ว ก็สัพยอกหยอกล้อกันด้วยความสนิทสนม ที่พลาดพลั้งก็อภัยให้กัน.

ทุกคนเข้ามาล้อมรอบสามเกลอ และกล่าวขวัญชมเชยเขา โดยเฉพาะพล พัชราภรณ์ถูกชมมากกว่าเพื่อน จำอากาศเอกแฉล้มถึงกับเข้ามาอกอดพล.

“คุณเล่นฟุตบอลวิเศษเหลือเกินครับ” แฉล้มพูดด้วยความจริงใจ “อย่างไรเสียคุณก็ต้องมีหวังได้เข้าแข่งขันชิงถ้วยเป็นแน่”

พลยิ้มอ่อนโยน.

“ไม่ไหวครับ เหนื่อยเหลือเกินเพียงครึ่งเวลาอย่างแยะ เกือบจะเป็นลมเสียวครับ”

แฉล้มหัวเราะหันมาทางกิมหงวนแล้วพูดสัพยอก.

“เชิงเล่นของคุณราวกับคุณเมืองเริงวสันต์สิงห์ผ่าซี้ ผมไม่นึกเลยว่า คุณจะเล่นฟุตบอลได้ดีอย่างนี้ขอจับมือที่เถอะครับ”

อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยื่นมือให้เขาจับ.

“พูดแล้วจะหาว่าคุยครับ ความจริงผมมีโอกาสยิงประตูไม่ต่ำกว่าสิบประตู แต่เราซ้อมกัน ผมเลยซีเกียจ เจ้าพลนะเป็นฟุตบอลเพราะใคร คุณรู้ไหม”

คุณหัดให้แกหรือครับ” แฉล้มถามอย่างตื่นๆ.

“เปล่า-มันหัดให้ผมนะ” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะ.

แฉล้มรู้ว่ากิมหงวนพูดเล่นสนุกๆ เขาหันมาทางกะดิงทอง แล้วยื่นมือให้จับ.

“คุณก็ควรมีหวังได้เข้าชิงถ้วย เก่งพอๆ กับคุณพลเสียวครับ”

นิกรยิ้มแป้น.

“แต่ผมคิดว่า ผมสู้คุณไม่ได้แน่”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไปอีก จำได้งี้ก็ร้องขึ้นดังๆ.

“ตริง!”

ทุกคนยืนตรง กระทำความเคารพท่าผู้บังคับฝูงบินนาวิ ซึ่งพาผู้บังคับฝูงต่างๆ และนายทหารอากาศอีกหลายคนเดินเข้ามา.

หลวงอีกกะทีกฯ มองดูพล, นิกร, กิมหงวน ด้วยความพอใจ ท่านตรงเข้ามายื่นมือให้สามเกลอจับที่ละคน.

“เก่งมากๆพล กิมหงวนกับนิกรก็ไม่เลว เป็นอันว่าฉันจะส่งเธอไปคัดเลือกที่ดอนเมืองในวันพຸนี้ เพื่อคัดเลือกเข้าเล่นทีมผสมของทหารอากาศ.

อาเสี้ยยักคิ้วแผล็บ.

“ไคร้บ ผมเรียนได้เท่าแล้วไม่ใช่หรือว่า วันนี้ผมจะต้องเตะฟุตบอลแตกอีก อ้า - ผมมันล่ำหนักคร้บ เล่นฟุตบอลที่ไรอย่างน้อยต้องเตะแตกสามสี่ลูก”

ท่านผู้บังคับฝูงทำตาปริบๆ.

“ฮื่อ-เก่งฉิบหายเลย เสียอย่างเดียว”

“ผมวิ่งเข้าไปหน่อยใช่ใหมคร้บ?”

“ไม่ใช่หรอก”

“เอ๊ะ-ยังงั้นเสียอะไรคร้บ?”

“เสียที่ทะเล่สิ่งมากไปหน่อย”

กิมหงวนทำคอย่อหลังตาปี.

“บู้ไธ่ ได้ทำมองดูให้ตื่นะคร้บ คนอย่างผมนะ ถ้ามองเผินๆ ก็ว่าทะเล่สิ่ง แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งแล้วผมเป็นสุภาพบุรุษที่สุภาพอ่อนโยนน่ารักที่สุดเชียวคร้บ”

หลวงอีกกะทีกฯ หัวเราะเบาๆ.

“แต่ฉันคิดว่า ถ้าเขาจะจัดให้มีการประกวดคนที่ทะเล่สิ่งที่สุดในโลกแล้ว อย่งไรเสียเธอก็คงได้รับตำแหน่งชนะเลิศ”

“อ้อ-” อาเสี้ยอุทาน “เห็นจะเป็นรางวัลประเภททะเล่สิ่งถึงฟ้า”

เสียงหัวเราะของพวกนักบินดังขึ้น ท่านผู้บังคับฝูงกล่าวกับพวกนักฟุตบอลทั้งหลาย.

“การฝึกซ้อมวันนี้ ฉันรู้สึกพอใจมาก จะได้จัดให้ซ้อมกันอีกในวันพຸนี้ และมะริ่นนี้ เพื่อคัดเลือกผู้เล่นที่ดีเยี่ยมจริงๆ ครบสิบเอ็ดคนส่งไปดอนเมือง เอละ ไปอาบน้ำอาบท่ากันเสียที”

ทีมฟุตบอลของฝูงบินนาวิ ต่างพากันอะอะเฮฮาออกไปจากสนาม กิมหงวนเดินขาเกผลกไปข้างหนึ่ง ความจริงเขาเจ็บตั้งแต่ปะทะกับจำไต้งแล้ว แต่เพ็งรู้สึกเดี่ยวนี่เอง.

สามเกลอแยกกับเพื่อนทหารอากาศตรงไปบ้านพัก กิมหงวนกะหิ่มยืมย่องนี่หวังร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จะได้เข้าแข่งขันในทีมทหารอากาศ ซึ่งชัยกับทีมทหาร ป.ต.อ. ในวันเสาร์ที่ ๑๕ นี้.

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับได้ลงข่าวการแข่งขันฟุตบอล ระหว่างทีมทหารอากาศ และทหาร
ป.ต.อ. อย่างครึกโครม พร้อมด้วยรายชื่อผู้เล่นทั้งสองฝ่าย บางฉบับถึงกับลงรูปถ่ายพล, นิกร, กิมหงวน
และพาดหัวว่า เสืออากาศทั้งสามจะเล่นฟุตบอลเสาร์นี้.

ข่าวกีฬานี้เป็นที่สนใจแก่บรรดานักฟุตบอลทั้งหลายโดยทั่วไป และที่ไม่เคยดูฟุตบอลเลยในชีวิต (คือ
ผู้หญิงโดยมาก) ก็ตื่นตื่นกระหายที่จะได้เห็น จอมเวหา ของกองทัพอากาศไทย เพราะต่างก็ได้ทราบประวัติ
แห่งความกล้าหาญของพล, นิกร, กิมหงวนมาแล้ว.

ต่อไปนี้เป็นข้อความตอนหนึ่งในหนังสือพิมพ์ข่าวรายวัน ฉบับวันศุกร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์.

ฟุตบอลคู่สำคัญ

แข่งขันเป็นพิเศษ

ชิงถ้วยผู้บัญชาการทหารทั่วไป

เก็บเงินบำรุงกองทัพไทย

ทางราชการกระทรวงกลาโหม กับกรมพลศึกษาได้ร่วมมือกันจัดให้มีการ แข่งขันฟุตบอลเป็นพิเศษ
ระหว่าง **ทหารอากาศ** กับ **ทหาร ป.ต.อ.**

กำหนดการแข่งขันวันเสาร์ที่ ๑๕ เดือนนี้ เวลา ๑๖.๔๕ น. ณ สนามกีฬาชาติ.

ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายล้วนแต่เป็นนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงมาแล้วเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะ **เสือ
อากาศ** ทั้งสามแห่งประเทศไทย ได้เข้าเล่นฝ่ายทหารอากาศด้วย.

นามผู้เล่นฝ่าย ป.ต.อ.

๑. พลทหารพืด แซ่หลบ
๒. ร.ต. แห้ว เขียงตุง
๓. ร.ท. กวี จันทราทิตย์
๔. ส.อ. ทรง ไตรพันธุ์
๕. ร.ต. สุรินทร์ ชูศิริ
๖. พลทหารไชย โชติวิเชียร
๗. พลทหารประสิทธิ์ พงษ์พานิช
๘. ส.ต. กิมเบ็ รักไทย
๙. ร.ท. สมาน เจริญราษฎร์
๑๐. ร.อ. พิเศษ เสาวลักษณ์
๑๑. พลทหารละออ จันทรทรงกลด

สำรอง พลทหารอนันต์ ปันโชดาร์, ร.ต. ประสาน ประสบเหมาะ, ร.อ. ชุน ป.ต.อ. กำประนาท

นามผู้เล่นฝ่ายทหารอากาศ

๑. ร.ต. ทองใบ ธวัชชัย

๒. ร.ต. สงวน(กิมหงวน) ไทยแท้(ผู้ปราบอ้ายหางเขียว)

๓. ร.ต. พล พัทธภรณ์ (ผู้ปราบจอมเวหา)

๔. ร.ต. นิกร การุณวงศ์ (ริชโธเฟนคนใหม่)

๕. จ.อ. ชื่น ชื่นจิตต์

๖. พ.จ.ท. อำพัน ทวีผล

๗. ร.ท. ซาติ อุดมเดช

๘. พ.จ.อ. ม.ล. บรรจง กุลเสนาฯ

๙. จ.อ. ไต้ ชลาญเวหน

๑๐.จ.ต. เขี่ยม กำแหงหาญ

๑๑.พลทหารสมบุญศักดิ์ อุดมเดช

สำรอง จ.ต. สถิตย์ นิยมวิทย์, พ.จ.ท. ประมูล เขียวพื้นฐาน, ร.อ. ประชา ปรียากร

บัตรลวงหน้า ราคา ๕ บาท, ๓ บาท และ ๒ บาท มีจำหน่ายที่กรมโฆษณาการ ศาลาว่าการ กระทรวงกลาโหม, กรม ป.ต.อ., โรงงานทหารอากาศ และที่ห้างศิริวิชัยพานิช.

การแข่งขันฟุตบอลคู่พิเศษครั้งนี้ จะต้องเป็นประวัติการณ์ของกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยแน่ ๆ เพราะนอกจากผู้เล่นทั้งสองฝ่าย เคยมีชื่อเสียงในการเล่นฟุตบอลมาแล้ว ผู้เล่นฝ่ายทหารอากาศหลายคน ยังเป็นนักบินที่กล้าหาญ ซึ่งหนังสือพิมพ์ และประชาชนกล่าวขวัญชมเชยอยู่เสมอ อนึ่งทางการได้เชิญนาย พลโท พระยาปัจฉิมกนิภาส แม่ทัพใหญ่ภาคเขมรมาเป็นผู้ตัดสิน ฉะนั้น จึงหวังได้ว่าการแข่งขันฟุตบอลในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ จะต้องตื่นเต้นน่าชมอย่างยิ่ง.

แล้วกำหนดวันแข่งขันฟุตบอลก็มาถึง พล, นิกร, กิมหงวน ได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อน ๓ วัน

เพื่อการแข่งขันฟุตบอลคราวนี้ สามเกลอเดินทางจากดอนเมืองกลับบ้านเมื่อวานนี้ คือวันศุกร์ตอนเย็น ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันก็เดินทางจากศรีโสภณ มาถึงพระนครเมื่อเย็นวานนี้เหมือนกัน.

‘เสื้ออากาศ’ ทั้งสาม ต่างรู้สึกตื่นเต้นที่ตนได้มีโอกาสเข้าแข่งขันฟุตบอลคราวนี้ โดยเฉพาะเสียหวนถึงกับไม่เป็นอันกินอันนอน อุตสาห์ลงทุน ๑,๐๐๐ บาท ซื้อบัตรลวงหน้าส่งไปตามบรรดาเพื่อนฝูง และคนรู้จัก เพื่อให้เขาไปชมความสามารถของตน.

ไม่เพียงแต่สามเกลอหรรอกที่ตื่นเต้น ดูเหมือนเจ้าคุณปัจจุบันก็ตื่นเต้นกว่าใครหมด เมื่อคืนนี้ตลอดคืนท่านไม่ได้หลับนอนเลย ซ้อมเปานกหวีด และอ่านกติกาแข่งขันฟุตบอลจนกระทั่งสว่าง ตำรวจที่ยืนยามอยู่แถวหน้าบ้าน ถึงกับเข้าไปห้ามให้หยุดเปานกหวีด แต่แล้วเจ้าคุณก็แสดงตัวให้ทราบว่าเป็นใคร และบอกเหตุผลด้วยว่า ทำไมท่านจึงเปานกหวีดเล่น ในที่สุดตำรวจคนนั้นก็ช่วยแนะนำท่านในเรื่องการเปานกหวีด จัดเอานกหวีดตำรวจขึ้นเป่าเสียง ปรี๊ด-ปรี๊ด-ปรี๊ดจนกระทั่งรุ่งเช้า.

คณะพรรคของสามเกลอ พลอยวุ่นวายไปด้วยต่างซื้อบัตรลวงหน้าที่นั่ง ๕ บาท ไว้เรียบร้อย นอกจากนี้ยังได้ตระเตรียมลำลี, น้ำมันระกำ, ผ้าพันแผล ไว้ให้กับนักฟุตบอลทั้งสาม.

วันนี้ หลังจาก ๙ นาฬิกาเศษ คณะพรรคทั้งหมด นอกจากเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ก็มาประชุมพร้อมกันที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ คุณหญิงประสิทธิ์ เป็นแม่งาน สั่งร้อยพวงมาลัยดอกไม้สดสองชาย รวม ๔ พวง สำหรับให้เจ้าปัจฉิมนี้ และพล, นิกร, กิมหงวน ทุกคนมอณาฬิกาชั่วโมงละหลายสิบครั้ง อยากจะให้ถึง ๑๖.๐๐ นาฬิกาเสียเร็ว ๆ จะได้พากันไปสนามฟุตบอล.

พล, นิกร, กิมหงวน ได้รับการปรณินิบัติ เอาอกเอาใจจากเมียของตนมาก นวลละออลวกไขไก่ให้สามีกินเมื่อเช้านี้ ๓๐ ฟอง นมสดอีก ๒๐ ขวด คุณหญิงประสิทธิ์ ต้มซุบไก่ให้พลกิน ๑ หม้อ ทำสังขยา มะพร้าวอ่อนให้กินอีก ๒ ผล บอกกับพลว่ากินหวาน ๆ เข้าไปแล้วใจกล้า เล่นฟุตบอลได้คล่องแคล่วโดยไม่ต้องกลัวใครเตะแข้ง ประไพ ชงโอวัลตินให้นิกรกินทุก ๆ ๑๐ นาที จนกระทั่งอ้ายเสมือภาวบอกว่า ถ้าขึ้นกินเข้าไปอีก คงกลายเป็นโรคท้องมารอย่างไม่มีปัญหา.

๑๓.๐๐ น.เศษ มาลัยสองชายเสร็จเรียบร้อยแล้ว แขนงอยู่ในห้องโถงเรียงกันทั้งสี่พวง ขณะนี้ คณะพรรคของสามเกลอ กำลังคุยกันจ้อกแจ้กถึงเรื่องการแข่งขันฟุตบอล ซึ่งทุกคนหวังว่าอย่างไรเสีย ทหารอากาศก็ต้องเป็นฝ่ายชนะ.

ที่สนามหญ้าหน้าตึก เจ้าคุณประสิทธิ์ กำลังควบคุมคนใช้ของท่านสามสี่คน สร้างประตูฟุตบอลขึ้น เพื่อให้ให้นักฟุตบอลทั้งสามซ้อมยิงประตูโกฟุตบอลชั่วคราว จัดสร้างเท่าขนาดของจริง และแข็งแรงพอที่จะทนทานลูกบอลได้.

บัดนี้ ประตูฟุตบอลเสร็จเรียบร้อยแล้วประมุขที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ เดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ออกจากสนามขึ้นบันไดตึกตรงเข้าไปในห้องโถง.

ท่านยิ้มรับกับทุก ๆ คน ที่อยู่ในห้อง คือเจ้าคุณวิจิตรฯ, คุณหญิงประสิทธิ์ฯ, ประภา, ประไพ, นันทา และนวลละออ.

คุณหญิงกล่าวถามสามีของท่านด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม.

“เรียบร้อยแล้วหรือคะ?”

เจ้าคุณประสิทธิ์ พยักหน้า.

“จ้ะ เสร็จแล้ว เจ้าสามคนหายไปไหนล่ะ?”

นวลละออพูดขึ้นทันที.

“หนูไล่ให้ขึ้นไปนอนกลางวันคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ กระโดดโหยง.

“ตายहां! มีอย่างรึ ให้นอนกลางวัน อีกสองชั่วโมงกว่า ๆ ก็จะต้องไปสนามแล้ว อากาศร้อนออกอย่างนี้ให้นอนกลางวัน ตื่นขึ้นก็ปวดหัวเท่านั้น ว่า----”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หัวเราะก๊าก ยกมือชี้หน้านวลละออ.

“ใหม่ละ ลูกบอกเจ้าแล้วไม่เชื่อ โตเป็นควายแล้วยังบังคับให้นอนกลางวันอีก เมื่อคืนมันก็ไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหน อ้ายกรเข้านอนตั้งแต่หกโมงเย็น ตื่นเอาสามโมงเช้า แล้วก็มานี่ เจ้าหงวนกับเจ้าพล มันก็บอกว่านอนแต่หัวค่ำเหมือนกัน”

นวลละออเธอหน้าซีด ยกมือขวาทาบอก.

“ตายจริง ปานนี้คงกำหัดบนอนกันอย่างอุตุ เชียวคะ หนูไล่ให้ขึ้นไปนอนตั้งแต่ยังไม่บ่ายโมง”

พุดจบหล่อนก็หันมาทางคุณหญิงประสิทธิ์ “คุณอาหญิงเชียว บอกให้หนูบังคับให้คุณพล, คุณนิกร และเสี้ยขึ้นไปนอน”

“ฮึ้ย!” เจ้าคุณประสิทธิ์ ร้องลั่น มองดูคุณหญิงอย่างเคืองๆ “นี่แหละเขาเรียกว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ รู้ว่าใหม่ที่นอนกลางวันเมื่อตื่นขึ้นจะต้องอ่อนเพลีย”

คุณหญิงยิ้มแหยๆ.

“ดิฉันไม่ทราบนี่คะ”

“ว่า!” เจ้าคุณประสิทธิ์ ครางอย่างหัวเสีย.

“ไป ขึ้นไปปลุกมันให้ลุกขึ้น จะได้ให้มันซ้อมชู้ตโก”

คุณหญิงประสิทธิ์ ยิ้มออกมาได้.

“โอ จริงแหละคะ” แล้วท่านก็ลุกขึ้นยืน.

“เฮ้ะ เสียงรณีใครมา?”

นันทารีบลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆ ไปที่ประตู แล้วหล่อนก็หันมาพูดดังๆ.

“เจ้าคุณปัจฉินึกฯ มาคะ”

ทุกคนรีบลุกขึ้น พวกกันออกไปจากห้องโถงโดยเร็ว เพื่อต้อนรับแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร.

ฮือสดีนเก่ง แล่นมาหยุดห่างจากตัวตึกเล็กน้อย.

พล.ท.พระยาปัจฉินึกพินาศ นุ่งกางเกงขาสั้นสีขาวย สวมถุงเท้าสปอร์ท รองเท้ายาง สวมเสื้อสักหลาดคอเบาะ มีผ้าทอเขียงใหม่พันคอ ก้าวลงจากรถด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง ท่านยกมือขวาโบกให้คณะพรรคของท่าน.

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุกๆ คน”

ต่างตรงเข้าไปห้อมล้อมท่าน พุดกันแซ่ดจนฟังไม่ศัพท์ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไม่รู้ว่าจะพูดกับใครดี เลยยืนยิ้มนิ่งเฉย.

“ผมรู้สึกยินดีมาก ที่เจ้าคุณได้รับเกียรติยศเป็นผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอลในวันนี้” เจ้าคุณวิจิตรฯ พุดยิ้มๆ “พวกเราทุกๆ คนเตรียมยกโขยงแห่กันไปดูแล้ว”

เจ้าคุณแม่ทัพหัวเราะเบาๆ.

“ผมเองก็ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเหมือนกัน ได้รับโทรเลขจากท่านผู้บัญชาการเมื่อเช้าวานนี้เอง แล้วผมก็รีบขึ้นรถไฟมากรุงเทพฯ อ้า มาถึงวานนี้เกือบค่ำแล้วละครับ จะมานี่ก็ขี้เกียจมา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวถามเบาๆ.

“เจ้าคุณนะ เล่นฟุตบอลเป็นหรือครับ?”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ สะดุ้งโหยง พวกแม่งามหัวเราะกันคิกคัก ท่านมองดูเจ้าคุณประสิทธิ์อย่างเคื่องๆ.

“ฮะ-ฮ้าเจ้าคุณ เจ้าคุณยังรู้จักผมน้อยเกินไป นี่แหละครับแบ็กฮู๊ด ที่ขึ้นชื่อลือชื่อนามครั้งเดียวปาพราน หลวง แหนบผมก็เคยได้ เหยียบก็มี เลื้อสามารถผมยังเก็บไว้เป็นที่ระลึก เจ้าคุณลองไปถามนักฟุตบอล รุ่นลายครามดูเถอะ เช่นเจ้าคุณนเรนทร์ฯ หรือคุณพระประสิทธิ์ฯ คูก็ได้ เจ้าฮู๊ดแข่งขานนะไม่ใช่ผมรี?”

คณะพรรคหัวเราะครืน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแห้ง ๆ.

“ขอโทษครับ ที่ถามไม่ใช่คุณถูก ผู้ตัดสินฟุตบอลผมไปที่ไม่เคยเห็นฟุตบอล แต่รู้จักกา และตัดสินได้ดี”

ท่านแม่ทัพยิ้มออกมาได้.

“ผมพูดไปก็จะเป็นว่าไม่ เ็นวันนี้ดูเอาที่แล้วกันครับ เด็ก ๆ สามคนไปไหนกันหมดละ?” แล้วท่านก็หันมาทางแม่เสื้อทั้งสาม “เฮ้ ผัว ๆ ของเจ้าไปมุดหัวอยู่ที่ไหนกันหมดไว้ย โกลัเวลาแข่งขันเข้ามาทุกทีแล้ว ถ้าพ่อเกิดพากันไปฟาดเหล่าละก็จะเป็นไม่ได้เล่นละ ยุ่งกันใหญ่เชียว”

ประไพยิ้มอ่อนหวาน.

“นอนหลับคะ”

“ฮา! เจ้าคุณร้องลั่น ทำไมถึงให้มันนอน แล้วกัน เร็ว ขึ้นไปปลุกเดี๋ยวนี้” แล้วท่านก็จุกปากจึกจึก.

เจ้าคุณวิจิตรฯ พูดเสริมขึ้น.

“เจ้าคุณช่วยขึ้นไปปลุกมันหน่อยซิ นอนอยู่ในห้องข้างบน มันจะได้ลงมาซ้อมฮู๊ดประตู นั้นยังงัยละครับ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เขาทำประตูไว้ให้เรียบร้อยแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เพิ่งแลเห็นประตูฟุตบอลเดี๋ยวนี ท่านหัวเราะชอบใจ.

“เออ- เข้าที่มาก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รอบคอบดีเหลือเกิน ผ่าซี! คนหัวล้านละก็อ้มักเฉลียวฉลาดยังงั้แหละ”

ทุก ๆ คนต่างพากันหัวเราะลั่น คุณหญิงประสิทธิ์ฯ กล่าวขึ้นเบา ๆ.

“ไปคุยกันบนตึกเถอะคะ แดดร้อนหัวแดงแจ๋ยังงั้ยืนคุยกันอยู่ได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กลืนน้ำลายเอือก เจ้าคุณวิจิตรฯ เอ็ดตะโรน้องสาวท่าน.

“พูดอะไรก็ไม่รู้ ยายนี่ บ้าจริงเชียว”

คุณหญิงนี่ขึ้นมาได้ เลยหัวเราะคิก.

“อุ้ยตาย ขอโทษเถอะคะ ไม่ได้เจตนาเลย” ท่านพูดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ.

พวกแม่เสื้อทั้งสี่คนหัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าคุณแม่ทัพ ดึงนกหวีดออกมาจากกระเป๋าบน เป้าปรี๊ด แล้วตวาดแว๊ด.

“หัวเราะอะไรกันไว้ยี้ ประเดี้ยวพ่อเขกกะบานคนละที สองที ร้องอุ้ไปตามกันเท่านั้น อ้าวๆๆ อ้ายไพ ว่าแล้วยังทำหน้าที่เดินอีก แกนี่ไม่ผิดอะไรกับผัวแกเลย”

ประไพเดินเข้ามาเกาะแขนท่านเป็นเชิงประจบ.

“ไปข้างบนเถอะคะคุณพ่อ จะได้ไปปลุกคุณพล, คุณกิมหงวน และคุณกร ลงมาซ่อมยิงประตู”

ครั้นแล้วคณะพรรคก็เดินรวมกลุ่มขึ้นบันไดเลยเข้าไปในห้องโถง เจ้าคุณปัจฉิมนี้ยก หยิบนกหวีดออกมาถือ ถอดเสื้อนอกส่งให้ประภาธิดาคณโฑของท่าน แล้ววิ่งพรวดพราดขึ้นบันไดไปชั้นบน เป็นเชิงอวดว่าท่านยังแข็งแรง และปราดเปรียวเหมือนหนุ่มๆ.

แต่คนเราเวลามีเคราะห์ก็มักจะไม่รู้เนื้อรู้ตัว.

เจ้าคุณสะดุดขาตนเองหกล้มป้าบ คางกับปากกระทบกับคันทันไดพอดี.

“ว้าย! ตาเถรตกกระได” คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ร้องสุดเสียง.

เจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนกับเด็กถูกบังคับให้กินน้ำมันละหุ่ง ท่านผืนยิ้มอย่างยากเย็นที่สุด.

“ไม่ใช่ตาเถรครับ ผมเอง” พุดจบท่านก็เดินกะเผลกกะเผลกขึ้นบันไดไปชั้นบน.

ภายในห้องส่วนตัวของนายพัชรภรณ์.

สามเกลอของเรากำลังฝึกซ้อมชู้ตประตู โดยสมมุติประตูห้องเป็นประตูโก ทั้งสามคนนั่งกางเกงขาสั้นสวมเสื้อเชิ้ต พลทำหน้าที่เป็นผู้รักษาประตู กิมหงวนเป็นคนชู้ต ส่วนนิกรนั่งไขว่ห้างอมยิ้มอยู่บนโซฟา.

ห้องนอนของพลมีเนื้อที่กว้างยาวประมาณ ๑๐ x ๑๒ เมตรเท่านั้น ถึงกระนั้นสามเกลอก็ยังทำเป็นสนามฟุตบอลได้ พลพนันกับกิมหงวนว่า ถ้าอาเสี้ยยยืนอยู่ติดลูกบอลในระยะ ๑ ฟุต และชู้ตประตูอย่างไรก็คงไม่เข้า เสี้ยยหงวนรับรองว่าเข้าอย่างเด็ดขาด ดังนั้นการประลองยิงประตูจึงเกิดขึ้น.

ฟุตบอลที่อิมปฏิพ ซึ่งกิมหงวนนำมาจากห้าง และสูบเสี้ยยจนแข็งเป๊ก ตั้งอยู่ข้างโต๊ะเครื่องแป้ง กิมหงวนยืนอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ.

“เอาละนะ ระวังให้ดีนะไว้ยี้ ตราดำสองขวดหวานฉิ้นแล้วละ นายพลเจ้า”

พลหัวเราะหึ ๆ เขายืนเตรียมพร้อมที่จะรับลูก.

“เออ อย่าคุยหย่อนเลยว้าอ้ายหงวน แกไม่ได้วิ่งเตะมันจะแรงสักแค่ไหนเชียว”

อาเสี้ยยยับเท้า นิกรร้องห้ามขึ้นทันที.

“เฮ้ย ระวังผิดโก โดนผนังตีกันนะไว้ยี้ กระทอนถูกเข้าของแตกบรรลัยหมดเชียวแก”

เสี้ยยหงวนจู้ปาก.

“แล้วกัน มีอย่างหรือวะ ชู้ตแค่นี้ไม่ตรงประตู” พุดจบอาเสี้ยยก็ชู้ตบั้ง.

ลูกบอลเฉียดชอกคอปออกไปนอกห้อง กระทบหน้าเจ้าคุณปัจฉิมนี้ยก อย่างถนัดใจ.

“บ๊ีบ! โ้ยย!”

เสียงหวนอ้าปากหวอ ย่อขาหลงต่ำแล้วกระโดดตัวลอย นิกกระโจนพรวดลุกขึ้นจากโซฟาร์ นายพัชราภรณ์หมุนตัวกลับมองดูเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ.

สามเกลอยื่นตะลิ่งพริ้งเพริด.

“เหวอเออ!” อาเสี่ยวร้องสุดเสียง.

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ หน้าแดงกล้า ท่านแม่ริมฝีปากแน่น นัยตาถูกวาว “ไม่รู้ว่าอะไรใคร เพราะกิมหงวนไม่ได้แก๊ง ท่านมาถึงประตูก็พบลูกฟุตบอลพอดี.

“นี่มีงบบ้านต่างสนามฟุตบอลยังงั้นหรือ อ้ายหงวน?”

อาเสี่ยวค่อย ๆ เดินเข้ามา ยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ปะหลก ๆ.

“ผม - ผมไม่เห็นคุณอาจารย์ ๆ ครับ ไห้หย่า คุณอาจารย์หรือจริง ๆ เจ็บไหมครับ?”

เจ้าคุณตวาดแว๊ด.

“เจ็บชิวะ โธ่ ยังจะเสือกถามอีก ฉิบหาย!” แล้วท่านก็ค้อนประหลับประหลืออก “เล่นไม่รู้จักเล่น มีอย่างรี ซ้อมชู้ตประตูในห้องนอน เมียแกเขาสั่งให้พวกแกขึ้นมาอนหลับให้ไหม?”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้.

“ทีแรกตั้งใจขึ้นมาอนครับ แต่เจ้ากรรมมันชวนผมกับอ้ายพลนินทาคุณอา เลยหายง่วง”

ท่านเจ้าคุณยกมือชี้หน้าสามเกลอ.

“อ้อ อ้ายพวกนี่เป็นยังงี้เอง พอหลับหลังก็ตั้งกองนินทา เลว-เลวมากทั้งสามคน”

พลริบพูดออกตัวทันที.

“ผมเปล่านะครับ ผมคอยห้ามเสียด้วยซ้ำ อ้ายหงวนมันบอกว่าศรีษะคุณอา เหมือนเขี้ยวเหมือนซี่หมาถูกแดด ผมยังห้ามมันว่า ไม่ควรพูดอย่างนั้น เพราะคุณอาเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่เพื่อนเล่น”

ท่านแม่ทัพหันควับมาทางกิมหงวน ยกเท้าเตะบึงเข้าให้ หมายถึงอาเสี่ยว แต่กิมหงวนหลบแพล้บอย่างรวดเร็ว เท้าของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แหวกอากาศวี๊ด แล้วท่านก็เสียดลั๊กล้มลงก้นกระแทกพื้นดังบั้ง.

“อ้ออ้อ---”

สามเกลอหัวเราะลั่น เจ้าโอรชจนตัวลั่น หน้านิ้วคิ้วขมวด ยกมือชี้หน้ากิมหงวนปากก็ตะโกนด่าลั่น พลกับนิกช่วยประคองท่านให้ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น.

“มีง-อูย-อ้ายห้าร้อย-อ้ออ้อ-กุกันกบแทบหัก มานี้ มาให้ซ้ำเตะดี ๆ”

อาเสี่ยวยิ้มแหย ๆ เดินเข้ามาหันหลังให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แล้วยกมือกอดอก.

“เชิญเถอะครับ เบาะ ๆ ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวยืนนี้ผมเล่นฟุตบอลไม่ไหว”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ เห็นพ้องด้วย เลยไม่เตะ.

“แก เคราะห์ของแกยังดีอยู่ ถ้าฉันไม่คิดว่าแกจะต้องลงสนามเล่นฟุตบอล ฉันเตะแกขาดสองท่อนเลย”

“อ้ออ้อ!” กิมหงวนคราง “ขอบพระคุณครับที่นิโรโทษกรรมให้ผม”

ท่านแม่ทัพนี่อะไรขึ้นมาได้.

“อ้อ ฉันเชกกะบานแกดีกว่า มา-กัมหัวลงดี ๆ แกทำให้ฉันหกล้ม”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น.

“แย่ะครับ ขึ้นเขกศิระชะ สมองของผมนี่มีนงเท่านั่น”

“แต่ไม่เกี่ยวอะไรกับการเล่นฟุตบอล”

“เกี่ยวซีครับ” อาเสี่ยพยายามชี้แจง “ถ้าหัวสมองผมไม่ปลดปล่อย ก็เล่นฟุตบอลไม่ได้ดีแน่ๆ เป็นต้นว่า คิดจะส่งลูกไปให้คนโน้นคนนี่ไม่ทัน หรือไม่อาจเลี้ยงเข้าโกตัวเองก็ได้ โดยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นฝ่าย ป.ต.อ.”

เจ้าคุณพยักหน้าช้า ๆ เห็นพ้องด้วย.

“เป็นอันว่า ฉันไม่ได้ทำอะไรแก?”

อาเสี่ยยิ้มกร้อย ๆ.

“ติดไว้วันหลังก็ได้นี่ครับ แะะ ๆ คุณอามานานแล้วหรือครับ?”

“ไม่รู้ ข้าไม่อยากพูดกับแก” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่นิกร “ไง - อ้ายเบ๊อก วันนี้เล่นให้ดี ๆ นา” กะดิงทองยิ้มแป้น.

“ว่าแต่คุณพ่อเถอะครับ ตัดสินให้ดี ๆ ก็แล้วกัน”

“อะ-พูดแล้วจะว่าคุยวะ เย็นนี้แหละคนดูฟุตบอลจะรู้ว่า ผู้ตัดสินฟุตบอลที่ดีที่สุดนั้น นอกจาก นายชาย บุนนาคแล้ว ยังมีพระยาปัจฉิมกษัตริย์อีกคนหนึ่ง”

“เฮ้อ!” อาเสี่ยร้องเบา ๆ “วิ้งไหวเธอ รูปร่างยังกะแต่งโมบางเบิด”

“ไหวซีวะ” เจ้าคุณเอ็ดตะโร.

กิมหงวนสั่นศิระชะช้า ๆ แสดงความหนักอกหนักใจ.

“น่ากลัวคนดูค่าแน่”

เจ้าคุณทำตาเขียวกับกิมหงวนทันที.

“ใคร! มึงว่าใคร?”

อาเสี่ยอมยิ้ม.

“ผมว่าตัวของผมเองหรือครับ ฮิ-ฮิ กรว๊วย เอ็งเคยเห็นลิงอุ้มแดงโมบ้างไหมวะ เวลาเดินมันทำท่าทำ ยังไง?”

เจ้าคุณพูดเสียงหนัก ๆ.

“ใครว่ากูแข่งไว้ฉิบหาย”

เสี่ยหงวนทำคอย่น.

“ใครแข่งเราขอให้สู้ด ๆ”

เจ้าคุณหัวเราะะ ยกมือชี้หน้าอาเสี่ย.

“อ้ายหงวน เอ-อ้ายนี่ซึกทะเลิ่งใหญ่” แล้วท่านก็พูดกับสามเกลอ “ไป-ลงไปซ้อมซู้ตประตูข้างล่าง”
นายลิงทั้งสามอมยิ้ม เดินตามเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ออกไปจากห้อง กิมหงวนก้มลงเก็บลูกฟุตบอลที่
กลิ้งอยู่บนพื้นถือติดมือไปด้วย.

คณะพรรคที่นั่งอยู่ในห้องโถง กำลังนั่งคุยกันถึงเรื่องฟุตบอลวันนี้ ตกเถียงวิพากษ์วิจารณ์กันลั่นไป
หมด พอแลเห็นเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ กับพล, นิกร, กิมหงวน เดินลงมา คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ก็ตบมือทุก ๆ คน
พลอยตบมือตามด้วย และลุกขึ้นยืน.

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับนักฟุตบอลทั้งสาม.

“เฮ้ย-ไปซ้อมซู้ตประตูหน่อยไวย้อ อาทำไว้ให้เรียบร้อยแล้ว”

อาเสี่ยสั้นศีรษะ.

“ไม่ต้องหรรอกครับ ผมซี้เกียจสวมรองเท้า”

คุณหญิงพูดเสริมขึ้น.

“เตะเท้าเปล่าก็ได้เนี่ยนา นักฟุตบอลนี้จะสวมรองเท้า หรือไม่ได้สวมเขาก็เล่นได้ทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ พูดขึ้นบ้าง.

“ไป ซ้อมเสี่ยหน่อย หลานชาย อาจะได้แนะนำทฤษฎีของการซู้ตประตูให้พวกแกรู้จักนักฟุตบอล
สมัยนี้เนาะ กำลังวังชาตลอดจนการเล่น และไหวพริบก็ตีหรรอก เสี่ยอย่างเดียว ยิ่งประตูไม่ใคร่แม่น ผู้สมัย
อาไม่ได้ พลวะไหนพลวะนั้น”

อาเสี่ยพูดต่อ.

“เป็นผิดทุกที”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง.

“ทะเลิ่งนำ ไร่้ออ้ายนี้ ประเดี่ยพออยู่ให้วอลละขอตบหน้าหันเลย ไป ลงไปที่สนามหน้าตึกเดี่ยวันนี้”

สามเกลอหัวเราะคิกคัก แล้วทุกคนที่อยู่ในห้องใครก็พากันเดินออกจากห้องลงบันไดไปข้างล่าง เจ้า
คุณล้งกระเป่าเสื้อเชิต และกระเป่ากางเกง ทั้งสองข้างคั่นหนานหวีด แต่ไม่พบ ท่านนิกเอะใจจำได้ว่า
ก่อนจะขึ้นไปตามพล, นิกร, กิมหงวน ท่านได้ควักออกจากกระเป่าเสื้อคอแบะ และใส่ไว้ในกระเป่าเสื้อ
ไปโล.

ทันใดนั้น มีเสียงนกหวีดดังขึ้นข้าง ๆ ตัวท่าน ปรี๊ด ๆ ๆ ๆ เจ้าคุณหันควับมองดูผู้เป่านกหวีดทันที
“เฮ้ย! ของข้า”

กะดิงทองหัวเราะหึ ๆ .

“ก็ของคุณพ่อนะซี้ครับ”

เจ้าคุณแม่ทัพ ปรีเข้ามาแย่งนกหวีดในมือนิกร ท่านนิกได้แล้วว่า เมื่อท่านเตะกิมหงวนผิดและเสี่ย
หลักหกหล่มนั้น พล กับนิกรได้ช่วยกันพยุ่งท่านให้ลุกขึ้น นิกรคงถือโอกาสนี้ล้งเอาไป.

“แหม ไวฉิบหายเลยอ้ายบ้านี้”

นิกรอมยิ้ม หันมาพูดกับเพื่อนทั้งสอง.

“นี่เราจะซ้อมชู้ตประตูกันทั้ง ๆ ที่แดร์อันกะบานแดงแจ๋ยังงี้ล่ะ?”

อาเสี้ยวว่า “แจ๋เป็นแจ๋ซีวะ เจ้าคุณอาท่านยังทนได้นี้หว่า”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เอื้อมมือตบปานิกร และอาเสี้ยว.

“เฮ้ย อ้ายการพูดกระทบกระเทียบเปรียบเปรยนะ ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกวะ มาเลาะปากกันดีกว่า มา แกหรืออ้ายเสี้ยวก็ได้”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ทำตาเซียวกับนิกร หลายชายของท่าน.

“แกอย่าหมิ่นให้มันมากนักเลยวะ กร, รู้อยู่เต็มอกว่าท่านหัวล้าน แกยังชอบพูดยั้งเงิ่นยั้งเงิ่นเสมอ ประเดี๋ยวท่านก็จะตบหน้าให้หรอก” พูดจบท่านก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉินึกฯ “เอาซีคะ ลงมือซ้อมให้หลาน ๆ มันเหนื่อยเถอะคะ”

เจ้าคุณยี้กึกกับกิมหงวน.

“ไหน โยนฟุตบอลมานี้ซี”

กิมหงวนแทนที่จะโยนมาให้โดยดี กลับยกฟุตบอลขึ้นขว้างมาที่เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เต็มแรง ท่านแม่ทัพล้มตาโพลง รับไว้ได้ด้วยความตกใจ ถอยหลังไป ๒-๓ ก้าว คราวนี้ท่านได้ทีก็เลยคุยโม้.

“อย่าหนอยเลยวะ อ้ายหงวน ข้าเคยเล่นเป็นประตุมานี้แล้ว ลูกเฆี่ยนยังรับได้นี้หว่า”

อาเสี้ยวจุ้ยปาก.

“แฮม เก่งจ้ะครับ” แล้วชี้มือไปที่ประตูฟุตบอลชั่วคราว “คุณอาช่วยเป็นโกหน่อยซีครับ พวกผมจะได้ซ้อมยิงประตูให้แม่นย้า”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยิ้มแหย ๆ.

“ได้ เป็นอะไรไปเล่า” แล้วท่านก็มองไปกลางสนาม โยนลูกบอลขึ้นแล้วเตะเต็มแรง.

“บีก! โอ๊ย!”

ลูกบอลสัมผัสหน้าคุณหญิงประสิทธิ์ฯ เต็มรัก ภายหลังผึ่งนองจมกอพุทรักษา พลกระโจนพรวดเข้าไปคุกเข่านั่งข้าง ๆ ท่าน.

“คุณแม่! คุณแม่ครับ!”

คุณหญิงน้ำมากไหลเลอะเทอะ หูอื้อนัยตาพร่าพราว นอนอมยิ้มทำตาบริบ ๆ จนกระทั่งนายพัชรภรณ์ ช่วยประคองให้ลุกขึ้นนั่ง ทุกคนยืนตะลึงอ้าปากหวอ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หน้าขาวซีดเหมือนกระดาษ ใจเต้นตึกตัก กลัวคุณหญิงจะโกรธ ท่านยกมือไหว้ปะหลก ๆ แล้วกล่าวคำขอโทษ.

“อภัยให้ผมเถอะครับคุณหญิง ผม - ผมไม่ได้แกล้งเลยให้ตื่นตายซีครับ”

คุณหญิงทำหน้าครี้งยิ้มครี้งแหย.

“ไม่เป็นไรคะ มันเป็นคราวเคราะห์ของดิฉันเอง คนอื่นถมไปไม่ถูก จำเพาะมาถูกดิฉันคนเดียว”

เสี้ยวหงวนพูดโพล่งขึ้น.

“ก็แกลั้งเตะยัดหน้ากันนี่ครับ ทำไม่จะไม่ถูกละ”

ท่านแม่ทัพทำปากยื่นนัยตาถลน ยกมือชี้หน้าอาเสี้ยทันทึ.

“อ้ายหงวน! มึงจะยุให้รำดำให้รั้วรึ?”

กิมหงวนเดินไปเก็บลูกบอลแล้วพูดเปรย ๆ.

“อยากรำก็รำไปซี ผมจะต้องยุทำไมกัน” พูดจบอาเสี้ยก็จะส่งบอลให้คุณหญิงประสิทธิ์ฯ “ลองเตะดูบ้างซีครับคุณอา”

“เตะ?” คุณหญิงทวนคำแล้วหัวเราะก๊าก “จะให้เอาเตะลูกอ้ายนี่นะรั้วพ่อหงวน ตายละ! แข็งยังกะมะพร้าว”

“ไม่เป็นไรครับ ลองดูหน่อยเถอะครับ”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เยกหน้ามองคุณเจ้าคุณสามี.

“ท่านเชื่อไหมคะว่าดิฉันเตะได้?”

ประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์” หัวเราะหึๆ.

“อย่าเลย คุณหญิง ประเดี๋ยวจะนอนหงายอีกหรอก”

คุณหญิงค้อนควับ.

“ดูถูกนัก ดิฉันจะเตะให้ดู” พูดจบท่านก็หันหน้าออกไปนอกสนาม โยนฟุตบอลขึ้นแล้วเตะด้วยเท้าขวา.

บีม!

ลูกบอลลอยเข้าไปในสนาม แต่ไม่แรงเท่าใดนัก รongเท้าเตะหลุดจากเท้าตามไปด้วย แล้วหล่นลงกลางสี่ระะกิมหงวนดังโป๊ก.

เสียงหัวเราะอย่างขบขันดังขึ้นทันที กิมหงวนทำปากจู๋ ก้มลงเก็บรongเท้าเตะแล้วมองดูคุณหญิงประสิทธิ์ฯ อย่างเคื่อง ๆ.

“ว่า- ยังงี้ผมก็หลงจึง เก้าเจ้งเท่านั้นแหละครับ ซวยตายโหง แยมจริง”

คุณหญิงหัวเราะจนน้ำมากไหลหยดเถอะเถอะ.

“ขอโทษที อาไม่ได้แกลั้งจริง ๆ แหม แสบเท้าไปหมด พ่อหงวนไม่ควรยุให้อาเตะนี่นา” พูดจบท่านก็รับรongเท้าเตะจากกิมหงวนมาสวม “ไหนไปเก็บมาให้อาลองเตะอีกทีซี ฮะ ๆ เข้าที่เหมือนกัน”

อาเสี้ยรีบกล่าวห้าม.

“อย่าเตะเลยครับ คุณอาหญิงนั่งดูก็แล้วกัน พวกผมจะเตะให้ดู”

ครั้นแล้ว สามเกลอกับเจ้าคุณปัจฉนี้ฯ ก็พากันเดินเข้าไปในสนาม ส่วนคณะพรรคนั่งดูอยู่ตามม้านินอ่อน.

เจ้าคุณแม่ทัพออกนึ่คร้าม กลัวสามเกลอจะเตะลูกบอลยัดท่าน แต่เพื่อไม่ให้เสียเหลี่ยม จึงเดินอาจ ๆ เข้าไปยืนที่ประตูฟุตบอลชั่วคราว.

นิกรวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปเหยียดลูก กิมหงวนกับพลปราดเข้าแย่ง กะดิ่งทองหลบพล็อบแพล็บพาลูกเลย
ไปกลางสนาม ประไพตบมือหัวเราะชอบใจ เมื่อเห็นผิวของตนเต็มไปด้วยชั้นเหงื่อของการเล่นฟุตบอล.

นายการุณวงศ์เลี้ยงลูกบอลย้อนกลับตรงมาที่ประตู พล กิมหงวนชี้เกี้ยวไล่ก็ยืนดูเฉย นิกรเลี้ยงลูก
พลงร้องตะโกนลั่น และโกลั้ประตูเข้ามาทุกที.

“ระวังนะครับ ผมจะชู้ต”

เจ้าคุณนัยตาเหลือก ทำขำแยงแยงเหมือนอึ้งอ่าง เตรียมรับลูกฟุตบอล นิกรยกเท้าเตะเต็มแรง.

บีม!

ลูกบอลพุ่งตรงมาหาเจ้าปัจจุบันนี้ฯ รวากับลูกธนูที่วิ่งออกจากแหล่ง เจ้าคุณยืนตะลึงพริ้งเพริดไม่รู้
จะรับยังไง.

บีม!

ฟุตบอลล้มผัสท้องท่านแม่ทัพอย่างถนัดใจ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ งอโค้งอชิงทรุดตัวนั่งทันที จุกแฉัด ๆ
พุดไม่ออก คณะพรรคส่งเสียงจิวจิวกิวกิวลั่นไปหมด ประภาภกับประไพลุกขึ้น วิ่งกะตุ้มกะเตี้ยมเขาไป
หาคุณพ่อ พลช่วยประคองท่านให้ลุกขึ้นแล้วเขย่าตัวในท่าผายปอด.

“คุณพ่อ! คุณพ่อคะ” ประไพเอ็ดตะโรลั่น “เป็นยังไงบ้างคะ? โอ้ ตับแตกตายเสียแล้วก็ไม่รู้”

เจ้าคุณสะดุ้งเฮือกล้มตาโพลง.

“ใครบอกแก่ล่ะว่าตาย เพียงแต่จุกเท่านั้น”

ประไพหันไปเล่นงานสามีหล่อน คว่าออกเสื่อนิกรเขย่าเต็มแรง.

“ทำไมเล่นแก่ล้งคุณพ่ออย่างนี้ ห่า?”

“ว้า!” นิกรร้องลั่น “ใครไปแก่ล้งเล่า ท่านอยากไม่รับลูก ท่านก็เจ็บตัวนะซี เพราะชู้ตตรงตัวนี่นา”

เจ้าคุณจึ้ยปากดูลูกสาวท่าน เกาะแขนประภา ประไพคนละข้าง เดินหลังโกงออกไปจากสนาม
แล้วพุดกับประไพ.

“มันไม่ได้แก่ล้งหรอกลูก คุย เสียได้ในท้องหมดเลยแยะ มันเตะแรงระยำเชียวอ้ายนี้ อ้อย พาพ่อไป
นั่งตรงโน้นที่ไวย”

สามเกลอหัวเราะไปตามกัน นิกรวิเหยาะ ๆ ไปที่ลูกบอล เตะบีมไปกลางสนาม ร้องบอกให้พลกับ
อาเสี่ยลองชู้ตประตูดูซึ่งเขาจะเป็นโกเอง.

กิมหงวนก้มลงวางลูกให้เหมาะเจาะ ห่างจากประตูราว ๒๐ เมตร คณะพรรคเฝ้ายกริบตั้งตามอง
ดูอาเสี่ย ซึ่งค่อย ๆ ถอยหลังออกไปจากลูกฟุตบอลราว ๕-๖ ก้าว แล้วก็วิ่งเข้ามาชู้ตเต็มแรง.

“บีม!”

ลูกบอลข้ามเสาประตูบอลลือวเข้าไปที่ตึกเลยเข้าไปในห้องโถง กระทบไฟฟ้าชอกกลางเพดานพอ
ดี.

“เพล้ง! ไช้ชั่ง!! กราว!!!”

พวกสาวใช้ที่อยู่ในตึกอะอะเอ็ดอะโรลัน เจ้าคุณกับคุณหญิงประสิทธิ์ฯ ลืมตาโหลงอ้าปากหวอ.

“หมด-หมด ฉิบหายหมดแล้ว!” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ครางเบา ๆ.

เจ้าคุณวิจิตรฯ หัวเราะหึ ๆ ตะโกนพูดกับกิมหงวน.

“ตะยังงักันไวย้อ อ้ายหลายชาย?”

อาเสี้ยยีนตะลิ่งอยู่สักครู่ใหญ่ จึงตะโกนตอบ.

“ไม่ได้สวมรองเท้าครับ เลยกดไม่ลง คุณอาหญิงครับไฟช้อในห้องกลางแตกหมดแล้วครับ”

คุณหญิงตะโกนเสียงแจ้ว.

“รู้แล้วละยะ แตกแล้วก็แล้วไปเถอะ”

สาวใช้ผิวเนื้อสีกาแพไม่ใส่หมคนหนึ่ง ถือลูกบอลวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดมา เลยเข้าไปในสนามส่งฟุตบอลให้อ้ายเสียมือถือกวอย่างนอบน้อม นิกรตะไปกลางสนามอีก พลสตอบไว้ได้.

“เฮ้า-คอยรับดีไวย้อ ระวังมุขวา”

นิกรพยักหน้า.

“เออ-ชู้ตมาเหอะ”

นายพัชรภรณ์ถอยหลังออกไปนิดหน่อย แล้ววิ่งเข้ามาเตะเต็มแรง.

บีม!

แม่นย่าสมใจนี่ ลูกบอลผ่านมุขวาโกทันที แต่ข้างหลังประตูไม่มีตาข่ายกัน จึงลอยละลิวเข้าไปในห้องโถงบนตึกอีก ลูกตุ้มใส่เครื่องขามสังกะโลกของเก๋ออันมีค่าแตกเพลิง แล้วขามสมัยพระร่วงขุนรามคำแหง ไบละ๒ ร้อยกว่าบาท ราว ๓ - ๔ ไบ.

บนตึก ประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทั้งสองท่านก็ยืนตัวแข็งเกือบเป็นลม.

“อ้อย-ขามกูแตกชิบหายหมดแล้ว โอย---” ท่านครางเบา ๆ หันควับไปในสนาม ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด “ไวย้อ - เลิกกันไวย้อ ไม่ซ้อมแล้ว ตู้อขามสังกะโลกแตกชิบหายหมด เลิก - เลิกเดี๋ยวนี้”

สาวใช้คนหนึ่งถือฟุตบอลเดินยิ้มแบ้นออกมา แล้วพูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ.

“แหม-คุณพลกับอาเสี้ยชู้ตแม่นเหลือเกินคะ ตะกั้นไฟฟ้าช้อ ที่นี้ขามสังกะโลกของท่าน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโรลันบ้าน.

“เอาลูกฟุตบอลไปเก็บ ม่ายก็เอามีดผ่าเสี้ยให้แตก โธ่-โธ่-โธ่! ของๆ ข้าตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตายาย อ้ายพลทำลายเสียแล้ว” พูดจบท่านก็เดินนำหน้าพาคุณหญิงเข้าไปในห้อง.

นักฟุตบอลทั้งสาม เดิมยิ้มแห่งออกมาจากสนาม เข้าไปรวมกลุ่มกับคณะพรรค นันทาเอ็ดตะโรสามี่.

“ตะยังงักันคะ พล?”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ.

“ใครไปแก๊งเล่า มันเป็นความผิดของคุณพ่อต่างหาก ที่จัดสร้างโกฟุตบอลขึ้นแล้วไม่มีตาข่ายรับด้วย”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หัวเราะชอบใจ.

“จริง-พ่อแกตื่นและเห่อจนเกินไป ลูกบอกแล้วว่าอย่าอุตริทำเลย ไม่เชื่อ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวขึ้นบ้าง.

“น่าเสียดาย, ถ้าจะโดนเข้าหลายร้อยบาทนะครับ ความจริงอ้ายถ้วยซามสังกะโลก หรือเครื่องกังไสชิ้นหนึ่งๆ ราคานับร้อย แล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ซ้อมมาก็ได้แต่ใส่ตู้ไว้ดูเล่น”

อาเสี่ยวว่า “แต่เครื่องสังกะโลกที่บ้านชิ้นหนึ่งอย่างแพงก็ลืบตั้งเท่านั้น”

เจ้าคุณแม่ทัพหัวเราะ.

“เครื่องสังกะโลกตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ทำไมถูกนัก”

เสี่ยวหงวนนอนยิ้ม.

“ผมใช้ให้กะเทียมธรรมดาเนี่ยแหละครับ ซ้อมแจ็กชวดมาขาย ไบละสี่ห้าตั้งเท่านั้น แล้วก็กระปุกตั้งไข่น้ำบ้าง กระปุกเหล้าเกาเหลียงบ้าง ซ้อมสีน้ำมันมาเขียนลายกนก ก็มองดูเป็นเครื่องสังกะโลกอย่างดีทีเดียว”

คณะพรรคหัวเราะครืน ต่อจากนั้นทุกคนก็ลุกขึ้นพากันเดินไปบนตึก.

สนามกีฬาชาติ

ประวัติการแข่งขันฟุตบอล ที่คนจะเรียกว่าเป็นครั้งสำคัญ และมหิพารที่สุดในประเทศไทยก็คือ การแข่งขันฟุตบอลระหว่างทหารอากาศ กับ ป.ต.อ. คือวันนี้แหละ.

ตั้งแต่ ๑๓.๐๐ นาฬิกา ประชาชนทุกชาติทุกภาษา ก็หลั่งไหลไปสนามกีฬาชาติเนืองแน่นไปหมด ทุกคนกระหายที่จะชมการแข่งขันของนักรบ และทุกคนต้องการเห็นหน้า ‘เสืออากาศ’ ทั้งสาม ที่ได้สร้างชื่อเสียงและเกียรติคุณไว้อย่างมากมาย ในการสงครามคราวนี้.

รถยนต์แท็กซี่ รถยนต์ส่วนตัว และรถยนต์ขอยืม แออัดอยู่หน้าสนามกีฬาชาติ จอดสองฝั่งปากถนนเรียงรายสุดสายตา รถบัสกับรถรางมีคนโดยสารแน่นขนัด โหนกันต่อแฉ่ง ไปลิสแซนชาววันนี้ใจดี ไม่จับรถที่บรรทุกคนเกินอัตรา ทั้งนี้เพราะว่าคนโดยสารกำลังจะไปดูฟุตบอล โดยสละทรัพย์บำรุงกองทัพเรืออากาศของเรา.

ยวดยานพาหนะ และประชาราษฎรมองราวกับกระแสคลื่นในมหาสมุทร เสียงแตรรถยนต์ ระฆังรถราง และกระดิ่งรถสามล้อดังไม่ขาดระยะ พวกคนดูที่ย่ำต๊อกไม่มีรถนั่ง หรือไม่มีสแตงค์คาร์รถ ต่างรีบเดินเข้าไปยังสนามกีฬา.

ที่หน้าประตูใหญ่ และบริเวณจำหน่ายบัตรผ่านประตู ประชาชนไม่ต่ำกว่า ๒ - ๓ พัน ยืนออกันเต็มไปหมด บัตรผ่านประตูหมดแล้ว เหลือที่นั่งห้าบาท ยุวชนคววบอยสังกัดศาลาเฉลิมกรุง และโอเดียน

ถือโอกาสมาซื้อตั้งแต่ ๑๐ นาฬิกา แล้วก็เดินเร็วขาย ๕๐ สตางค์ ๑ บาท, ๑ บาทต่อ ๒ บาท ซึ่งทางการไม่มีปัญญาที่จะปราบการค้ำหน้าโลหิตชนิดนี้ได้ เพราะไม่มีติดกฎหมาย ผู้สมัครใจตัวเอง ทั้งที่รู้ว่าแพงขึ้น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์.

๑๖.๓๐ น. แล้ว.

อีก ๑๕ นาที การแข่งขันก็จะได้เริ่มต้น ภายในสนามฟุตบอลทั้งสี่ด้าน เต็มไปด้วยคนดูฟุตบอล และไม่ใช่คนดูฟุตบอล ซึ่งเพิ่งมาดูเป็นครั้งแรกในชีวิตก็หลายร้อย กรมพลศึกษาผู้เป็นเจ้าของสนามได้เปิดสนาม ๒ สนาม เป็นสนามเดียว คือเลื่อนประตูไปไว้กลาง ส่วนเนื้อที่ในสนามด้านตะวันตก ซึ่งมีเก้าอี้นั่งไว้ต้อนรับคนดูที่ซื้อบัตรที่นั่ง ๓ และ ๔ บาท ตอนที่ยังตรงกับเซ็นเตอร์เป็นที่ๆ จัดไว้เป็นพิเศษสำหรับผู้บัญชาการทหารทั่วไป.

เพราะการแข่งขันวันนี้ มีอะไรต่ออะไรครึกครื้นกว่าทุกครั้ง จึงจัดว่าเป็นครั้งมหิพาวที่สุด นอกสนามมีแถวรถทหารบก ๑ วง แถวรถทหารเรือ ๑ วง เครื่องสายจีน ๑ วง กลองยาว ๑ วง บรรเลงอยู่ในแดนที่เป็นระยะ ทางด้านใต้ริมรั้วสนามฟุตบอลด้านนอกมีเครื่องสายหีบเพลงปากหนึ่งวง เครื่องสายผสมปีอาโน ๑ วง.

เสียงเครื่องกระจายเสียง และเสียงสังคีต ระคนกับเสียงจ๊อกแจ๊กของคนดูแช่ดไปหมด เวลาใกล้เข้ามาคนดูยิ่งตื่นเต้น.

ขณะนี้ภายในสนามว่างเปล่า คงมีแต่สุนัข ๒ ตัว เล่นตีจ๊อบกันอย่างสนุกสนาน คนงานของกรมพลคนหนึ่ง วิ่งออกทำการขับไล่คือวิ่งไล่เตะหมา ทำให้ประชาชนคนดูให้ร้องกันเกรียวกราว.

สามเกลอกับคณะพรรคมาถึงแล้วเมื่อสักครู่นี้เอง พล, นิกร, กิมหงวน เข้าสนามทางด้านเหนือจึงไม่มีใครเห็นตัว ส่วนคณะพรรคเข้าทางด้านใต้ ยกโขยงกันมาหมด นั่งตามเบอร์ในบัตรและอยู่หน้าเพื่อนห่างจากเส้นข้างสนามฟุตบอลไม่กี่ม้าน้อย มองแลเห็นถนัดทีเดียว.

เสียงเครื่องขยายเสียง ประกาศขอร้องให้เครื่องดีดสีตีเป่าหยุดบรรเลงเพลง คราวนี้สนามฟุตบอลเงียบกริบเหมือนเป่าไม้ตีพริก.

แล้วเจ้าหน้าที่กระจายเสียงก็พูดไมโครโฟนต่อไป.

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้ถึงเวลาแข่งขันแล้ว เราจะได้แนะนำท่านให้รู้จักกับนักฟุตบอลทั้งสองฝ่าย คือจะประกาศยศ และนามแล้วให้ผู้เล่นที่ถูกระบุชื่อเดินเข้าไปในสนาม”

เสียงไซโยให้ร้องกราวกับสนามกีฬาชาติจะถล่มทลาย ช่างภาพหนังสือพิมพ์ และเจ้าหน้าที่ถ่ายหนังของกรมโฆษณาการต่างวิ่งพล่าน เพื่อคอยเลือกถ่ายตามความพอใจ คนดูจ้องสายตาไปสู่จุดหมายแห่งเดียวกัน คือศาลากรรมการ ซึ่งเป็นที่พักของนักฟุตบอลด้วย ผู้เล่นทั้งสองทีมยืนอยู่เป็นกลุ่มใหญ่หน้าศาลานั้น เพื่อรอกรรมการเรียกชื่อจะได้เข้าไปในสนามแสดงตนกับคนดู.

ฝ่าย ป.ต.อ. ถูกเรียกชื่อก่อน.

“ผู้เล่นฝ่าย ป.ต.อ.” เสียงเครื่องกระจายเสียงดังกังวานลั่น “หมายเลขหนึ่ง พลทหารพีต แซ่หลบ เชิญเข้าไปในสนามได้”

เสือเก้าอี้สตั้มชัยรูปร่างผอมสูง แต่วิ่งเร็วราวกับลมพัด ตะลุมบอลเข้าไปในสนามแล้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้าไป ท่ามกลางเสียงตบมือของคนดู ต่อจากนี้กรรมการก็เรียกผู้เล่นฝ่าย ป.ต.อ. ตามลำดับเบอร์ จนกระทั่งถึงเบอร์ ๘ ทุกคนได้รับการตบมือเป็นเกียรติยศด้วยน้ำใสใจจริงของคนดู.

เครื่องกระจายเสียงประกาศต่อไป.

“ผู้เล่นหมายเลขแปด นายสิบตรีгимเบี รักไทย”

гимหวอนทำคอย่นหลังตาปี เขาจ้องมองดูชายหนุ่มรูปร่างล่ำสัน ท่าทางทะมัดทะแมง เจ้าของนามгимเบีซึ่งวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในสนาม แล้วอาสาเสี้ยก้หันมาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสองเบา ๆ.

“กันเพิ่งรู้จักตัวจริงอ้ายหมอนี่เดี๋ยวนี้อเอง เจ็บใจตั้งแต่พบชื่อในหนังสือพิมพ์แล้ว หน้อยแน่ะ ชื่ออื่นเพราะ ๆ ถมไปไม่ยกชื่อ ดันมาชื่อเดียวกับเตี้ยเราได้ แล้วก็เป็นคนคุมเราเสี้ยด้วยสิ ไม่ได้ อ้ายหมอนี่ต้องเตะให้ขาดสองท่อนเลย”

พลกับนิกรหัวเราะคิก.

“อย่างนะไว้ยหงวน” นายพัชราภรณ์เดือนสติเพื่อน “แกอย่าเล่นให้ผิดวิสัยนักกีฬาเป็นอันขาด เราอบรมกันมาเมื่อตะกี้นี้เอง แล้วก็เราสามคนจะต้องเป็นเป้าสายตาคนดูตลอดเวลา ทำบ้าไปดีไม่ได้เข้าข้างเตไม่รู้รนา ผู้หลักผู้ใหญ่มาดูกันออกแยะ”

อาสาเสี้ยยิ้มกร่อย ๆ.

“กันเกลียดหน้าอ้ายгимเบีจัง”

นิกรหัวเราะคิก.

“เกลียดใครนะ พุดใหม่ซี”

гимหวอนไม่กล้าพูด เป็นแต่ค้อนนิกร แล้วทำปากหุบหิมิบ.

กรรมการประกาศเรียกผู้เล่นทีม ป.ต.อ. ตลอดจนผู้กำกับเส้นเข้าไปในสนามหมดแล้ว ทีมเสี้ยสี่ เหลือง-แดง กำลังซ้อมยิงประตูทางด้านใต้ ต่อจากนี้กรรมการก็ประกาศเรียกผู้เล่นทีมทหารอากาศ.

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ต่อจากนี้ทีมทหารอากาศ ซึ่งมีนักบินเรื่อนามอยู่หลายคนจะออกมาปราศรัยตัวให้ท่านได้เห็นตัวจริงของเขา ณ บัดนี้ ผู้เล่นหมายเลขหนึ่ง นายเรืออากาศตรี ทองใบ ธวัชชัย เชิญเข้าสนามได้”

ทองใบยิ้มแป้น รับลูกบอลมาจากสมบุญศักดิ์ ตะบีมเข้าไปในสนามทางพวก ป.ต.อ. แล้วเขาก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปรวมกลุ่มกับคู่แข่ง.

ทองใบ ธวัชชัย นักบินชั้น ๘ เสี้ยอากาศฯ ที่ประชาชนรู้จักนามของเขาเป็นอย่างดีแล้ว เมื่อได้เห็นตัวจริง เสี้ยให้ร้อง และเสียงตบมือก็ดังลั่นสนามฟุตบอล.

กิมหงวนใจเต้นตึกตัก เพราะจะถึงชื่อเขาเดี๋ยวนี้อาเสี๋ยแลบลิ้นออกมา เอามือแตะน้ำลายยกขึ้น กัดเรื้อนผมให้เรียบริ้วๆ แล้วตะแคงหูฟังเครื่องกระจายเสียง คนดูอึ้งไปหมด ทุกคนมีสัญชาติรายชื่อผู้เล่น ฉะนั้นจึงอยากเห็นหน้าทีมทหารอากาศ หมายเลข ๒-๓-๔ ยิ่งกว่าใคร ๆ คนดูครึ่งหนึ่งของจำนวน ตั้งใจมาดูหน้า ‘เสืออากาศ’ ทั้งสามมากกว่าที่จะมาชมการแข่งขันฟุตบอล.

“ผู้เล่นหมายเลขสอง” เครื่องกระจายเสียงประกาศบอกอย่างชัดถ้อยชัดคำ “นายเรืออากาศตรี สงวน ไทยแท้”

กิมหงวนเดินออกไปอย่างสง่าเผย คนดูทั้งสี่ด้านลุกฮือขึ้น แล้วเสียงไชโยให้ร้องให้เกียรติยศแก่ ‘เปเรตเวหา’ ผู้พิฆาต ‘อ้ายหางเขียว’ อาเสี๋ยหน้าบานเป็นใบบัว ชิดเท้าตรงก้มศีรษะกระทำความเคารพ คนดูทั้งสี่ทิศ เสียงให้ร้องดังอยู่ตั้ง ๒ นาที ช่างภาพหนังสือพิมพ์รุมกันถ่ายภาพกิมหงวน.

เครื่องขยายเสียงประกาศต่อไปอีก.

“ผู้เล่นหมายเลขสาม นายเรืออากาศตรี พล พัทธราภรณ์”

คราวนี้อัฒจันทร์ทั้งสี่ด้านแทบจะพัง คนดูทุกคนบูชาความสามารถอาญาของพล ต่างกระโดดโลดเต้นไชโยให้ร้องจนเสียงแหบเสียงแห้ง นายพัทธราภรณ์เดินยิ้มแฉ่งเข้ามาในสนาม เขาปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว ในการที่เพื่อนร่วมชาติให้เกียรติยศเขามากมายถึงเพียงนี้.

กรรมการ ประกาศนามผู้เล่นฝ่ายทหารอากาศต่อไป.

“ผู้เล่นหมายเลขสี่ นายเรืออากาศตรีนิกร การุณวงศ์”

กะดิ่งทองใจเต้นตึกตัก เขาวิ่งเข้ามาในสนามเสื้อสีฟ้าคาดหน้าอกสีชมพู มองแลเห็นเด่น ริชโธเฟิน คนใหม่ได้รับการให้ร้องจากคนดูเสียงกึกก้องสนามเช่นเดียวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง เสียงโชนานระบุนาม พล, นิกร, กิมหงวน แซ่แซ่ พวกผู้หญิงอยากจู้จัก บางคนอยากได้รูปถ่าย บ้างก็ถกเถียงกันว่าสามเสืออากาศมีครบครันแล้ว บางคนว่ายังเป็นโสด พล-นักบินรูปหล่อ ถูกเอาใจใส่มากกว่าเพื่อน ยิ่งกว่าท่านพีระที่เข้ามาเมืองไทยเมื่อ ๓-๔ ปีที่แล้วมา.

ความสนใจของคนดูลดน้อยลงไป เมื่อ ‘เสืออากาศ’ ทั้งสามออกมาในสนามแล้ว ไม่มีใครมีใครตั้งใจฟังชื่อผู้เล่นคนอื่น ๆ จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ประกาศเรียกออกมาจนหมด ตลอดจนไลน์แมน.

คราวนี้ถึงผู้ตัดสินแล้ว เจ้าคุณปัจฉินิกร ยืนกะมิดกะเมี้ยนอยู่บนศาลาในหมู่กรรมการ.

หลวงยูโตชำนาญ กรรมการผู้กระจายเสียงนั่งอยู่หน้าไมโครโฟน ห่างจากเจ้าคุณไม่กี่ม้าน้อย คุณหลวงมองดูท่านแม่ทัพแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม.

“กระผมจะประกาศนามได้ท่านะครับ”

เจ้าคุณยิ้มทะแม่ง ๆ.

“เอาซีครับผมพร้อมแล้ว”

หลวงยูโตฯ เปิดสวิชไมโครโฟนแล้วพูดทันที.

“ท่านสุภาพชนทั้งหลาย ทางศาลาการกลาโหมได้เชื้อเชิญนักฟุตบอลรุ่นเก่าคนหนึ่ง ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญ ในกองทัพของเรา ในเวลานี้ให้มาเป็นผู้ตัดสินการแข่งขันฟุตบอล ของนักรบทั้งสอง ท่านผู้นี้คือ นายพลโทพระยาปัจฉิมพิณาศ แม่ทัพใหญ่ภาคกัมพูชา ดังจะได้ปรากฏตัวให้ท่านเห็น ณ บัดนี้.

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ตื่นเต้น และประหม่าจนบอกไม่ถูก ท่านทำหน้าที่บึ่งเบี้ยวชอบกล เดินลงบันไดเข้าไปในสนาม.

ทันใดนั้นคนคู่มือหิวเราะครีน พร้อมกับตบมือกราว ผู้ที่ปากเปราะลุกขึ้นยืนกู่ตะโกนเสียงลั่นทั้งสี่ด้าน.

“ขุนช้างตัดสินไว้ย ฮา-พระอาทิตย์ขึ้นสองดวงไว้ย เป็นมันแผลิบเขียวไว้ย!”

กิมหงวนกำลังซ้อมชู้ตประตู ได้ยินเขาตะโกนกะเข้าท่าน ก็เลยพลอยฟ้าพลอยฝนไปกับเขาด้วย อาเสี่ยบึ่งปากตะโกน.

“หัวลูกมะอีกไว้ย!”

เจ้าคุณแม่ทัพกวาดสายตามองไปทั้งสี่ทิศ ท่านเดือดดาลมาก ถ้าไม่เกรงท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปซึ่งนั่งเป็นประธานอยู่ เจ้าคุณปัจฉิมฯ ก็คงจะกลับบ้าน ไม่ยอมเป็นผู้ตัดสิน.

ท่านยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วล้วงกระเป๋าหยิบนกหวีดออกมาเป่าเต็มแรง แต่หามีเสียงไม่ เจ้าคุณสะดุ้งโหยง ดึงนกหวีดออกจากปากมองดู จึงรู้ว่าที่เป่าไม่ดังก็เพราะท่านเป่าตูดนกหวีด ดังนั้นจึงเป่าใหม่ให้ถูกต้อง.

“ปริ๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

นักฟุตบอลทั้งสองฝ่ายหยุดซ้อมยิงประตู เจ้าคุณปัจฉิมฯ เรียกแถวแบบทหาร ทีม ป.ต.อ. กับทหารอากาศวิ่งเข้าแถวเรียงสอง เสียงโห่ร้องเสียงตบมือของคนดูดังลั่นไปหมด เบียดเสียดเยียดยัดทั้งสี่ด้าน หาที่ว่างไม่ได้เลย.

เจ้าคุณยื่นหน้าแถว ต้องเสียเวลาให้ช่างภาพหนังสือพิมพ์ถ่ายภาพเกือบ ๕ นาที แล้วเจ้าคุณปัจฉิมฯ ก็เข้ามายืนหัวแถว บอกแลขวาทำความเคารพท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป ซึ่งนั่งเป็นประธานอยู่ตรงกับเซ็นเตอร์พอดี.

ต่อจากนี้ก็มีการเลือกข้าง โยนหัวโยนก้อย ร.ท.ชาติ อุดมเดช เป็นหัวหน้าทีมทหารอากาศ และร.อ.พิเศษ เสาวลักษณ์เป็นหัวหน้าทีม ป.ต.อ. ผลของการเลือกข้าง ป.ต.อ. อยู่ด้านใต้ และทหารอากาศอยู่ด้านเหนือ ทีมทหารอากาศเริ่มเสียเปรียบแล้ว เพราะอยู่ใต้ลม และแสงแดดชอนนัยตา อนึ่ง ดูเหมือนจะเป็นข้อสังเกตของการแข่งขันฟุตบอลทุก ๆ คราว ฝ่ายที่อยู่ด้านเหนือในครั้งแรกมักเป็นฝ่ายพราชัย.

นักพนันฟุตบอล ต่อ ป.ต.อ. ๓-๒ และ ๕-๔ แต่ก็มีผู้รองไว้มาก ทั้งนี้ก็เพราะว่าทีมทหารอากาศก็มีผู้เล่นที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น ร.ท. ชาติ, จ.อ. ชื่น และ พ.จ.ท. อำพัน เป็นต้น.

ผู้เล่นทั้งสองฝ่าย ต่างเข้าประจำที่ของตน นางสาวไทยทั้งเจ็ด พ.ศ. เดินนวยนาดลงมาจากศาลากรรมการ มีนายอะไรคนหนึ่งนำหน้าพาเข้าในสนามเพื่อเชิญลูกบอล นางสาวไทยครึ่งหนึ่งของจำนวนได้ละ

ความเป็นโสดเสียแล้ว แต่ก็ยังสวยพริ้ง มีผิวดำแดงไปนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น คนที่สวยอยู่แล้ว ถึงยังงี้ ๆ และ อะไร ๆ ก็ยังสวยอยู่นั่นเอง.

เธอทั้งเจ็ดจะได้เชิญลูกฟุตบอลเปิดการแข่งขัน ประชาชนคนดูตบมือกราว ยอดพญแห่งไทยแลนด์ ยืนเรียงกันเป็นแถวเรียงเดียว ต่างเตะฟุตบอลด้วยหัวรองเท้าสั้นสูงคนละที แล้วการแข่งขันก็เริ่มต้น.

นมเบอร์ ๓ ป.ต.อ. แก้งเตะลูกออกไปนอกสนาม เพื่อถ่วงเวลาให้นางสาวไทยเดินออกจากสนามได้โดยสะดวก.

เจ้าคุณเป่าหวีดปรืด.

พ.จ.อ. อำพัน เบอร์ ๖ ทหารอากาศวิ่งไปจับลูกทุ่มมาให้กิมหงวน อาเสียโหม่งขวิดลูกต่อมาให้พล อ้ายเสือพัชราภรณ์ หลบ ร.ท. กวี กับ พลทหาร ประสิทธิ์ฯ นุกเข้าไปอย่างรวดเร็ว.

กองเชียร์ ของทหารอากาศตะโกนลั่น.

“ฮู้ต - ฮู้ต---

พลพัวร์ลูกส่งมาให้เพื่อนเกลอของเขา นิกวิ่งเข้าไปหน่อย ร.ท.สมานแบ็กหน้าของ ป.ต.อ. เตะตุ้มส่งกลับคืนไปให้แนวหน้า ส.อ.ทรง พาลูกเลี้ยงพล็อบแพล็บเข้าไปในดินแดนของทหารอากาศ.

ฝ่าย ป.ต.อ. เล่นลูกยาว ตามวิถีเล่นของอัสสัมชัญ ซึ่งแนวหน้าของ ป.ต.อ. ทั้งห้าคนนี้ ล้วนแล้ว แต่เป็นเสือเก่าของอัสสัมชัญทั้งนี้ ๒-๓-๔ ของ ป.ต.อ. คือ แห้ว, กวี และทรง เล่นลูกขาทั้งมาก.

ทหารอากาศลูกใจดีแบบสายฟ้าแลบ คนดูตื่นเต้นโห่ร้องไปตามกัน ทรงเลี้ยงหลบ จ.อ. โต้ง แล้วฮู้ตประตูเต็มแรง.

สมบุญศักดิ์ โกมือขาวของเทพศิรินทร์สมัยห้าหกปีมานี้ รับลูกไว้ได้อย่างคล่องแคล่ว และเตะส่ง ไปให้กองหน้าทันที แต่ลมกำลังพัดจัด ลูกบอลจึงสกรูหมุนกลับ ตกลงมาบริเวณหน้าเส้นแบ็ก.

ร.ท.กวี จับลูกได้ เขาหลบนายเรืออากาศโทชาติ เพียงนิดเดียว แล้วตั้งป้อมยิงด้วยหัวรองเท้า ขณะ ที่เจ้าอากาศตรีหิยมวิ่งเข้ามาจะแย่งลูก.

ลูกบอลกระทบช็อบนเสาประตูเต็มแรง ตกลงมาป่วนเบี่ยนหน้าโก พินจ่าอากาศเอก ม.ล. บรรจง เตะลูกผ่างออกไปหลังสนาม.

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ เป่านกหวีดปรืด ซี่มือไปที่มุมซ้ายของสนาม พลทหารพืดเบอร์ ๑ ป.ต.อ. วิ่ง เหยาะ ๆ เข้าไปเพื่อทำหน้าที่เตะมุม อาเสียชักฉิวเกรงว่าลูกคอนเนอร์นี้ ฝ่ายตนอาจจะต้องเสียประตู จึงวิ่ง ปราดไปหน้าโกของเขา ยืนคุมเชิงกองหน้า ป.ต.อ.

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ยืนโง้งโค้งศีรษะเป็นมันแผลล์อยู่ข้างเสาประตู เพื่อคอยดูลูกคอนเนอร์ซึ่งเป็นลูก สำคัญ คณะพรรค และผู้หนุนข้าง ป.ต.อ. โห่ร้องกันเกรียวกราว.

ท่านแม่ทัพเป่านกหวีดปรืด.

พืดเตะลูกโต้งย่อยลงหน้าประตูโกพอดี กิมหงวนกระแทกเบอร์ ๓ ป.ต.อ. เซไปหลายก้าว แล้ว โหม่งลุยเพื่อจะไปพันประตู แต่แล้วอาเสียก็แทบลมจับเมื่อแลเห็นลูกบอลพัวร์เข้าประตูตัวเอง.

ผู้ตัดสินเปานกหวีดยาว แสดงว่า ป.ต.อ. ได้ประตูอย่างถูกต้อง คนดูโห่ร้อง และหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น กิมหงวนช่วยทีม ป.ต.อ. ทำประตูให้อาเสียยืนตะลึง เจ็บใจและแค้นใจอยากจะทำประตูตัวเองให้สาสม.

จ.อ. ไต้งเบอร์ ๙ ทหารอากาศเดือดตาลกิมหงวนจนคุมสติไม่อยู่ เขาวิ่งเข้ามายกมือค้ำคอกิมหงวนแล้วเอ็ดตะโรลัน.

“ลื้อโหม่งลูกยังงี้ก็ฉิบหายนะซีไวย”

พวกคนดูหัวเราะครืน อาเสียยิ้มแหย ๆ.

“ไม่รู้จะไวย ไม่ได้แก้งนี้หว่า” พุดจบเขาก็วิ่งไปกลางสนาม จำไต้งโกรธหัวฟัดหัวเหวียง.

กระดานป้ายบอกการแข่งขันถูกชกขึ้นแล้ว ไต้ตัวอักษร ป.ต.อ. มีเลข ๑ ปรากฏเห็นชัด ทีมทหารอากาศเริ่มเสียกำลังใจ พวกนักบิน และช่างอากาศที่อยู่บนอัฒจันทร์ด้านใต้เจียบกริบ ธงสีฟ้าผืนใหญ่ซึ่งโบกสะบัดเมื่อสักครู่นี้ถูกม้วนเก็บแล้ว.

การแข่งขันได้เริ่มต้นต่อไป.

เจ้าคุณปัจฉินกษ เปานกหวีดปรืด พลเขี่ยลูกไปให้นักร กระดิ่งทองหลบเบอร์ ๒ ป.ต.อ. ไปได้ ยิ่งลูกไปให้ จ.อ.ขึ้น ปีกขวาของทหารอากาศ นักบินหนุ่มรูปร่างเอวเล็กเองบาง พาลูกขึ้นไปยังดินแดนเหลืองแดงอย่างรวดเร็ว รวากับความเร็วของฮ็อก พื้นฐาน เบอร์ ๖ ป.ต.อ. กรากเข้าสะกัดกัน จำขึ้นหยุดลูกไว้ ฮีฟซ้ายซึ่งเป็นนักฟุตบอลลายคราม วิ่งถล่อออกไปนอกสนามขึ้นฟาร์ทลูกไปให้นักรอีก ร.ท.สมาน แบ็กหน้ารีเข้ามาจะตัดลูก อ้ายเสื่อมือกราวส่งลูกหนีไปเสียก่อน.

คราวนี้โอกาสเป็นของพลแล้ว.

แนวต้านทานฝ่าย ป.ต.อ. โลงหมด เหลือแต่ ร.อ.พิเศษ นัมเบอร์ ๑๐ ซึ่งยืนเด่นอยู่หน้าเส้นแบ็กคอยดักลูก นายพัชราภรณ์เลียเข้าไปอย่างรวดเร็ว พิเศษเตะอากาศวีด ลูกบอลลอดหว่างขาเขา พลวิ่งติดตามลูกบอลเลี้ยงต่อไปอีก โกล้ประตูโกเข้าไปทุกที เสียงคนดูโห่ร้องทั้งสี่ด้านสนาม นักบินกับช่างอากาศร้องฮู๊ดจนเสียงแหบเสียงแห้ง.

พลเลี้ยงลูกโกล้เข้าไป จนกระทั่งเลยจุดเส้นโทษแล้วเขาก็ยิงด้วยเท้าขวาเต็มแรงเกิด ยิ่งเพื่อไม่ให้ประตูได้ถึงแม้ว่าลูกบอลจะตรงตัว.

ที่อิมปัฐฟเดียดเสาประตูทางซ้ายเข้าไป ตุงตาข่าย ซิวบ!

อัฒจันทร์ที่นักบินกับช่างอากาศอยู่แทบจะพัง เสียงนกหวีดเจ้าคุณปัจฉินกษ ผู้รักษาประตูฝ่าย ป.ต.อ. เดินเข้าไปหีบลูกบอลเตะไปกลางสนามอย่างหัวเสีย.

ทางด้านคนดู.

คณะพรของสามเกลอส่งเสียงจิวจิวกิวกิวลั่นไปหมด หลังเสื่อนอกของเจ้าคุณวิจิตรฯ เลอะเทอะผอยน้ำมากคุณหญิง ประสิทธิ์ฯ เป็นต่างดวง ประภา, ประไพ, นันทา และนวลละออส่งเสียงโห่ร้องลุกขึ้นกระโดดตัวลอย โดยไม่ต้องกระดากหรืออายใคร คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ตะโกนเสียงแจ้ว.

“ไฮโย! ลูกรักของแม่ เต๋ยเลย!”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หันมาทำตาเขียวกับน้องสาวของท่าน.

“แล้วกันซี ยายถ้ำขุนตาล ดันเอ็ดตะโรขึ้นมาได้ จนเขาเงียบกริบกันหมดสนามแล้ว”

คุณหญิงค้อนขวับ.

“ก็ดิฉันดีใจนี่นา” พุดจบท่านก็หันมาทางเข้าคุณประสิทธิ์ฯ “เสมอกันแล้วนะคะ” ประเดี๋ยวลูกดิฉันคงจะยิงประตูได้อีกหรือ อี อี” แล้วคุณหญิงก็ตีปีกพับ “ดีใจจังเลย เอา-พลเฮีย-เอาอีกหนึ่งประตูลูก”

คนดูที่นั่งอยู่ รอบ ๆ คณะพรรคสามเกลอพากันหัวเราะครืน เข้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบกระซิบบกระซาบห้ามภรรยาของท่าน.

“จู้จี้ ๆ ๆ อย่าเอ็ดไปหน้าคุณหญิง คนเขากำลังมองดูเธอ”

คุณหญิงตวาดเว็ด.

“ก็ช่างเขาปะไรคะ ดิฉันยอมมีเสรีภาพในการพูดใครจะมาเป็นเจ้าปาก เสียค่าดูตั้งห้าบาทแล้ว” พุดจบคุณหญิงก็ตะโกนเรียกนิกร ซึ่งยืนอยู่ในสนามห่างจากท่านพอเรียกกันได้ยิน “กร-กรเฮีย-มาเอาส้มไปกินซีหลาน เอาน้ำแข็งไปให้พ่อพลกับพ่อหงวนด้วย”

“ว่า---” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องลั่น “ไหว้ละหน้าคุณหญิง รักหน้าฉันบ้างซีโธ่”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม แมงามทั้งสี่ยกมือปิดปากหัวเราะคิดคักไปตามกัน. การแข่งขันฟุตบอลเริ่มต้น ต่อไปอีก ๑-๑ เสมอกันแล้ว ความจริงฝ่าย ป.ต.อ. ยังไม่ควรได้ประตู ถ้าหากว่ากิมหงวนไม่แสดงห้าแต้มโหม่งเข้าประตูตัวเอง.

ผู้เล่นฝ่ายทหารอากาศมีกำลังใจ เข้มแข็งคึกคักขึ้นทันที แต่ฝ่าย ป.ต.อ. เสียกำลังใจไปมาก การบุกอย่างพายุบุกแคมของพล ทำให้ประสิทธิ์เบอร์ ๗ ป.ต.อ. จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ.

เมื่อเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เป่านกหวีดเขี่ยกลาง ร.ท.กรี เบอร์ ๓ ฝ่ายเหลืองแดงก็ใช้สันรองเท้าเขี่ยลูกลงไปที่เซ็นเตอร์ฮีฟของเขา ประสิทธิ์ส์ต้อบลูกไว้เตะส่งไปให้ ร.ต.สุรินทร์ ปีกขวา เสือเก่าของอัสสัมชัญ ที่คนดูรู้จักดี.

ราวกับรถไฟด่วน สุรินทร์เลี้ยงลูกไต่เส้นวิ่งขึ้นไปยังดินแดนทหารอากาศ พ.จ.ท.อำพัน สก๊ตกันไม่อยู่ สุรินทร์หยอดลูกโด่งมาตกห่างจากหน้าประตูราว ๑๒ เมตร เป็นอย่างมาก โชคยังเป็นของทหารอากาศอยู่บ้าง จำได้ตั้งเตะลูกได้อย่างเหมาะเจาะลอยละลิวไปกลางสนาม พวกคนดูตบมือกราว.

ต่อจากนี้ นักรบทั้งสองฝ่ายก็ผลัดกันรุกผลัดกันรับ เป็นการแข่งขันที่ตื่นเต้นน่าชมอย่างที่สุด กิมหงวนเอ็ดท่าแปลก ๆ เป็นต้นว่า เตะลูกหลังอย่างตะกร้อ ก้มตัวลงใช้มือยันพื้น กระดกกันโหม่งฟุตบอลต่างศีรษะ ไต่กวอดลูกวิ่งล้มลูกคลุกคลาน ประชาชนคนดูหัวเราะกันอย่างครื้นเครง ทุกครั้งที่ ‘เปรตเวหา’ จับลูกได้.

๑๐ นาทีผ่านพ้นไปแล้ว.

ต่างฝ่ายยังทำประตูกันไม่ได้อีก แต่ทหารอากาศเป็นฝ่ายรุกมากกว่า ลูกบอลมักจะป่วนเปื้อนแถวหน้าประตู ป.ต.อ. แต่ ร.อ. พิเศษนัมเบอร์ ๑๐ ผู้มีฉายาว่า ‘กำแพงเมืองจีน’ ดักลูกไว้ได้เป็นส่วนมาก เขาเตะลูกอย่างแม่นยำ จนกระทั่งอาสาเสียชัคคร้ามไม่ใคร่กล้าเข้าปะทะ เบอร์ ๙ ผู้มีฉายาว่า ‘เมฆน้ำ’ เสียเกาควิสเตียนก็ไม่ใช่เล่น แนวหน้าของทหารอากาศออกสู้ศึกหนักใจ.

ครั้งหนึ่ง กิมหงวนจับลูกได้ที่ริมสนาม ค่อนมาทางแดน ป.ต.อ. อาเสียเลี้ยงแก๊งก้าง วิ่งกะโดก กะเดกพาลูกไปอย่างรวดเร็วเหมือนกัน ส.ต.กิมเบ้ เบอร์ ๘ ของ ป.ต.อ. วิ่งเข้ามาดักลูก กิมหงวนหลบแพสลับ กิมเบ้เตะอากาศวืด ๑ ที ป.ต.อ. กระบอกลูกนี้เลือดร้อนมาก เตะผิดก็ชัคโมโห เลยบวกกิมหงวนด้วยร้องเท้าดังพลั๊ก!

“ปรี๊ด ๆ ๆ ๆ” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เปานกหวีดลั่น ซีมื่อไปทางแดน ป.ต.อ. เป็นสัญญาณให้รู้ว่า ป.ต.อ. เล่นผิดกติกาจึงต้องถูกเตะกินเปล่า.

อาเสียไม่ฟังอีร่าค่าอิรมแล้ว ปรีเข้ามายกเท้าตีกิมเบ้เต็มแรง ส.ต.กิมเบ้ รักไทย เสียหลักล้มลงกั้นกระแทก แต่แล้วเขาก็พรวดพราดลุกขึ้นวิ่งเข้าเตะลูกบอลกิมหงวน.

ทั้งสองฝ่ายชกกันอย่างสุดขีด คนดูทั้งสี่ด้านลุกฮือขึ้น เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เปานกหวีดลั่น คู่ต่อสู้ก็ไม่ยอมหยุด ท่านวิ่งเข้าไปเพื่อจะห้าม แต่แล้วก็ถูกหมัดหลงของอาเสียเข้าที่กอกหู เซเซต ๆ เหมือนนกปีกหัก.

นักฟุตบอลฝ่าย ป.ต.อ. หลายคนวิ่งเข้ามาเพื่อจะห้ามปราม คณะพรรคสามเกลอซึ่งนั่งดูอยู่นอกสนาม เข้าใจว่าพวก ป.ต.อ. จะรวมกินโต๊ะกิมหงวน นวลละอออุดแขนนั้นทาลุกขึ้นทันที.

“ดิฉันยอมตาย พวกเรา เร้ว-เฮี้ยคนเดียว แยกแล้ว”

ความรักพวกรักคณะบังเกิดขึ้น นันทา, ประไพ, ประภา วิ่งตามนวลละออเข้าไปในสนาม คนดูฮาลั่นส่งเสียงร้องกรือกราว คุณหญิงประสิทธิ์ฯ แลเห็นพลกำลังแยกคู่วิวาท ก็เข้าใจว่าลูกชายของท่านถูกต่อย จึงจุดเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ให้ลุกขึ้น.

“ตายแล้วเจ้าคุณ เห็นไหม เจ้าพลถูกกะที่บตายแน่ เร้ว-ไปช่วยกัน” พุดจบก็เปิดกระเป๋าหยิบมีดพับเจียนหมากออกมาถือ แล้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในสนาม.

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณวิจิตรฯ เกรงว่าจะเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต ก็พากันวิ่งตามคุณหญิงประสิทธิ์ฯ เข้าไป คนดูตะโกนโหวก ๆ ลั่นไปหมด เจ้าหน้าที่ตำรวจ และทหารช่วยกันขัดขวางคนดู ซึ่งฮือกันเข้าไปในสนามเกิดชุลมุนวุ่นวายไปทั่ว.

กรรมการคนหนึ่งรีบวิ่งไปพุดกระจายเสียง.

“ท่านทั้งหลาย ท่านสุภาพชนทั้งหลาย โปรดเข้าไปนั่งดูฟุตบอลตามเดิม ไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรเกิดขึ้น นอกจากนักฟุตบอลชกปากกันคนละทีสองที เพื่อให้การแข่งขันครึกครื้นขึ้นอีกเท่านั้นเอง ท่านทั้งหลายโปรดออกไปจากสนามฟุตบอลจะได้ลงมือแข่งขันต่อไป”

อาเสียยืนหายใจถี่เร้ว ยกมือชี้หน้ากิมเบ้.

“เฮ้ย- เลิกแล้วไปชกกับอ้าวในวัดสระเกศดีกว่าวะ จะได้รู้ตัวชกกัน”

ส.ต.กิมเบ้ พยักหน้า.

“อ่า- ได้ซีพี่ชาย อ้าวนี้แหละเว้ยคนจริง”

เสียหวนกันพันกรอด ร.ต.ทองใบ รัชชชัย ครูผู้สอนวิชาการบินให้กิมหวนได้ลือคคอาเสียไว้
แน่นอน.

“แล้วกันซีคุณ โธ่-เราต่างก็เป็นทหารของชาติด้วยกัน มีหน้าที่ป้องกันประเทศชาติเช่นเดียวกัน
พลาดพลั้งนิดหน่อยก็ภัยให้กันซีครับ เราเป็นนักรบ เป็นนักกีฬา”

กิมหวนเอ็ดตะโรลั่น.

“ก็มันตะผมก่อนนี่นา ความจริงถ้าเป็นคนอื่นผมก็ภัยให้ แต่สำหรับอ้ายหมอนี้ผมไม่ยอมเพราะ
ชื่อมันเหมือนกับเตี้ยผม”

ทีมฟุตบอลทั้งสองฝ่าย ซึ่งยืนล้อมรอบคูวิวาทหัวเราะครืน ทองใบจู้ปากเบา ๆ.

“ไม่เอาน่าคุณกิมหวน ถ้าคุณนับถือผมคุณต้องเชื่อผม ไป - เข้าไปจับมือกับคุณกิมเบ้เดี๋ยวนี้ คน
ดูจะได้เห็นว่าคุณกับเขาต่างมีน้ำใจเป็นทหารจริง ๆ คือไม่อาฆาตพยาบาทกัน และที่ชกกันก็เพราะบรรดาล
โทษะ”

กิมหวนสั่นศีรษะ.

“ไม่ยอมครับ ตะกิ้นกำลังชกกันมันกะชิบด่าแม่ผมด้วย”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ เดินอาด ๆ เข้ามาพูดกับเสียหวน.

“ว่าไง ถ้าสมัครจะชกกันอีก ฉันจะได้ไล่ออกไปจากสนามทั้งคู่”

อาเสียกำลังฉิวจึงพูดโพล่งขึ้นมา.

“ถ้าได้ ผมแทงคุณอาด้วยมีดสปริงเลยผ่าซี”

นักฟุตบอลทั้งสองฝ่าย ช่วยกันพูดไกล่เกลี่ยชี้แจงให้เห็นคุณ และโทษของการแตกสามัคคี.

กิมหวนกับกิมเบ้ ต่างรู้สึกสำนึกตัว ทั้งสองมองดูหน้ากันแล้วยิ้มแหย ๆ ต่างตรงเข้าจับมือกัน
และกอดกัน.

คนดูตบมือกราว เจ้าคุณบัจฉนิกฯ ยิ้มออกมาได้ ท่านเป่านกหวีดเสียงสั้นติดกันหลายครั้ง เป็น
สัญญาณเริ่มแข่งขันต่อไป พวกนักฟุตบอลต่างไปประจำที่.

คณะพรรคสามเกลอ เข้ามารุมล้อมกิมหวน นवलละออปราดเข้าเกาะแขนสามมี.

“อะไรกันคะ เอี้ย?”

อาเสียสะดุ้งเฮือก.

“ไฉนหนา! เข้ามาทำไมกันนี่?”

แม่เสือดवादแว็ด.

“เข้ามาช่วยเฮี้ยนะซีคะ”

คราวนี้ก็มีหงวนยิ้มออกมาได้.

“ไม่มีอะไรหรอก เจ้าหมอนั้นมันตะเข้แล้ว เขี้ยก็ตะมันบ้าง”

นวนลละอมมองดูгимเบ้ แล้วค้อนปะหลับปะเหลือก คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ปราดเข้ามายึดเยียดมีดพับเจียนหมาก ให้гимหงวนแล้วพูดแผ่วเบา ๆ .

“ทีนี้ถ้ามันเขี้ยวอีก จวกมันด้วยมีดเลย พ่อหงวน คนอะไรไม่มีใจนักกีฬาเสียเลย”

อาเสี้ยอำปากหวอ คีนมีดพับให้คุณหญิงประสิทธิ์ฯ.

“เอาไปเถอะครับ ผมขึ้นจวกด้วยอ้ายนี่ละก้อผมแย่เขี้ยว ว่า-พากันออกไปจากสนามเถอะครับ ฐู-คนดูฮาปากันใหญ่แล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งเข้าไปหาคณะพรรคของท่านแล้วพูดกับทุก ๆ คน.

“ออกไป ๆ เจ้าคุณวิจิตรฯ นำพวกเราออกไปที่ซีครับ ตายโหง ยุ่งเหลือเกิน ไม่มีการแข่งขันฟุตบอล ที่ไหนอีกแล้วที่จะยุ่งอย่างนี้ ออกไปซีครับ ผมจะได้ให้เขาแข่งขันกันต่อไป”

คณะพรรคยิ้มแหย ๆ ไปตามกัน ทุกคนพากันเดินออกไปนอกสนาม คุณหญิงประสิทธิ์ฯ อยู่ทำยแถว ท่านหวนกลับวิ่งเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วพูดกระซิบกระซาบ.

“เจ้าคุณคะ ตัดสินโงง ๆ หน้อยซีคะ หลาน ๆ มันจะได้ชนะ”

เจ้าคุณแม่ทัพทำคอย่นหลับตาบี้.

“ไม่ได้หรอกคุณหญิง คนดูเขาต่ำผมแย่”

“ต่ำเป็นต่ำซีคะ เอาลูกเส้นโทษก็ได้คะ สักสองสามหนก็พอ” พูดจบคุณหญิงก็วิ่งเหยาะตามพรรคพวกของท่านออกไปจากสนาม.

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วเดินมาจับลูกทุ่มกลางเปิดการแข่งขันต่อไป.

พอเริ่มต้น ป.ต.อ. ก็บุกอย่างรวดเร็ว กรี, แห้ว สามเสือของทีมแดงเหลืองส่งลูกกันไปมาอย่างรวดเร็ว ผ่านแนวต้านทานของทหารอากาศเป็นชั้น ๆ ตั้งแต่เซ็นเตอร์ฮีฟ แบ็กหน้าและแบ็กหลัง ทรงเลี้ยงลูกหลบแบ็กหลังเข้าไปตามลำพัง คนดูให้ร้องเสียงซู้ต ๆ ลั่นสนาม.

สมบุญศักดิ์ ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด วิ่งออกมาจากประตู แต่ ส.อ.ทรง ว่องไวเหมือนปรอท เขาเขี่ยลูกหลบสมบุญศักดิ์ ยิงบีบเข้าไปในตาข่ายอย่างง่ายดาย เจ้าคุณปัจจนิกฯ เป่านกหวีดยาว.

กองเชียร์ฝ่าย ป.ต.อ. ให้ร้องกระโดดโลดเต้น ธงประจำทีมสีแดงเหลืองโบกสะบัดไปมา ที่กระดานป้าย เจ้าหน้าที่ได้ปลดเลข ๑ ทาง ป.ต.อ. ออก และใส่เลข ๒ แทน เป็นอันว่าฝ่าย ป.ต.อ. ชนะ ๒-๑ แล้วยอมมีหวังที่จะได้รับถ้วยเกียรติยศจากท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป.

ลูกบอลถูกนำมาตั้งกลางเซ็นเตอร์อีก เมื่อทั้งสองฝ่ายยืนประจำที่เรียบร้อยแล้ว เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็เป่านกหวีดบริด.

พลซึ่ยกไปให้กิมหงวนอย่างว่องไว อาเสี๋ยเลยไปให้ ร.ต.ทองใบ ครูของเขาซึ่งเป็นปีกซ้าย หม่อม
ธวัชชัยพาลูกโดยอ้าวไต้ไปตามเส้นขอบสนามหวุดๆ ออกตั้งหลายครั้ง แล้วเขาก็เตะลูกหยอดมาให้เบอร์ ๒-
๓-๔ คือสามเกลอของเรา.

อาเสี๋ยวิ่งเข้ามาสะกັดกั้ณลูก เจ้าคุณปัจฉนึ่กฯ เป่านกหวีด ปรี๊ด ๆๆ.

กิมหงวนหันมามองดูท่านอย่างเคื่อง ๆ.

“อะไรกันครับ?”

ท่านแม่ทัพเหนื่อຍ หอบ แทบจะพูดอะไรไม่ได้ เลื่อเซี๊ตชุ่มโชกด้วยเหงื่อ สีระชะเป็นมันแผล็บ เต็ม
ไปด้วยเหงื่อเช่นเดียวกัน.

“แฮนด์-แฮนด์บอล”

อาเสี๋ยจึ่ยกปาก.

“แฮนด์บอลใครครับ?”

คราวนี้เจ้าคุณปัจฉนึ่กฯ ชักฉิว.

“แฮนด์บอลแกนั้นแหละ ยังจะเถียงอีก”

กิมหงวนเสี๋ยดังขึ้นกว่าเก่า.

“คุณอาดัดสินยังงั้กันครับนี้ หรือว่าเล่นทางฝ่าย ป.ต.อ. ไว้ ให้ผมตายโง่ตายท่าชี้ครับ มือหรือ
แขนของผมยังไม่ได้ถูกลูกบอลเลย ลูกมันกะดอนขึ้นมา ผมก็เอาท้อรับไว้ ถูกแต่ส่วนท้อกับสะดือเท่านั้น
โธ-ยังงั้ก็อแย่นะชี้ครับ”

ท่านผู้ตัดสินตวาดเว็ด.

“แกไม่ต้องเถียง ฉันเป็นผู้ตัดสิน ถึงแม้แกเอาตีนเตะ ฉันจะแกล้งเปาแฮนด์บอลก็ได้ เข้าฝ่าย ป.
ต.อ. มาเตะลูก”

กิมหงวนตีตมือแปะ.

“เลิก-เลิกไว้ย ป่วยการเล่น” พูดจบอาเสี๋ยก็เดินออกไปจากสนาม.

คนดูโห่ร้องกันเซ็งแซ่ พลวิ่งเข้ามาอุดเสี๋ยหงวนไว้.

“เฮ้ย- นี่มึงจะบ้าหรือวะ อ้ายเสี๋ย? วันนี้เราเล่นเพื่อชาตินา”

อาเสี๋ยสั่นสีระชะ.

“เพื่อชาติก็เพื่อชาติชี้วะ ไม่ยุติธรรมใครจะเล่น”

เจ้าคุณเดินขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้ามาหา กระชิบถามกิมหงวนเสี๋ยหนัก ๆ.

“แล้วมึงจะให้กูทำยังงั้วะ?” กูเป่านกหวีดไปแล้วนี่หว่า มันต้องให้เกียรติยศข้าบ้างชี้”

กิมหงวนค้อนประหลับประหลือ่อก.

“ไม่รู้ ฉันไม่ได้แฮนด์บอลนี้ครับ ถ้าจะให้ผมเล่นอีก คุณอาจับลูกทุ่กกลางก็แล้วกัน”

พลพูดเสริมขึ้น.

“ดีเหมือนกันครับ ตะกี้นี้อ้ายหงวนมันไม่ได้แฮนด์บอลจริง ๆ ครับ ผมมองอยู่ครับ”

ท่านผู้ตัดสินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยกมือลูบศีรษะ.

“เฮ้อ- ยุ่งชิบหายเลย เอา-ทู่มกลางก็ทู่ม” แล้วท่านก็เป่านกหวีดติด ๆ กัน ๓-๔ ครั้ง เดินไปหยิบ ลูกฟุตบอล.

ฝ่าย ป.ต.อ. มองดูหน้าท่านอย่างแปลกใจ พอเจ้าคุณยกฟุตบอลขึ้นเหนือศีรษะ ส.ต.กิมเบ้ ฝ่าย ป. ต.อ. ก็เอ็ดตะโรขึ้น.

“เดี๋ยวนะ อะไรกันครับ ใต้เท้า?”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยิ้มแห้งๆ.

“อ้อ - ทู่มกลางจ๊ะ”

ส.ต.กิมเบ้ สะดุ้งโหยง.

“ทู่มกลาง? ยังไงกันครับ ใต้เท้าตัดสินแฮนด์บอลแล้วจะมาทู่มกลาง”

ร.อ.กรีพุดเสริมขึ้น.

“ตัดสินยังงี้ใช้ไม่ได้หรอกครับ ประธานโทษ, กระผมเห็นว่าไม่ยุติธรรมเลย ลูกแฮนด์บอลแท้ๆ ทำไม่ถึงเปลี่ยนคำตัดสินเป็นทู่มกลาง”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยืนทำตาปริบๆ ก่อนที่ท่านจะพูดอะไรต่อไป ร.ต.แห้ว เสียงตุง นัมเบอร์ ๒ ฝ่าย ป.ต.อ. ก็ชิงพูดขึ้น.

“ใต้เท้าโปรดตรองดูสิครับ ผู้ตัดสินฟุตบอลนะ จะต้องเด็ดขาดเหมือนท่านฮิตเลอร์ หรือ มุสโสลินี เมื่อตัดสินยังงี้ก็ต้องเป็นอย่างงั้น จะผิดหรือจะถูกก็แล้วแต่”

ท่านแม่ทัพถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปวดร้าวในสมองราวกับศีรษะจะระเบิด ขณะที่คนดูกำลังตะโกน ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ที่ฟุตบอลหยุดชะงักการแข่งขัน เจ้าคุณปัจฉิมฯ หันมาทางกิมหงวน.

“พวกนี้เขาไม่ยอมนี้หว่า ตะแฮนด์บอลก็แล้วกัน”

เสี่ยหงวนเอ็ดตะโรลั่น.

“ผมไม่ยอมครับ ถ้าแฮนด์บอล ฝ่ายผมจะต้องเสียประตูอีก เพราะระยะนี้อยู่นอกเส้นแป๊กนิด หน่อยเท่านั้น”

ส.อ.ทรง พุดกับกิมหงวน.

“ผมไม่ยอม ผมถือคำตัดสินตอนแรก”

นิกรพุดโพล่งขึ้น.

“ไม่ยอมอ้อก็ไม่ยอมไวย”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน โมโหผู้เล่นทั้งสองฝ่ายจนตัวสั่น ท่านขว้างนกหวีดลงกับพื้น สนาม แล้วพุดอย่างหัวเสีย.

“ฉันทเล็ก, เชิญพวกนายเล่นกันไปเอง” พุดจบท่านก็เดินผลุนผลันออกไปจากสนาม.

พวกนักฟุตบอลทั้งสองทีมยืนตะลึง คนดูทั้งสี่ด้านฮาปาทันไร้องันลั่น ฟุตบอลวันนี้สนุกที่สุดและ
โกลาหลอลหม่านที่สุด.

“ไว้ย! หัวล้านใจน้อยไว้ย! ฮา - พี่ขุนอย่าทำใจน้อยซีน่า วู๊ปี้! สนุกจริงไว้ย! เจ้าคุณหัวลูกมะอีก
ครับ ถ้ารักชาติโปรดตัดสินต่อไป เพราะฟุตบอลวันนี้เก็บเงินช่วยชาติ เจ้าคุณครับ! อย่าให้เข้าตำราหัวล้าน
ใจน้อยหน้อยเลยครับ ถ้าไม่รักชาติเชิญออกไป”

เสียงตะโกนเหล่านี้ ทำให้ท่านแม่ทัพมีความยังคิดเกิดขึ้น ท่านนึกว่าท่านควรจะตัดสินต่อไปจน
กว่าจะหมดเวลา เพราะถ้าหากว่าท่านไม่ยอมตัดสิน การแข่งขันก็จะต้องเลิกล้มกลางคันเป็นแน่ ฉะนั้น
เพื่อเห็นแก่ส่วนรวม เจ้าคุณจึงยอมเป็นผู้ตัดสินอีก ท่านเดินย้อนกลับเข้ามาด้วยใบหน้าบูดบึ้ง.

คู่แข่งทั้งสองฝ่าย เมื่อเห็นเจ้าคุณปัจฉิมฯ จะสไตรค์ไม่ยอมตัดสิน ก็เลยเกรงกลัวไม่กล้าต่อล้อ
ต่อเถียง ร.ท.กรี ก้มลงหยิบนกหวีดเดินเข้าไปส่งให้ท่านอย่างนอบน้อม.

“กรุดมาตัดสินต่อไปเถิดครับ จะยังงี้ก็สุดแล้วแต่ได้เท่า”

เจ้าคุณยิ้มออกมาได้.

“เออ-ยังงี้ซีน่า ไหนๆ ก็ยินยอมพร้อมใจให้อัวเป็นผู้ตัดสิน ก็ต้องให้เกียรติยศอัวบ้างซี ง่า - เป็น
อันว่าเป็นลูกท่อมกลางนะ หรือใครไม่ตกลงว่ามา?”

ฝ่าย ป.ต.อ. เจียบกริบ แสดงว่าไม่คิดค้านอะไรอีก ท่านแม่ทัพเดินไปหยิบลูกบอล แล้วเรียกกอง
หน้าทั้งสองฝ่ายมาคอยแย่งลูก.

เจ้าคุณเป่านกหวีดปรืด ทุ่มลูกลงบนสนาม แต่ลำเอียงเล็กน้อย คือทุ่มลูกให้ใกล้ตัวพล นายพัช
ราภรณ์เตะตุ้มไปทางแดนซ้ายคิก เบอร์ ๗ ป.ต.อ. จับลูกได้ เขาเลี้ยงลูกอย่างว่องไวพาไปแดนทหารอากาศ.

คนดูที่เฝ้าช่วยฝ่าย ป.ต.อ. ร้องตะโกนลั่น.

“ซู้ด - ซู้ด - ซู้ด -”

จ่าอากาศเอกได้วิ่งปราดเข้าตัดลูก และเตะด้วยหัวรองเท้าลอยละลิวกลับมา นิกอร์เข้ารับลูกไว้ได้
อาเสียดบมือร้องบอกเพื่อนเกลอพลางวิ่งตามไป.

“ไว้ย! ส่งมาทางนี้ไว้ย อ้ายกร”

กะดิ่งทองเขี่ยแพลไปให้พลนักรบรูปหล่อพาลูกเข้าไปอย่างน่าชม แต่ ร.ท.สมาน นัมเบอร์ ๗ เตะ
ลูกกลับมาได้.

คราวนี้ ป.ต.อ. เป็นฝ่ายรุกบ้าง ลูกบอลวนเวียนอยู่ทางหน้าเส้นแบ็กทหารอากาศ จ.อ.โต้ง กับจ.ต.
เหี้ยม พยายามป้องกันรักษาด่านเป็นสามารท ร.ต.แห้ว นำลูกบอลฝ่าแนวซีกพริตเข้า แล้วซู้ดบี้ม ลูกบอล
โด่งข้ามชื่อประตูไม่ถึงคืบ คนดูใจหายใจคว่าไปตามๆ กัน พวกทหารอากาศถอนหายใจโล่งอก.

สมบุรณ์ศักดิ์ นำลูกมาวางให้แบ็กเตะ เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยกนาฬิกาขึ้นดูเวลา แล้วเป่านกหวีด จ.
ต.เหี้ยม แบ็กหลังทหารอากาศเตะลูกบอลไปยังเซ็นเตอร์ พอดีหมดเวลาครึ่งแรก.

ท่านเจ้าคุณเปานกหวีดยาว คณะพรรคฝ่าย ป.ต.อ. ไชโยให้ร้องเสียงลั่นไปหมด ป.ต.อ. ขณะ ๒ - ๑ แล้ว ครึ่งหลังอาจจะได้อีก นักฟุตบอลทั้งสองทีม เดินกอดคอกันออกจากสนามเป็นคู่ๆ.

พล, นิกร, กิมหงวน แทนที่จะไปกินน้ำส้มและน้ำมะนาวที่ศาลากรรมการ กลับพากันเดินตรงเข้ามาทางคณะพรรคของเขา สามเกลอกำลังเป็นเป้าสายตาคนดู ผู้หญิงสาวๆ และไม่สาวหลายคน เล่นหูเล่นตา กับ ‘เสื้ออากาศ’ บางคนแก้มองตะโกนเรียกชื่อเขาต่างๆ.

“นายเสื้ออากาศตรีพล ไหน-หันหน้ามาทางนี้หน่อยซิ แหม-ยังกะไทโรนเพาเวอร์ สวิสตี - ท่านนักบินผู้กล้าหาญ ฮา - คุณสงวนทำไมถึงสูงนัก ยังกะเปรตวัดสุทัศน์ ฮะ - ฮะนี่นะเรอะผู้ปราบอ้ายทางเขี้ยวคุณนิกร! คุณนายเสื้ออากาศตรีนิกร คู้ย ถ้าจะขี้อายเดินก้มหน้า”

สุภาพสตรีที่นั่งเก้าอี้ ๓ บาทและ ๕ บาท ช่วยกันกะเข้า แนนอนละทุกคนจะต้องชอบ ‘เสื้ออากาศ’ ทั้งสามผู้สร้างประวัติการรบช่องทางอากาศไว้มากมาย.

พล, นิกร, กิมหงวน ยิ้มรับพรรคพวกของเขา แล้วนั่งลงบนสนามข้างหน้าเจ้าคุณวิจิตรฯ.

“โง - อ้ายหลานชาย” เจ้าคุณวิจิตรฯ สัพยอกอาเสี๋ย “ทำไมถึงเกิดจะปากกันขึ้นล่ะ?”

กิมหงวนกิมหงวนหายใจหอบแฮ่กๆ เพราะความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องวิ่งมาตลอด ๓๕ นาที.

“เขาจะผมก่อนนี้ครับ ผมก็เลยบวกเข้าให้บ้าง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น.

“แกสามคนเล่นฟุตบอลได้ดีมากทีเดียว ครึ่งหลังมีโอกาสแก้ได้ใหม่ล่ะพล หา-อย่าให้ ป.ต.อ. เอาถ้วยไปกินนา”

พลหัวเราะ.

“ผมมั่นใจอย่างไรขอปลกครับ คุณพ่อ วันนี้อย่างไรเสียทหารอากาศก็ต้องชนะ” แล้วเขาก็มองดูคุณแม่ของเขา กับแม่งามทั้งสี่ ซึ่งกำลังกุกูกูช่วยกันจัดน้ำส้ม น้ำแข็ง ให้สามเกลออย่างรีบร้อน.

เจ้าคุณวิจิตรฯ ว่า “ครึ่งหลังต้องพยายามให้มากนะโว้ย”

อาเสี๋ยพุดหน้าตาเฉย.

“ถ้ารู้ว่าแพ้แน่แก้ไม่ไหว ผมเฮี้ยวจิบหายเลย”

เจ้าคุณวิจิตรฯ สะดุ้งโหยง.

“หา? ใช้ได้หรือวะ แล้วกัน วิสัยของนักกีฬาถึงแพ้หรือชนะก็ต้องมีใจเป็นนักกีฬาเสมอ”

เสี๋ยหงวนยิ้มแหยๆ.

“ก็นักกีฬานะซีครับ เชิงเล่นทางกีฬาฟุตบอลสู้ไม่ได้ ก็ต้องใช้เชิงเล่นทางมวยประกอบ”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หัวเราะหึๆ.

“พุดเล่นแล้วก็อย่าเอาจริงล่ะ แกสามคนเล่นอย่างวิสัยนักกีฬาเขาก็ชมเชยกันว่า แกสามคนเป็นทั้งยอดนักรบและยอดนักกีฬา” พุดจบท่านก็หันมาทางคุณหญิง “เสร็จหรือยัง แม่คุณชักช้าเหลือเกิน ขอ น้ำส้มให้สามแก้วก่อนเถอะ”

คุณหญิงยิ้มแป้น.

“เสร็จแล้วค่ะ เร็ว- แม่นั่นส่งมาให้อา ประเดี๋ยวก็หมดเวลาพักหรอก”

นั่นท่าส่งน้ำผลไม้ ๓ แก้วให้คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ท่านลุกขึ้นชะเง้อส่งให้นักฟุตบอลทั้งสามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม.

“ดื่มเสียให้หมดลูก แก้วคอกแห้ง” ท่านพูดกับพล และมองคุณนิกรกับกิมหงวน “เอาน้ำมะนาวบ้างไหมพ่อหงวน?”

อาเสี่ยสั้นศีรษะ.

“ไม่ละครับ อยากได้ข้าวผัดสักจาน แล้วก็โอเลี้ยงสักแก้ว หิวเหลือเกินครับ”

คุณหญิงหัวเราะคิก.

“รอให้เลิกเสียก่อนซีพ่อกุณ อาตั้งใจไว้แล้ว ถ้าทหารอากาศชนะ อาจพาพวกแกสามคนไปเลี้ยงที่ห้อยเทียนเหลา”

นิกรพูดเสริมขึ้น.

“ถ้าแพ้ก็ขอเพียงซีจั้นเหลา หรือเยาวายีนเท่านั้นแหละครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า “แพ้ก็กลับไปกินข้าวบ้านซียะ”

สามเกลออ้อมยิ้มไปตามกัน ต่างดื่มน้ำส้มจนหมดแก้ว พวกคนดูที่นั่งดูอยู่ใกล้ๆ นึกขบขันคณะพรรคของพล, นิกร, กิมหงวน ซึ่งวุ่นวายเจี๊วจ้าวที่สุด พล, นิกร, กิมหงวน นั่งคุยกับเมียๆ ของตนจนกระทั่งเสียงนกหวีดเป่าติดๆ กัน ๓ - ๔ ครั้ง.

การแข่งขันครึ่งเวลาหลังจะได้เริ่มต้น ณ บัดนี้ นักฟุตบอลทั้งสองทีมวิ่งไปประจำที่ของตน คราวนี้ทหารอากาศมาอยู่ทางด้านใต้บ้าง และฝ่าย ป.ต.อ. ไปอยู่ทางด้านเหนือ สับเปลี่ยนยุทธภูมิซึ่งกันและกัน.

พล, นิกร, กิมหงวน กะปรีะกะเปร่าหายเหนื่อยแล้ว ยืนชิดกันที่เส้นเตอร์ทั้งสามคน ลูกบอลวางอยู่หน้าเท้านายพัชราภรณ์.

เจ้าคุณปัจจนิกฯ จ้องมองดูเข้มนาที่ที่นาฬิกาข้อมือของท่าน.

“ฮึ้อ” อาเสี่ยร้องลั่น “เป่าเสียทีซีครับ”

เจ้าคุณจื๋ยปากเงยหน้ามองดูกิมหงวน.

“เดี่ยวซีอ้ายเปรต”

กองหน้า ป.ต.อ. หัวเราะชอบใจไปตามกัน เมื่อเข้มนาฬิกาตรงกำหนด ท่านผู้ตัดสินก็เป่านกหวีด.

“ปรี๊ด!”

พลเขี่ยส่งลูกไปให้กะดิงทองทันที นิกรหลบ ร.ต.แห้ว อย่างหวุดหวิด พาลูกรุกเข้าไปในดินแดน ป.ต.อ. พล, นิกร, กิมหงวน ได้ตกลงกันเป็นมั่นเหมาะว่า ครึ่งหลังจะต้องมานะพยายามอย่างที่สุด เพื่อทำประตูคืนและเอาชนะชนะให้ได้ ฉะนั้นนิกรจึงแสดงลูกไม้ในการเล่นอย่างเต็มฝีมือ เขาหลบเซ็นเตอร์ฮัฟ

ผ่านไปได้อีกชั้นหนึ่ง แต่เผชิญจับลูกพลาด ฮีฟซ้ายของ ป.ต.อ. จึงสะกิดกันไว้ได้ ตะส่งขึ้นไปให้กองหน้าของเขา

ป.ต.อ. รุกอีกแล้ว เป็นการรุกที่น่ากลัวมาก กรี๊ดกับทรงเลี้ยงลูกพลิกแพลง แสดงความซ้ำซ้อนในชั้นเชิงของเสือฟุตบอล กองหลังทหารอากาศต้องทำงานหนัก เหนื่อยทั้งกายและทั้งใจ คนดูตบมือให้นายเรืออากาศโทชาติ ซึ่งด้านทานการบุกอย่างพายุพายุแคมของ ป.ต.อ. ได้หลายครั้ง เขาบินเก่งและเล่นฟุตบอลก็เก่ง การเล่นสุภาพเรียบร้อยสมเป็นนักบิน มุ่งหน้าแต่ลูกบอลเท่านั้น.

สามเกลอต้องลงไปช่วยกองหลัง ครั้งหนึ่งเบอร์ ๕ คือสุรินทร์ เลี้ยงลูกหลบแบ็กหลังแล้วยิงประตูในระยะเผาขน แต่สมบุญศักดิ์ โทมือกวารับไว้ได้เตะไปกลางสนาม คนดูทั้งสี่ทศตบมือกราว.

กองหลังของ ป.ต.อ. ตลอดจนแนวหลัง ตะละคนแข็งแรงแบบบ๊อมซิกฟรีด (ไม่ใช่บ๊อมมาโยไนต์) พลไม่สามารถจะบุกเข้าไปยิงประตูได้ เขาพยายามหาจุดอ่อนแอแนวที่มันของ ป.ต.อ. แล้วพลก็เห็นว่าโอกาสที่จะนำลูกขึ้นไปยิงประตูได้ ต้องเข้าตีทางฮีฟขวา คือ ส.ต.กิมเบ้ ซึ่งอ่อนกว่าเพื่อน.

พลคิดตก จ.อ.โต้ง ก็เตะลูกลอยมาทางเขา พลปราดเข้าไปรับลูกไว้ได้ ตะตุ้มส่งไปให้ปีกซ้ายคือ ร.ต.ทองใบ รัชชัย.

อาจารย์ของสามเกลอพาลูกขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ส.ต.กิมเบ้ ไต่กวัดไม่ทัน จึงอ้อมไปตักที่หน้าประตู พล, นิกร, กิมหงวน วิ่งตามเตะลูกเป็นแถวหน้ากะดาน เสียงคนดูฝ่ายทหารอากาศร้องฮึดลั่นสนาม ร.อ.พิเศษ นัมเบอร์ ๑๐ ป.ต.อ. หรือนายกำแพงเมืองจีน วิ่งเข้าตัดลูกจากทองใบ แต่เข้าเกินไปเสียแล้ว ทองใบรีบเตะย้อนไปทางหน้าประตูโก ล้ำเส้นแบ็กเข้าไปเล็กน้อย อันเป็นระยะที่ทำให้คนดูฝ่าย ป.ต.อ. ใจเต้นทึกทักหายใจไม่ทั่วท้อง.

กิมหงวนรับลูกไว้ได้ทันที เชียนิดหนึ่งส่งมาให้พลยิงประตู นายพัชรภรณ์หลบเบอร์ ๙ ป.ต.อ. อย่างหวุดหวิด หยุดลูกตั้งบ๊อมยิงด้วยหัวรองเท้าเต็มแรง.

พลทหารละออ ผู้รักษาประตูล้มลงนอนราบ บัดลูกบอลซึ่งพุ่งตรงเข้ามาจะเข้าไปในตาข่าย ลูกบอลถูกมือเขาหมุนเป็นสกรูออกข้างเสาโกทันที.

เจ้าคุณปัจฉนิกข เปานกหวีดปรืด ซี่มือไปที่มุมสนามทางด้านซ้ายเป็นสัญญาณให้รู้ว่า ฝ่าย ป.ต.อ. ต้องถูกเตะมุม.

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่ง ซึ่งยืนอยู่หลังประตูช่วยจับลูกบอลเตะไปให้ จ.อ.ขึ้น ปีกขวาของทหารอากาศ ลูกบอลและรองเท้าขวาลอยไปตามกัน ทำให้คนดูฮาครีน.

ท่านเจ้าคุณปัจฉนิกข ยืนโค้งโค้งตูดโค้ง เกาะเสาประตูมองดูลูกออก พล, นิกร, กิมหงวน ยืนอยู่หน้าประตู และถูกฝ่าย ป.ต.อ. คุมตัวทั้งสามคน.

ทหารอากาศที่อยู่บนอัฒจันทร์ให้ร้องลั่น ท่านเจ้าคุณเปานกหวีดปรืด จ.อ.ขึ้น ตะคอนเนอร์ทันที ลูกบอลลอยละลิวค้อยๆ ไค้งลงหน้าประตูอย่างดงาม และตกลงตรงกิมหงวน.

อาเสียตั้งใจจะใหม่ แต่กลัวจะข้ามเสาประตู ดังนั้นเขาจึงก้มตัวลงเอามือทั้งสองยันพื้นไว้ ตีลังกาหกกลับแพล็บ ลูกบอลกระทบตุตกีมหงวนเข้าไปกลิ้งอยู่ในตาข่ายทันที.

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว.

เสียงคนดูให้ร้องตบมือกะทิบทำดังสนั่นหวั่นไหว ระคนกับเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง เสียหงวนแสดงวิธีชู้ตฟุตบอลแบบใหม่ที่สุด และแปลกที่สุดไม่ซ้ำกับใครเลย แต่ที่จริงมันบังเอิญแท้ๆ.

นิกรปรี่เข้ากอดเพื่อนของเขา แล้วจูบอาเสียเสียหลายฟอด.

“ได้เลย อ้ายหงวน เสมอกันแล้วโว้ย”

อาเสียยิ้มแถมแทบแตก นึกแปลกใจตัวเองอย่างที่สุด ไม่น่าจะสามารถถึงเพียงนี้ เขาจูมือนิกรพาเดินไปกลางสนาม.

“เจ้าพลชู้ตได้หนึ่งประตู กันหนึ่งประตู ทีนี้ถึงตาแกบ้างละ ถ้าแกทำประตูไม่ได้เลยก็ตายเสียดีกว่า”

กะดิ่งทองยกคิ้วแพล็บ.

“เฮอน่า - ยังมีเวลาอีกถมไป ประเดี๋ยวกันจะแสดงให้แกดู”

อาเสียหัวเราะ เขากับนิกรเข้าไปยืนขนานข้างพล ประจำหน้าที่ ทหารอากาศตีเสมอขึ้นมาได้แล้ว ฝ่าย ป.ต.อ. เริ่มหนักใจ เบอร์ ๑๐ ป.ต.อ. ขึ้นมาเป็นเซ็นเตอร์ฮัฟ ส่วนเบอร์ ๗ ลงไปทำหน้าที่แทนเขา.

การแข่งขันฟุตบอลที่มีฝีมือคู่ และได้ประตูกันอย่างรวดเร็วเช่นนี้ นักดูฟุตบอลย่อมได้รับความตื่นเต้นสนุกสนาน ผู้พนันฝ่าย ป.ต.อ. ชักใจไม่ดี เพราะกองหน้านักบินแก้ได้เร็วมาก และมีลูกไม้ในการเล่นทำพิสดารกว่า.

เชี่ยกลางอีกครั้งหนึ่ง.

ขาดเสียงนกหวีดของเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ร.ท.กรี ก็ส่งลูกไปให้ ร.ต.แห้ว เลือ่อัสสัมชัญมานะกัดพันพาลูกขึ้น เตะส่งให้พลทหารพึดปักซ้าย ป.ต.อ. พัดเลี้ยงลูกเหมือนกับลมพัด พันจาอากาศเอก ม.ล.บรรจง ไล่กวอดตืดๆ ไป ร.ท.ชาติ วิ่งไปคอยดักทางหน้าประตู กองหลังทหารอากาศถูกลูกแบบสายฟ้าแลบก็เสียขบวนรบ.

กรี รับลูกไปนอกเส้นแบ็กเล็กน้อย เขาเลี้ยงหลบ จ.ต.เหี้ยม เข้าไปได้ แล้วชู้ตในระยะเผาขนเต็มที.

ปัง!

ลูกบอลกระทบประตูจนลั่นสะเทือน แล้วกระดอนออกมา คราวนี้มีการชูดมุนกันที่หน้าประตู พ.จ.ท.อำพัน พยายามจะเตะลูกไปให้พ้นแดนของตน แต่เผอิญมือไปถูกลูกบอลเข้า ผู้ตัดสินเป่านกหวีดบรีดทันที.

“เส้นโทษ!”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ซ้อมมือไปที่เส้นโทษ และไล่ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายให้ออกไปนอกเส้นแบ็กให้หมด คงเหลือแต่ประตูคนเดียว.

กิมหงวนหน้าอเหมือนม้าหมากรุก เดินเข้ามาทำวสะเอว กล่าวถามเจ้าคุณปัจฉินี้กษ.

“อะไรกันครับ คุณอา”

เจ้าคุณอมยิ้ม.

“เส้นโทษนะซี ตาอำพันเอามือถูถูเมื่อตะกี้ี้ แกไม่เห็นรึ?”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้ว่น.

“ไม่ยอมครับ หัวเด็ดตีนขาดผมก็ไม่ยอม” พุดจบกิมหงวนก็ขี้ยถูบอบลที่วางอยู่บนจุดเส้นโทษกั้ง
ไปทางอื่น “มีอย่างหรือครับ ลูกบอลมันกระดอนขึ้นไปโดนมือคุณอำพันต่างหาก”

“อูวะ!” เจ้าคุณเอ็ดตะโรลัน “ยังงั้นเขาจะมีกติการะบุไว้ทำไมกัน”

กิมหงวนคั้นหัวเราะ.

“ไม่ทราบ แต่ถ้าจะเอาเส้นโทษผมไม่ยอมแน่ พุดบอลเสมอกันแล้ว ขึ้นเตะเส้นโทษพวกผมก็แพ้
เท่านั้น”

คนดูให้ร้องกันเกรียวกราว หลายต่อหลายคนออกปากว่า การแข่งขันฟุตบอลวันนี้ ถึงแม้จะสนุก
สนานมีรสชาติเผ็ดร้อน แต่ก็ยุ่งเหยิงที่สุด.

เจ้าคุณแม่ทัพมองดูกิมหงวนอย่างเคื่องๆ.

“แกขัดคำสั่งฉันหรือนี่?”

“ขัดซีครับ ไม่ยุติธรรมนี่นา”

เจ้าคุณมองดูผู้เล่นฝ่าย ป.ต.อ. แล้วพุดเด็ดขาด.

“ไปเอาลูกมาเตะเส้นโทษ”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที.

“เข้า-ใครกล้าดีลองหน่อยเถอะวะ ถ้าอ้ายหงวนไม่เตะให้หงายท้องละก็อให้ดำแม่”

เจ้าคุณโกรธจนตัวสั่น ยกมือชี้หน้ากิมหงวน.

“ไป! แยกออกไปจากสนามเดี๋ยวนี ฉันไล่แกในฐานที่ฉันเป็นผู้ตัดสิน”

“โอ-เสี่ยใจครับ เมื่อผมเล่นผมก็ต้องเล่นจนเลิก”

ร.ต.ทองใบ เดินเข้ามาจับแขนลูกศิษย์ของเขาบีบเต็มแรง แล้วพุดอย่างเคื่องๆ.

“คุณกิมหงวน คุณเป็นทหาร คุณต้องมีวินัย ท่านเจ้าคุณปัจฉินี้กษ นอกจากจะเป็นผู้ตัดสินมี
อำนาจเด็ดขาดในการแข่งขันแล้ว ยังเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูงของเราด้วย คุณต้องเคารพต่อคำตัดสินของ
ท่าน คุณคิดดูซีครับ คนอื่นมีใครบ้างไหมที่เขาจะโต้แย้งท่าน?”

อาเสี่ยค้อนควับ.

“ก็คนอื่นเขาไม่บ้าเหมือนอย่างผมนี่นา”

ร.ต.ทองใบ หัวเราะออกมาได้ ชูดกะซากตัวกิมหงวนออกนอกเส้นแบ็ก อาเสี่ยเกรงใจทองใบ จึง
ยอมจำนน.

ส.อ.ทรวง เบอร์ ๔ ป.ต.อ. เป็นผู้สูดประตู เขายืนห่างจากลูกบอลราว ๓ ก้าว สมบูรณ์ศักดิ์ประตู ทหารอากาศเตรียมพร้อมที่จะรับลูก ทั้งๆ ที่รู้ว่าลูกเส้นโทษนี้ ไม่มีหวังที่จะรับได้เลย.

คนคู่มือฝ่ายทหาร ป.ต.อ. โห้ร้องลั่น เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เป่านกหวีดปรี๊ด ส.อ.ทรวง วิ่งเข้ามาเตะกอลูก เต็มแรง ฟุตบอลลูกผ่านไปหมอบนั่งอยู่ในตาข่าย พร้อมกับผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว.

คณะพรรค ป.ต.อ. กะโดดโลดเต้นตบมือกระพือทำดีใจในชัยชนะ ธงสีเหลืองแดงถูกสะบัดเหนือ คีระชะ พวกคนคู่มือให้เกียรติยศ กะदानบ้ายบอกการแข่งขันได้ชื่อ ป.ต.อ. เปลี่ยนเป็นเลข ๓ แล้ว ส่วนได้ชื่อทหารอากาศคงเป็นเลข ๒ ตามเดิม.

ฝ่ายทหารอากาศเป็นรองอีกแล้ว พล, นิกร, กิมหงวน เดินคอดกไปกลางสนาม อาเสียบ่นพึมพำ ยกมือเกาศีระชะแกรกๆ พอเข้ายืนประจำที่ ก่อนที่พลจะเชี่ยกลาง กิมหงวนก็ร้องขึ้นดังๆ.

“เฮ้อ- ถ้ามันแพ้แน่ไว้ย - แย่ละไว้ย”

กองหน้า ป.ต.อ. หัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยืนอมยิ้ม เนื้อตัวของท่านเต็มไปด้วย เหงื่อไหลชุ่มโชก.

ท่านเจ้าคุณเป่านกหวีดเริ่มการแข่งขันอีก.

“ปรี๊ด”

พลเชี่ยลูกบอลให้กิมหงวนทันที อาเสียบต้อบลูกไว้ แต่แล้วก็ยืนเฉย โครงคีระชะซ้ำๆ.

“ไม่เอาละไว้ย เหนื่อยจะตายโหง เอ้า - คุณอยากได้ประตูอีกก็เชิญเลี้ยงไปซีครับ เชิญตามสบาย”

ร.ต.แห้ว หัวเราะหึๆ วิ่งเข้ามาพาลูกเลี้ยงไปทางดินแดนทหารอากาศ พลปรี๊ดเข้ามายกเท้าเตะกิม หงวนดังพลั๊ก.

“อ้ายเสี่ย แกจะบ้าหรือนี่ โห้ - ทำไม่ถึงทำยั้งี้ เมื่อเล่นแล้วก็ต้องเล่นให้ตลอดซี”

คนคู่มือโห้ร้องเรียวกราว กิมหงวนค่อยๆ ทรวดตัวลงนั่งเหยียดเท้าทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ล้วงกระเป๋า หยิบบุหรี่ไม้ขีดไฟออกมาจุดสูบ นายพัชรภรณ์ภณอนหายใจหนักหน่วง เเงยหน้ามองดูกองหน้า ป.ต.อ. ซึ่ง กำลังพาลูกเข้าไปจะสูดประตู แล้วพลก็ปล่อยอาเสี่ยไว้ตามลำพัง วิ่งไปช่วยกองหลัง.

ร.ต.สุรินทร์ จับลูกได้ในระยะห่างจากประตูเพียง ๖ เมตร เขายังด้วยเท้าขวาเต็มแรง.

“ปึง! ซิวบ!”

ลูกบอลนอนนิ่งอยู่ก้นตาข่าย สุดความสามารถที่สมบูรณ์ศักดิ์ จะป้องกันไว้ได้ คณะพรรค ป.ต.อ. ไชโยโห้ร้องกะโดดโลดเต้นไปตามกัน ส่วนพวกนักบินและช่างอากาศเจียบกริบ.

ป.ต.อ. ชนะ ๔ - ๒ เหลือเวลาอีก ๑๕ นาที เท่านั้น ฝ่ายทหารอากาศยอมหวังยากที่จะทำประตูที่ เสียไปกลับคืน.

พรรคพวกของสามเกลอนั่งกะสับกะส่ายไปตามกัน คุณหญิงประสิทธิ์ฯ น้ำตาคลอหน่วย เจ้าคุณ วิจิตรฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ดูดชิการ์ควันโขมง แม่งามทั้งสี่มองดูหน้ากันแล้วทำตาปริบๆ.

“ทหารอากาศคงแพ้นะ” นันทาพูดเสียงเครือ “โธ่ - ฝั้วๆ ของเราทำไมถึงชี้ไถ่ยังไม่รู้ ยิงเสียของ คุณนวนลด้วยแล้ว ใช้ไม่ได้เลย ดูซี เห็นไหมคะ เขาจะเริ่มตันเขี่ยกลางอีกแล้ว เสียหงวนยังนั่งสูบบุหรี่อยู่เลย”

นวนลละออเม้มริมฝีปากแน่น ความคิดอันแยบคายบังเกิดขึ้นในสมองของหล่อน แม้งามผลุดลุกขึ้นยืน วิ่งเหยาะๆ เข้าไปในสนาม คนดูทั้งสนามจ้องมองดูหล่อนเป็นตาเดียว.

นวนลละออเฝือกอด ร.ต.สุรินทร์ ปีกขวา ป.ต.อ. ผู้ทำประตูได้ แล้วหล่อนจูบเขาหนึ่งฟอด คลายมือที่กอดคอเขาออก แล้วพูดยิ้มๆ.

“ดิฉันยินดีเหลือเกินคะ ที่คุณทำประตูได้ ขอให้ ป.ต.อ. จงเป็นฝ่ายชนะนะคะ”

ปีกขวา ป.ต.อ. ทำหน้าคร่งยิ้มครึ่งแหย เขาเกือบจะคิดว่าเขาฝันไป คนดูโห่ร้องดังขึ้นกว่าเก่า แม่เสือนวนลละออเดินยิ้มแบ้นวางท่าอย่างสง่าผ่าเผย กลับมานั่งตามเดิม มิโยที่ใครต่อใครจะพากันมองดูหล่อน นวนลละออก็หาสะทกสะท้านไม่.

กิมหงวนยืนอยู่ไม่ไกลจาก ร.ต.สุรินทร์ เขาแลเห็นภาพแสงตาแสงใจโดยตลอด อาเสี่ยชบگرامแน่น ทำปากยื่นนัยตาถลน นวนลละออทำอย่างนี้ก็เพราะเยาะเย้ยเขา เสียหงวนรู้ดี.

“ฮืม - แฮ่ --” อาเสี่ยคราง “ทีนี้ละมั้ง พ่อยิงเสาประตูหักเลย”

เจ้าคุณปานกหวัดปรี๊ด พลเขี่ยลูกไปให้นักกรโดยเร็ว กะดิ่งทองเลี้ยงลูกหลบ ร.ต.แห้ว และฮ้ำฟซ่ายไปได้ กิมหงวนวิ่งโทงๆ ซูมือซู่ไม้ร้องตะโกนเสียงลั่นสนาม.

“ไว้ย! ส่งมานี้ไว้ย ซ้ำแสดงเอง”

นิกรผ่านลูกไปให้ตามความประสงค์ อาเสี่ยชบเขี้ยวเคี้ยวฟันเลี้ยงลูกบุกลงๆ หลบนมเบอร์ ๙ ป.ต.อ. อย่างคล่องแคล่ว ร.อ.พิเศษ วิ่งมาจากประตู เตะลูกบอลเต็มแรงเกิด กิมหงวนคุกเข่านั่งพับเพียบใช้เข่าขวากัดลูกไว้ กำแพงเมืองจีนของ ป.ต.อ. หัวทีมพรวดคลั่งโคโล่ เสียหงวนรีบลุกขึ้นทันที เลี้ยงลูกโกยอ้าวตรงมาที่ประตู.

ละออวิ่งออกมาปะทะไว้ อาเสี่ยหลบพลับ คราวนี้ประตูฟุตบอลว่างเปล่าไม่มีใครเลย กิมหงวนเลี้ยงลูกเข้าประตูไปอย่างง่ายดาย แล้วเลี้ยงออกมาอีก พาลูกไปหยุดที่เซ็นเตอร์ เหน็ดเหนื่อยแทบจะขาดใจตาย.

คนดูฝ่ายทหารอากาศโห่ร้องสนั่นหวั่นไหว นักบินตีตื้นขึ้นมาอีก ๑ ประตูแล้ว ด้วยความสามารถอย่างน่าประหลาดของกิมหงวน.

เลขในกะดานป้ายทางทหารอากาศเพิ่มขึ้นอีกเป็น.

๓ - ๔

เขี่ยกลางใหม่อีกครั้งหนึ่ง กิมหงวนหันไปตะโกนว่าภรรยาของเขา.

“ทำไมไม่ออกมาจูบอีกล่ะไว้ย บ๊ทโธ่---”

คนดูฮาลันสนาม เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล ท่านหยุดหัวเราะอยู่สักครู่จึงเป่านกหวีดเขี่ยกลาง.

เบอร์ ๓ ป.ต.อ. ส่งลูกให้ ส.อ.ทรง ผู้ช่วยของเขา ป.ต.อ. โดยมากเป็นเสือเก่าที่ซาญสนาม ถึงแม้นักบินตีตื้นขึ้นมาก็ไม่นึกวิตกเลย คงมานะเล่นเต็มฝีมือ ทั้งสองฝ่ายผลัดกันรุกผลัดกันรับ จ.อ.โต้ง กับ จ.ต.เหี่ยม แบ็กทั้งสองเล่นดีขึ้นอีก ตะลูกไม่พลาดเลย ส่วน ร.ท.ชาติ เบอร์ ๗ วิ่งรอบสนามไม่ยอมมออยู่กับที่แม้แต่วินาทีเดียว.

อีก ๘ นาทีจะหมดเวลาแล้ว.

ทหารอากาศเพิ่มความมานะที่จะเอาชัยยิ่งขึ้น เทียบตามส่วนรุกรมากกว่า ป.ต.อ. ครั้งหนึ่ง จ.อ.ขึ้น รับลูกได้ เขาเลี้ยงขึ้นไปอย่างรวดเร็ว คนดูฝ่ายนักบินร้องฮือตเสียงลั่นสนาม.

แล้วจ่าขึ้นก็หยุดลูก เลี้ยงย้อนกลับมานิดหนึ่งหลบเบอร์ ๖ ป.ต.อ. จ่าขึ้นตะลูกลอยละลิวโค้งลงหน้าประตู พล, นิกร, กิมหงวน กับกองหลัง ป.ต.อ. ต่างซูลมุนแย่งลูกจนไม่รู้ว่าเป็นใคร.

ลูกบอลกระดอนขึ้นกระดอนลง ฝ่าย ป.ต.อ. ตะออกไป ฝ่ายทหารอากาศตะเข้ามา นิกรเห็นโอกาสปลดปล่อยเปิดให้เขา จึงใช้มือทั้งสองพুষลูกเข้าไปในประตู ป.ต.อ. อย่างง่ายดาย โดยที่ผู้ตัดสินไม่ทันแลเห็น.

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เป่านกหวีดยาว ซี่มือไปที่เซ็นเตอร์ แสดงว่าฟุตบอลเข้าประตูแล้ว ฝ่าย ป.ต.อ. หลายคนชูมือคัดค้าน คนดูที่อยู่หลังประตูตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “แฮนด์บอล” บางคนถึงกับฟันคำพูดที่ไม่เป็นมงคลออกมา.

“แฮนด์บอลโวย! ตาบอดรี! อ้ายหัวลูกมะอีก! หัวล้านชี้เรื่อนโวย! กินสินบนอะไร?”

ท่านผู้ตัดสินหาฟังเสียงไม่ ฝ่าย ป.ต.อ. แสดงความไม่พอใจบ่นพึมพำ แต่ก็ต้องยอม เพราะตามธรรมดา เสียงนกหวีดของผู้ตัดสินยอมเด็ดขาดไม่มีอุทธรณ์ฎีกา.

ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายเดินไปประจำที่กลางสนาม การแข่งขันเป็นอันว่าเสมอกันแล้ว คือ ๔ - ๔ ฝ่ายทหารอากาศยิ้มแยมแจ่มใสไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ชักรัอนๆ หนาวๆ เมื่อได้ยินเสียงตะโกนด่าท่านขณะที่เจ้าคุณเดินเจียดนิกร ท่านได้กะชิบตามเขาเบาๆ.

“แฮนด์บอลหรือเปล่า?”

นิกรอมยิ้ม.

“ครับ, ผมเอามือพুষมันเข้าไป”

เจ้าคุณสะตั้งเฮือก.

“ตายहां! ฎุ----”

กะดิงทองหัวเราะ.

“ก็แล้วไปแล้วนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิดว่าถ้าใครเชิญให้ท่านตัดสินฟุตบอลอีก และแถมเงินให้อีกครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท ท่านก็ไม่รับประทาน.

เริ่มต้นเขี่ยกลางอีกครั้งหนึ่ง เหลือเวลาอีก ๕ นาทีเท่านั้น พอเจ้าคุณเป่านกหวีดปรืด แห้ว, กรีและทอง ก็นำลูกบอลบุกเข้าสู่ดินแดนทวารอากาศทันที รวดเร็วเหมือนกองทัพไทยโจมตีอินโดจีน.

จำได้ตั้งสกัดลูกไว้ได้ ตะเฆาะเข้าเต็มแรง ลูกบอลลอยละลิวไปตกกลางศีรษะเจ้าคุณปัจจุบันฯ พอดีพวกคนดูหัวเราะก๊าก เจ้าคุณต้องเป่านกหวีดทุ้มกลาง.

ฝ่าย ป.ต.อ. ได้ลูกทุ้มบุกขึ้นไปอีก เหมือนเยอรมันบุกฝรั่งเศส แนวมายิโนต์รับไม่อยู่ จวนจะถึงปารีสคือประตูแล้ว ลูกบอลหลุดแบ็กหลัง สมบูรณ์ศักดิ์วิ้งออกมาเตะไว้ทัน มิฉะนั้น, ฝ่ายทวารอากาศก็คงจะต้องเสียประตูอีก.

นายเรืออากาศโทชาติ รับลูกส่งต่อไปให้กองหน้า กิมหงวนได้ลูกอีก เขาหัวเราะก๊าก พาลูกเข้าไปบ้าง กองหลัง ป.ต.อ. วิ่งพล่าน ไล่กวัดกิมหงวน บ้างก็ไปคอยหน้าประตู.

อาเสี้ยพาร์ทไปให้ปีกซ้าย ร.ต.ทองใบวิ่งเต็มฝีเท้าไล่ลูกทันหูดหวัดถึงเส้นออกอยู่แล้ว เขาเลี้ยงเลยขึ้นไป หลบฮ้าพขวานิดเดียว ยิงบีมไปทางหน้าประตู ป.ต.อ. พอดี ลูกบอลย้อยลงข้างหน้านายพัชราภรณ์ และยังไม่มีทันที่มันจะตกดิน พลก็ยิงด้วยเท้าซ้าย ฟุ่งสบไปชนกันตาข่าย.

เสียงนกหวีดเป่ายาว พร้อมกับเสียงไซโยให้ร้องกึกก้องสนาม ชนชนะอันเด็ดขาดเป็นของนักบินแล้ว อีก ๑ นาทีเท่านั้นก็จะหมดเวลา อย่างไรก็ตามเสีย ป.ต.อ. ก็คงแก้ไม่ทัน.

ผู้เล่นทั้งสองทีมยืนประจำที่ของตน กะดานป้ายปรากฏว่าทวารอากาศได้ ๕ และ ป.ต.อ. ได้ ๔ คนดูฝ่าย ป.ต.อ. ทอดอาลัยไปตามกัน.

เจ้าคุณปัจจุบันฯ เป่านกหวีดเขี่ยกลางอีก ร.ท.กรี ส่งลูกไปให้ ร.ต.แห้ว เขาส่งต่อไปให้ปีกซ้าย และหมดเวลาเพียงเท่านี้เอง ท่านเจ้าคุณผู้ตัดสินเป่านกหวีดสั้น - ยาว บอกยุติการแข่งขัน.

คนดูฝ่ายทวารอากาศ รวมทั้งคณะพรรคของสามเกลอให้ร้องกันจนเสียงแหบแห้ง นักฟุตบอลทั้งสองทีมต่างมาเข้าแถวจับมือกัน แล้วเจ้าคุณปัจจุบันฯ ก็นำแถวตรงมาที่ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป เสียงให้ร้องดังไม่ขาดระยะ พวกคนดูลุกขึ้นยืนหมด มองดูท่านผู้นำของประเทศแจกพวงมาลัย และแหวนที่ระลึกแก่ผู้เล่นทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะทีมทวารอากาศได้ถ้วยเงินไว้เป็นเกียติยศ.

ร.ต.ทองใบ ธวัชชัย เป็นคนแรกที่เดินเข้าไปรับพวงมาลัยและถ้วยเงินจากท่านผู้บังคับบัญชาการทหารทั่วไป คนดูตบมือกราว ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจุบันฯ ก็เดินเข้าไปรับพวงมาลัยและแหวนเป็นคนที่ ๒ คราวนี้มีเสียงกะเข้าต่างๆ นาๆ ท่านผู้บัญชาการได้สัมผัสมือแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร ท่านทั้งสองได้วิสาสะกันเล็กน้อย แล้วเจ้าคุณก็ก้มศีรษะคำนับเดินกลับไปเข้าแถว.

ฝ่าย ป.ต.อ. กับทวารอากาศ ผลัดเปลี่ยนกันเข้าไปหาท่านผู้บัญชาการทีละคน ประชาชนคนดูให้ร้องให้พล, นิกร, กิมหงวน มากกว่าใครๆ หมด.

หลังจากท่านผู้บัญชาการแจกรางวัล และให้โอวาทตามสมควรแล้ว เป็นอันสิ้นสุดการแข่งขันเพียงเท่านี้ พวกนักฟุตบอลเดินแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยกลับไปศาลาการรมการ คนดูแยกย้ายกันออกจากสนาม และหลายร้อยคนวิ่งมาดูหน้าพล, นิกร, กิมหงวนในระยะใกล้ชิด ‘เสื้ออากาศ’ ทั้งสามยิ้มรับทุกๆ คนที่พอใจในความมีชื่อเสียงของเขา.

ที่ที่นั่งราคา ๕ บาท คณะพรรคของสามเกลอยังคงนั่งอยู่ตามเดิม คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ถือพานเงินใส่มาลัยสองชาย ๔ พวงสำหรับ พล, นิกร, กิมหงวน และ เจ้าคุณปัจจุบันฯ เป็นพิเศษ.

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ เดินลงมาจากศาลาการรมการ พล, นิกรสวมเสื้อสักหลาดสีกรมท่า หน้าอกมีตราอาชีพต๋อยกับดอกจำเอย นั่นคือเครื่องหมาย ‘เทพศิรินทร์’ เสื้อที่สวมนี้คือเสื้อสามารถที่ได้รับจากการแข่งขันฟุตบอลรุ่นใหญ่ ปีสุดท้ายที่เรียนมัธยม ๘ กิมหงวนสวมเสื้อลายแดงขาว คือเสื้อสามารถของอัสสัมชัญแห่งศึกษาของเขา โดยเฉพาะนายพัชราภรณ์สวมหมวกสามารถด้วย ทำให้เก๋ขึ้นอีก.

ทั้งสี่คนเดินลัดสนามตรงมาหาคณะพรรค ถือกระเป๋าทิ้งไว้คนละใบ สามเกลอปลื้มปิติในชัยชนะเหลือที่จะกล่าว อาเสี่ยกะโดดโลดเต้นตลอดทาง.

พอมาถึงคณะพรรคของตน ต่างก็เข้าแถวเรียงเดียวยืนตรง คนดูอีกหลายร้อยที่ยังออกไปจากสนามไม่ได้ พวกกันมองดูการแจกรางวัลครั้งที่สองอย่างตื่นๆ

เจ้าคุณวิจิตรฯ ลูกขึ้นเป็นประธาน คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ส่งพวงมาลัยให้พี่ชายท่าน ๑ พวง กิมหงวนขยับจะเดินเข้ามารับ แต่ท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ จิกศีรษะไว้แล้วเดินเข้ามาก่อน

“ดีมาก เจ้าคุณ, เจ้าคุณตัดสินได้ดีเหลือเกิน” เจ้าคุณวิจิตรฯ สัพยอกเพื่อนของท่าน แล้วสวมพวงมาลัยให้.

ต่อจากนั้น, สามเกลอก็กักกันวิ่งพรวดพราดเข้ามา เจ้าคุณวิจิตรฯ ไม่รู้ว่าจะสวมให้ใครก่อน เพราะต่างก็ก้มศีรษะลงมาให้ท่าน.

“ไว้ย - สวมเอาเองเถอะไว้ย”

พล, นิกร, กิมหงวน ต่างแย่งเอาพวงมาลัยเอาไปคนละพวง นันทา, นวลละออ, ประไพ, ประภา ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ปลื้มใจแทบจะพุดอะไรไม่ได้ มองดูลูกและหลานชายก็ยิ้ม.

เจ้าคุณวิจิตรฯ กล่าวกับสามเกลอ.

“ขอเชิญแกสามคนไปห้อยเทียนเหลาเดี๋ยวนี้ ฉันทกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จะเลี้ยงแก่ให้เต็มที”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ เอื้อมมือเชี่ยสะเอวเจ้าคุณวิจิตรฯ.

“แล้วผมล่ะ?”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หัวเราะก๊าก.

“อ้าว - ก็เจ้าคุณด้วยนะซีครับ โธ่ - ไม่น่าจะถามเลย”

“ฮือ!” เสียงหงวนร้องขึ้นดังๆ “ตะกळेจริงพิบผ่า”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ทำปากจู๋ มองดูกิมหงวนทันที.

“ซึบหาย!”

คณะพรรคหัวเราะครืน ต่อจากนั้นก็พากันออกไปจากสนามฟุตบอล พวกคนดูแลเห็น พล, นิกร, กิมหงวน เข้าก็โบกมือไชโยให้ร้องให้ตลอดระยะทาง.

- จบ -